

ПАТРИК ЛИЙ ПРОЛОМЪТ

Част 1 от „Пролом“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Тази история е художествена измислица. Имената, героите, местата и случките са продукт на въображението на автора или са използвани фиктивно и не следва да се смятат за истински. Всяка прилика с действителни събития, места, организации или лица, живи или мъртви, е напълно случайна.

На майка ми

БЛАГОДАРНОСТИ

Не мога да благодаря достатъчно на тези хора, но ще опитам. На Джанет Рийд, най-здраво работещия агент в бизнеса, която май прие буквално клишето за „града, който никога не спи“, след като се премести в Ню Йорк. На редактора ми Сара Дюранд от „Харпър Колинс“, която видя тази история такава, каквато трябваше да бъде, и благодарение на която тя стана реалност.

Огромно благодаря на Емили Кръмп и всички страхотни хора от „Харпър Колинс“ за здравата им работа, за която не би стигнала и цяла страница благодарности.

ПЪРВА ЧАСТ

АЛЯСКА

1.

На първата годишнина от излизането от затвора Травис Чейс се събуди в четири сутринта от ярката слънчева светлина, проникваща покрай щорите на прозореца. Натовари раницата в експлоръра, излезе от Феърбанкс по Шосе 2 и след час гумите на колата свистяха по асфалта на магистралата Далтън, водеща на север към Полярния кръг и Брукс Рейндж оттатък него. От билата на най-високите хълмове виждаше пътя и тръбопровода — виеха се на километри напред през ниските ридове и пламналите от розовата върбовка долини.

Пътуването не бе празник. Никак даже. А обмисляне на всичко, което имаше значение — къде се намира и накъде ще продължи оттук нататък.

Таблото показваше, че навън е петнадесет градуса. Травис спусна прозорците и остави влажния въздух да нахлуе в купето. Лятото беше в разгара си, но тук то приличаше по-скоро на пролет в Минеаполис. Долавяше се миризма на мокра трева, току-що освободила се от снежната покривка.

Стигна Колдфут в десет и спря да хапне. Градчето, състоящо се от няколко постройки и население под двадесет души, зависеше изцяло от търговията с пътниците по Далтън. Предимно шофьори на камиони, тръгнали към нефтените полета в Прудоу Бей, на четиристотин километра на север. Колдфут бе последният признак на човешки живот по магистралата преди последния водораздел и дългото спускане към морето.

Травис нямаше да продължи чак дотам. Планините, заради които беше дошъл, бяха точно тук. На запад от градчето националният парк и резерват Портите на Арктика следваше хребета в триста и двайсет километрова дъга на югозапад. Там нямаше пътища; нямаше дори пътеки. Туризмът в Брукс Рейндж беше изцяло неофициален, макар че различни уебсайтове и пътеводители описваха най-сигурните и често използвани маршрути. Травис ги беше изучил всичките, след което бе начертал свой собствен, за да ги избягва.

Остави колата на депото, напълни бутилките с вода, нарами раницата и преди единайсет вече беше на път. Когато спря за вечеря (пакетче замразен и вакуумиран кафяв ориз, който сготви на малкия газов котлон), беше изкачил първия хребет, извисяващ се на шестстотин метра над градчето. На юг последните сто и десет километра от пътуването се губеха в безкрая — назад към света и към местата, между които трябваше да избира.

Аляска или Минесота?

Естествено, имаше натиск да се върне у дома. Натиск от всички, които познаваше. Беше минал само месец от освобождаването му, когато си купи еднопосочен билет за Феърбанкс; някои от близките му дори не бяха имали възможност да го видят. Какво бъдеще виждаше за себе си на север, на повече от три хиляди километра от семейството си?

А какво бъдеще виждаше сред тях? Дори за малцината, които можеха да разберат и да му простят стореното, той винаги щеше да е братът, прекарал петнайсет години в затвора. След двацет години, в очите на следващото поколение, все така щеше да е „онзи тип“. Онзи чичо. На това ли му викат свобода?

Продължи към следващото било, преди да спре, за да прекара нощта. Или по-скоро онова, което минаваше за нощ тук — няколко часа хладен здрач, когато слънцето се топваше в мъглата над северния хоризонт, но без напълно да се скрива. Опъна палатката на меката почва до заснежения гол участък, простиращ се километри по горната част на склона, и седя близо час пред нея в очакване сънят да го налегне.

На осем, а може би десет километра на запад (тук разстоянията бяха трудни за преценяване) се издигаше каменист хребет, по-висок от подножията, които бе изкачил досега. Стори му се, че вижда в задържалата се светлина сенки, които бързо пробягаха по скалата. Извади бинокъла, опря лакти на коленете си и наблюдава хребета повече от минута, преди да ги открие — бели диви овце, двацет или повече, движеха се с призрачна лекота по почти вертикалната гранитна стена. Агнета на възраст не повече от два месеца следваха майките си с уверена умела стъпка. Гледа ги, докато не изчезнаха зад един скален ръб.

Най-сетне усети успокояващата тежест в крайниците си, влезе в палатката и се напъха в спалния чувал, за да се унесе от тихото шумолене на вятъра в ниската трева.

Събуди се с разтуптяно сърце и седна. Нещо го беше стреснало, но не можеше да определи какво.

Слънчевата светлина през стените на палатката бе по-силна. Часовникът показваше малко след три сутринта.

Над хребета проблесна разкривеният тризъбец на мълния. Последва басова вълна — разтресе земята, сякаш идваше направо от недрата на планината.

Травис легна отново и разтърка очи. На запад отново безмълвно проблесна мълния, този път по-ярко. Той започна да отчита секундите по часовника и преброи до трийсет и пет, преди гърмът да стигне до него. Бурята бушуваше поне на десет километра от лагера му.

Въпреки че бурята се усилваше, сънят отново започва да го надвива. Травис намираше странна утеха в рева ѝ — приспивна песен, идеално подходяща за това сурово и непростяващо място. След няколко минути мълниите и грохотът вече бяха много по-наблизо и между тях почти нямаше пауза.

Миг преди отново да прекрачи в съня, чу в бурята нещо, което пак го накара да отвори очи. Откъм запад. Какво беше? Изобщо не приличаше на гръмотевица. Беше по-скоро като писък, макар и не човешки, нито дори животински. Най-много напомняше на разрязването на метален лист в затворническата работилница. Е, значи е било точно това. Собствените му призраци го преследваха на ръба на съня. Бяха упорити, но той вече се беше научил да не им обръща внимание.

Затвори очи и се унесе.

На четвъртата вечер опъна палатката на петдесет и осем километра от Колдфут, макар че според джипиеса лъкатушещият път, който бе избрал, бе дълъг почти осемдесет. Изяде затопленото пакетче супа с енчилада (всичките замразени и вакуумирани храни имаха вкус по-скоро на пакетчетата, отколкото на онова, което пишеше на тях) на

ръба на стръмния склон, спускащ се към долината на сто и осемдесет метра надолу. Широкото ѝ равно дъно вървеше почти право на северозапад в продължение на около пет километра.

Плътен облак мъгла се виеше през долината като димна река, вълнуваше се около стърчащите скали и се натрупваше в по-дълбоките места. Точно под Травис дъното на долината бе напълно скрито, макар че през няколкото мига, когато полегатите лъчи на слънцето я осветиха по дължина, той видя нещо да проблясва под мъглата. Вода, а може би лед.

Спа добре и се събуди само два пъти, този път не от гръмотевици, а от воя на вълци. Нямаше представа на какво разстояние са, макар че понякога му се струваше, че едва ли са на повече от четиристотин метра от палатката. Беше чел, че глутниците променят силата на воя си, за да объркат плячката (както и другите вълци) за разстоянието. Явно действаше и при хора.

Събуди се в шест сутринта, отметна покривалото и седна в свежия въздух. Бе доста по-хладно от вечерта. Беше ясно и се виждаше надалеч.

Аляска или Минесота?

Беше дошъл тук, за да си отговори на този въпрос. Засега безуспешно.

Доводите за и против се въртяха в ума му сякаш самички. Домът означаваше семейство, приятели. Въпреки цялото си осъждане, което никога не биха могли да скрият, те винаги щяха да приемат миналото му по-присърце непознатите. Домът беше брат му Джеф, който му предлагаше да го включи в софтуерния бизнес, който въртеше от къщи, и да го запознае с тънкостите му.

Домът беше и пълен с призраци. Всяка улица в стария му квартал се огъваше под тежестта на разтревожени спомени.

Аляска беше това тук. Пълната пустота, която не твърдеше, че разбира образа му по един или друг начин, и не правеше усилия да го вкара в старите коловози. Когато се премести във Феърбанкс, не взе нищо. Дори самия себе си, както му изглеждаше понякога. Само преди година, през първите дни на свободата си, не би повярвал на подобно нещо, но тук понякога минаваше цял ден, без да си помисли за затвора или за онова, което беше направил, за да се озове в него. Тук понякога

просто не беше онзи човек. И проклет да е, ако това усещане не се усилваше все повече и повече.

И всичко това щеше да свърши в часа, в който отново стъпи в стария си свят.

Именно затова, ако не заради нещо друго, Травис си мислеше, че знае към кой избор клони.

Отвори раницата, облече се, обу се и излезе. Меката снощи трева хрущеше под подметките му. Изправи се и се протегна, после коленичи и извади котлона и канчето. Синият пламък засъска под студената вода за кафето. Докато чакаше да заври, Травис се разходи до ръба на пропастта. Долината се виждаше ясно в свежото утро.

Замръзна.

Известно време можеше само да се взира. Беше толкова изненадан, че не бе в състояние дори да мигне.

На дъното на долината лежаха останките на „Боинг 747“.

2.

Прибра всичко за деветдесет секунди, дори и палатката. И почти затича покрай ръба на пропастта.

Как можеше да е тук?

Как можеше да е тук без кръжащи над него хеликоптери и стотина спасители с ацетиленови горелки, които внимателно да разрязват корпуса поне на десетина места?

Как можеше да е тук?

Склонът непосредствено под лагера бе твърде стръмен, за да се спусне по него, но на седемстотин метра на северозапад се виждаше вдлъбнатина, където наклонът беше някъде около четиридесет градуса. Пак си беше ужасно стръмно и трябваше много да внимава, за да не се изпързалия по задник и раница до дъното и да си натроши всичките кости. Тогава щеше да е страшно от помощ на оцелелите — ако изобщо имаше оцелели.

Колкото до помощта, засега можеше да я предложи единствено той. Нямаше начин да се обади на никого. Мобилният телефон бе станал неизползваем на шейсетина километра от Феърбанкс, а радиостанцията — предпочитаното средство за връзка по магистралата Далтън — на петдесет и осем километра оттук, на паркинга на бензиностанция и мотел „Брукс Лодж“.

Вървеше покрай пропастта и погледът му почти не се откъсваше от невъзможната гледка долу.

Пилотите бяха опитали да приземят машината — това беше ясно. Останките на самолета се точеха по дължината на долината, сякаш тя бе писта. Зад тях в продължение на над триста метра в земята имаше дълбоки бразди. Някъде по средата на този път лежеше дясното крило, откъснато от корпуса от каменна колона, която беше устояла непокътната на сблъсъка. От фюзелажа стърчеше израстък разкъсан метал със следи от изтекло гориво; само сляпата щастлива случайност бе предотвратила огнения ад. По-нататък дългото пързаяне бе продължило по снега.

Останалата част от самолета бе повече или по-малко непокътната. Перката на опашката беше прекършена и лежеше върху левия стабилизатор като счупен крайник, държан само от кожата. Корпусът бе нагънат на три места и от широките над педя процепи се подаваха жици и изолация. През тях Травис различаваше единствено мрак, макар че от такова разстояние дори ярко осветен салон нямаше да му разкрие нищо.

В и около останките не се виждаше никакво движение, нито пък никакъв знак, че е имало такова. Никой не беше извадил нищо от самолета и не бе направил заслон на открито. Дали просто не се бяха скрили вътре? Или бяха толкова пострадали, че изобщо не можеха да помръднат?

Разстоянието и ъгълът, от който гледаше, правеха търсенето на следи безсмислено. Снегът, хванал ледена коричка при падането на температурата, почти заслепяваше и не предлагаше никакъв контраст за гледащия от сто и осемдесет метра височина. Нямаше начин да се определи дали някой е излязъл от останките и е тръгнал да търси помощ.

Помощ. Тази дума отново му припомни най-объркващия аспект в ситуацията. Как бе възможно такъв голям самолет да се разбие, без никой да се притече на помощ вече... колко време? Господи, от колко време това нещо лежеше тук?

От три дни. Писькът на метал в бурята отново прозвуча в главата му. Онази нощ беше чул как проклетата машина се разбива.

Три дни, без никой да намери мястото на катастрофата. Дори не бяха тръгнали да търсят — нито веднъж по време на прехода си не беше чул бръмченето на спасителен самолет или тракането на ротори.

Не можеше да го проумее. Това не бе едномоторна „Чесна“, излетяла без летателен план и изчезнала в пустошта. Авиолайнерите имаха солидна комуникационна система — мощни радиостанции, двупосочна сателитна връзка, а сигурно и други неща, за които не беше и чувал. Дори всички тези уреди да бяха отказали, кулата на международното летище във Феърбанкс трябваше да е записала последното известно местоположение на самолета. И час по-късно цяла армия спасители би трябвало да е излязла да го търси.

Стигна полегатия участък на склона — затревен улей, който стигаше до самото дъно. Оказа се по-стръмно, отколкото бе

предполагал, но на километри не се виждаше по-добро място за слизване. Спускането по права линия щеше да е самоубийство дори тук, но на зигзаг можеше и да се справи, без да си счупи врата. Стъпи на склона и установи, че теренът е добър — достатъчно мек, за да му позволява да се задържи, без да се хързулне надолу. Ако приклеknеше и се хващаше за тревата, можеше да слиза сравнително бързо, без да рискува да изгуби равновесие.

След петнайсет минути вече тичаше покрай една от браздите по дъното на долината — беше достатъчно широка, за да побере военен джип. Мина покрай дясното крило, което лежеше като парче от счупена играчка до скалната колона, и излезе на снега.

Веднага усети миризмата на керосин. Снегът беше пропит с него. Всеки отпечатък от обувките му моментално се пълнеше с розовата течност.

Не се виждаха никакви други следи.

Опашката на самолета се извисяваше колкото четириетажна сграда. Самият самолет лежеше килнат наляво от тежестта на лявото крило, чиито два двигателя се бяха зарили в дълбокия сняг. Травис мина покрай опашката и спря на десетина метра от крилото, между двете бразди, оставени от двигателите.

И трите разкъсвания на фюзелажа, които бе видял от лагера си, се намираха от тази страна на самолета. Най-близкото, само на няколко крачки от него, бе достатъчно широко, за да се провере. Дори от това разстояние мракът вътре скриваше всичко. Прозорците изобщо не помагаха — бяха наклонени надолу и отразяваха единствено снега.

Травис пое дълбоко дъх и извика:

— Ей!

Неколкократното ехо бе единственият отговор.

Травис отиде до цепнатината, провери здравината на метала от двете ѝ страни и се набра на ръце, за да влезе в самолета.

Не беше авиолайнер.

3.

Озова се сред редици и редици работни станции и конзоли — клаустрофобична версия на контролна зала на НАСА, простираща се от опашката на самолета до преградната стена на девет метра от мястото, на което се намираше. Пред всеки терминал имаше закрепени за пода въртящи се столове; всичко останало в салона беше в развалини, струпани на купчини покрай левия борд, на който се бе наклонил самолетът.

Миризмата на гориво, все още остра, отстъпи пред нещо друго. Също познато. В пронизвания от светлината от илюминаторите — от нея беше още по-трудно да се гледа — мрак Травис разпозна миризмата миг преди да види източника ѝ.

Кръв. Насъбрала се под натрошените парчетии. И под краката му.

Догади му се. Обърна се към цепнатината в стената, подаде глава навън за глътка свеж въздух и вдиша керосинови изпарения. Подейства. Овладея се, насили се да диша плитко и се отдръпна от отвора.

Затърси сред безредицата онова, което трябваше да е тук.

Видя ги веднага.

Десетина тела лежаха сред парчетиите.

Всъщност над тях. Кое то бе странно.

Приближи, видя причината за това и гаденето в стомаха му се смени с ледена буца. Не бяха загинали при катастрофата. Всеки беше получил по два куршума в слепоочието, плътно един до друг.

Замръзна и се ослуша. Логиката му казваше, че убиецът — или убийците — не може да са тук. Самолетът бе паднал преди три дни. Убийствата вероятно бяха извършени малко след това. Нямаше никаква причина стрелците да остават тук — и много да се махнат колкото се може по-надалеч.

Така или иначе продължи да се ослушва десетина секунди, но не чу нищо освен вятъра в долината и стоновете в пукнатините на фюзелажа. Химн в памет на мъртвите.

Отново ги огледа. Носеха униформи — черни панталони и колосани сини ризи, не задължително военни, но и в никакъв случай не можеше да се нарече небрежно облекло. По дрехите нямаше никакви отличителни знаци за име или чин. Дори националността им можеше да се определи само приблизително — девет от мъртъвците бяха бели, трима — чернокожи. Седем мъже, пет жени. Възрастта трудно можеше да се определи, защото се бяха подули, но Травис предположи, че е някъде между тридесет и петдесет.

Сети се за още една особеност на самолета, която беше пропуснал покрай възбудата от разтърсващото откритие. По корпуса нямаше абсолютно никакви знаци. Не беше видял дори номер на опашката.

Какво беше това чудо?

Беше гледал достатъчно филми по „Дискавъри Ченъл“, за да знае, че властите разполагат със специални самолети за тежки ситуации — летящи резерви в случай, че командни центрове като Пентагона станат жертва на удар. Наричаха ги „самолетите на Страшния съд“. Милиарди долари на данъкоплатците, които, ако е рекъл Господ, би трябвало да си останат завинаги пропилены на вятъра.

Но ако това бе един от тези самолети, нима не бе още по-невероятно, че никой досега не го е намерил?

Е, все пак някой го *беше* намерил, нали така?

Травис се изправи и огледа още веднъж труповете на ексекутираните и уредите, на които бяха работили.

Хиляди въпроси. Нито един отговор.

Пък и нямаше нужда от отговори.

Това не беше негова работа, а и нямаше как да се помогне на тези хора. Е, това е. Време беше да се маха. Да тръгне обратно към Колдфут и да разкаже на местните в закусвалнята, че е направил приятен, лишен от прекеждия преход.

Върна се при отвора във външната стена. Очите му вече бяха свикнали с тъмното и можеше да различи какво има в пространството зад вратата в предната част. Коридор, продължаващ трийсетина метра към носа на самолета, с прозорци от едната страна и врати от другата.

Вече беше подал глава и рамо навън, когато умът му най-сетне обработи видяното там.

Стисна очи, но причината за това не бяха ярките отблясъци от снега. Колеба се може би десетина секунди, мъчеше се да накара тялото си да продължи да се движи, да остави трупове, самолета и цялата шибана долина зад гърба си. Едно бързо скачане на земята щеше да затвърди решението му. Краката му сами щяха да го отведат оттук.

Вместо това отново прибра глава вътре и се обърна към коридора.

Кървава диря, почти невидима върху черния под на помещението с оборудването, продължаваше петнайсетина метра по бежовата пътека на коридора, след което изчезваше зад някаква врата. От двете ѝ страни имаше кървави отпечатыци от ръце. Не бяха следи от влачене. А от пълзене.

Върна се до прага на коридора. Отдясно се виждаха четири врати, срещу които имаше покрити с плексиглас прозорци. Кървавата диря свършваше при третата. Коридорът завършваше с пета врата, откъдето най-вероятно започваше стълбището към горната палуба и пилотската кабина.

Петната по коридора бяха отдавна засъхнали и кафяви; локвите в стаята зад него бяха все още полутечни, защото кръвта беше цели литри. Ако нападението бе извършено непосредствено след катастрофата, то раненият сигурно бе умирал три дълги дни в онази стая. Нямаше шансове да е останал жив.

Но щеше да му е нужна само минута, за да го установи със сигурност. Травис пристъпи в коридора.

Първата врата бе украсена със съзвездие дупки от куршуми, които сякаш бяха изстрелвани както от стаята, така и от коридора, на нивото на гърдите и главата.

Той влезе. Двама мъртъвци край отсрещната стена, зад тежко бюро, което бяха обърнали, за да го използват за защита. С късите си прически, черните костюми и вратовръзките си приличаха на агенти от Сикрет Сървис — или, помисли си Травис, на която и да било друга високопоставена охранителна служба. Бяха получили куршуми в гърдите и шиите, а след това явно бяха екзекутирани за всеки случай като жертвите в кърмовия отсек.

Но за разлика от нещастниците отзад, тези двамата са били въоръжени. И все още бяха.

Бе минало много време, откакто Травис бе докосвал оръжие, а и покрай дългия си престой в институциите на Департамента за превъзпитаване на Минесота беше изостанал от модерните тенденции в оръжейното дело, но не му беше трудно да разпознае вариантите на M16, които лежаха до трупове.

Наведе се и вдигна по-близката карабина. Прозрачният пълнител все още беше наполовина пълен, патроните приличаха на тридесети калибър. Опря оръжието на бюрото, прегледа пълнителя на другата пушка, откри, че е почти пълен, и го извади. В джобовете на мъртъвците намери по още един пълен пълнител. Освен тях нямаша нищо друго, да не говорим за документи. Прибра мунициите, взе карабината и продължи към следващата стая.

Онова, което откри там, го накара да спре за по-дълго, отколкото при телата.

В средата на помещението имаше стоманен куб със страна около метър, разрязан на две през средата и окачен на две тежки вериги, закрепени на мощни греди на тавана. Беше отворен. От вътрешната страна на всяка от половините, точно по средата, имаше по една квадратна вдлъбнатина със страна около десет сантиметра и дълбочина пет. Ако кубът се затвореше, двете вдлъбнатини щяха да оформят в центъра му кухня, достатъчно голяма, за да побере топка за софтбоул, и защитена от всички страни с трийсет сантиметра стомана.

Каквото и да изискваше такава защита, вече го нямаше.

Отстрани на куба имаше метална табела, на която с прости черни букви пишеше:

ЕДИНИЦА ПРОЛОМ 0247 — „ШЕПОТ“

В СИЛА СА ПРОТОКОЛИ КЛАС А СПЕЦИАЛНИ ИНСТРУКЦИИ —
НИКОЙ ДА НЕ ОСТАВА НА РАЗСТОЯНИЕ ЕДИН И ПОЛОВИНА
(1,5) МЕТРА ОТ НЕЗАЩИТЕНИЯ ОБЕКТ В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА
ПОВЕЧЕ ОТ ДВЕ (2) ПОСЛЕДОВАТЕЛНИ МИНУТИ.

Нещо в стоманата около празната сърцевина на куба привлече вниманието на Травис и той пристъпи да погледне по-добре, но почти веднага му се прииска да не го беше правил. Металът по двете половини на куба, директно около кухнята, беше придобил мръсносив цвят. Самата стомана бе деформирана, сякаш огъната навън от някаква невъобразимо мощна и търпелива сила.

Внезапно в мислите му нахлуха трещящи гайгерови броячи и стрелки в червената скала и Травис побърза да се изнесе от помещението. Едва когато се озова в коридора, осъзна, че е задържал дъха си.

Обърна се — не към третата стая, а обратно в посоката, от която беше дошъл. Ярката цепнатина във фюзелажа се намираше само на шест метра. Ако продължаваше да се взира натам, скоро щеше да открие, че се измъква през нея.

И тогава, ядосан на самия себе си, се завъртя и тръгна към третата врата. Нещата щяха да са прости:

Щеше да открие жертвата мъртва и изстинала.

Щеше да избърше отпечатъците от карабината.

Щеше да излезе от самолета и да се отдалечи през девет планини от него, след което да си свари проклетото кафе, както беше планирал сутринта.

Беше убеден във всичко това, докато не влезе през третата врата.

Жертвата наистина беше мъртва и изстинала. Но нещата нямаше да са прости.

4.

Травис и преди беше имал досег със сюрреалистичното — моменти, невъзможни колкото за приемане, толкова и за отричане. Онова, което откри в третата стая, го върна към един от тях, чувството върна миналото като смътно доловим аромат, останал незабелязан през годините. Стерилна съдебна зала. Ослепителна флуоресцентна светлина, отразена от тесните прозорци — всички затворени с изключение на един. През отворения прозорец се чува смях на момиче — някъде долу по улицата, в друга реалност, далеч от това помещение, от съдията и от присъдата. Разбира се, беше я очаквал и заслужаваше много по-сурово наказание, но въпреки това присъдата бе като удар в корема, който го накара да се олюлее — беше на двадесет и пет и щеше да е навършил четиридесет, преди отново да види нощно небе.

Сега моментът бе също толкова труден за възприемане.

Пред него се намираше Първата дама на Съединените щати, мъртва, с отворени очи — гледаха право през него, седнала до стената, с окървавен лист от тетрадка в ръка.

Елън Гарнър. Красива дори сега. Лицето ѝ, винаги бледо и деликатно, почти не бе променено от изтеклата кръв, която се бе просмукала в килима около нея. Един-единствен куршум бе пронизал корема ѝ.

До нея лежеше нещо, което приличаше на древен модел телефон за кола — масивна слушалка с черен, навит на спирала кабел, свързан с куфарче. Можеше да е единствено средство за сателитна връзка. Засъхналите кървави отпечатащи разказваха историята — госпожа Гарнър бе допълзляла тук от опашката, за да се добере до това нещо, беше го свалила от шкафчето на стената, бе открила, че е повредено, и беше оголила жиците и платките му в напразно усилие да го поправи.

Травис остави карабината, коленичи, внимателно взе листа от вкочанените от смъртта пръсти и прочете:

Надявам се някой от Тангента да открие това. Ако сте някой друг, не се свързвайте с местните власти. Намерете

колкото се може по-бързо телефон, наберете 289–1120713. Пропуснете записаното съобщение на консултантската фирма и въведете 42551. Ще ви отговори оператор. Кажете му/й, че Хвърчилото е паднало на 67,4065 северна ширина, 151,5031 западна дължина. Всички са мъртви с изключение на двама пленници, отведени от седмина неприятели. Неприятелите почти със сигурност са се установили на лагер на няколко километра от това място — Тангента ще разбере защо и ще знае как да постъпи.

Следваха два празни реда, след което текстът продължаваше. Тук буквите бяха по-несигурни, лъкатушеха нагоре-надолу през тънките сини чертички, явно изписани от много по-слаба ръка.

Зная, че сме паднали на някакво отдалечено място. Вече трябва да приема, че е толкова отдалечено, че няма да бъдем открити дни наред, а който ни намери, ще му трябват дни, за да стигне до най-близкия телефон. Катастрофата стана в 3:05 местно време, на 26 юни. Ако ме намерите повече от два дни по-късно, ако телефонът е много далеч, забравете написаното по-горе. Няма да имате време да се обадите на Тангента.

Неприятелите измъчват нашите двама души недалеч от мястото на катастрофата, за да изтръгнат информация от тях. Няма да напуснат района, докато не ги пречупят (това не е предположение, има причина да не могат да се махнат преди това). Не зная колко време ще издържат нашите хора, преди да се предадат. Предполагам, че дни, но не съм сигурна.

Силите ме напускат бързо и не мога да обяснявам подробно какъв е залогът. Той засяга вас, който и да сте вие. Засяга всички. Положението е лошо. Разбирам, че едва ли мислите, че можете да го направите, но ви моля да убиете тези хора.

Шкафът за оръжия е в горната каюта на кърмата, комбинация 021602. Карабини M16, могат да стрелят на

автоматичен. Убийте всички. Най-важното е да убиете нашите хора, пленниците, дори да не успеете да довършите всички неприятели. Убийте първо пленниците. Съжалявам, че ви моля това.

Още празни редове и последен абзац, този път толкова блед, че Травис трябваше да наклони листа към светлината.

П.П. Ако убиете всички, не доближавайте онова, което взеха — сфера с диаметър 7,5 см, тъмносиня. Махнете се оттам и се обадете на Тангента.

Травис отново прочете цялата страница. Когато приключи, усещаше студ, пред който дебелият яке беше безсилно. Забеляза втори лист в джоба на ризата на госпожа Гарнър. Извади го и го разгъна. Имаше само няколко реда.

Ричард,

Често припадам и идвам на себе си, и когато губя съзнание, отново се връщам в стая 712 на общежитието, под юргана с теб, и гледам как снегът вали навън. Щастлив живот, прекаран с единствения мъж, когото съм обичала.

Елън.

Травис — чувстваше се като натрапник — внимателно сгъна бележката и пак я сложи в джоба, точно както си беше.

Изправи се и едва сега видя земята през прозореца на десния борд, над мястото, където седеше Елън. И най-накрая видя и следите. От обувки. И от гуми на бързите. Макар да изчезваха след края на снега, на около четиридесет метра от самолета, нямаше съмнение накъде водят.

5.

Пейдж Камбъл се взираше в боровете и се мъчеше да се измъкне в безметежността на съня. Беше успявала на два пъти досега, може би за около минута — не кой знае колко, като се имаше предвид цялата ситуация, само някакви си трохи покой, но, за Бога, определено си заслужаваха. Помагаха дори като нещо, което очакваш с цялото си сърце.

Разбира се, нямаше да има нужда да ги очаква, ако отместеше главата си само с няколко сантиметра. Колкото да я повдигне над масата и да я стовари надолу с все сила, да счупи тила си и да прекъсне нещо, каквото и да било. Три или четири здрави удара, преди мъжът с лице на плъх да успее да я спре — и нямаше да я има.

Защо дори това желание изглеждаше прекалено много? Защо дори мечтата да умре беше въздушна кула?

Защото мъжът с лицето на плъх много добре разбираше от работата си, затова. Защото главата ѝ бе вързана здраво, както и всяка друга част от нея. Дори езикът ѝ бе защитан за зъбите, за да не може да го прехапе и да се задави със собствената си кръв.

Точно затова тя се мъчеше да избяга в съня. Беше същинска магия, когато успяваше. Изведнъж нямаше болка, нямаше ремъци, нямаше поляна в ледения безкраен ден. Местата от съня бяха познати, безопасни. Първия път се озова в уютното кътче за четене в дневната си. Не чете нищо в съня си; просто се разходи боса по каменните плочи и прокара пръсти по меката тапицерия на стола.

Втория път бе на плажа в Кармел, заравяше пръстите си в пясъка, по-надълбоко, където бе хладно. Не беше ходила там от години, но споменът бе така ярък, сякаш се случваше в момента.

Възможностите да се измъкне по този начин бяха редки. Можеше да го направи само когато действието на опиата започваше да минава, през последните пет или десет минути преди да я инжектират отново. Ако не внимаваше, те я усещаха и приготвяха спринцовката по-рано. Това означаваше, че за затваряне на очи не можеше и дума да става, не че това можеше да улесни преминаването в страната на сънищата.

Просто се налагаше да иде там с отворени очи, но нямаше проблем. Беше успяла и двата пъти.

Единият номер бе да се взираш в боровете вместо в небето. Така светлината не бе толкова силна, което може би се равняваше на половината на това да отпусне клепачи.

Този път обаче не се получавахе. Прекалено много неща я разсейваха. Мъжът с лицето на плъх и един от другите спореха само на няколко крачки от нея, плещеха като картечници на своя език. Навремето Пейдж бе обожавала звуците му, беше го записала като втора специалност и бе заминала в чужбина за два семестъра, за да се потопи в него, след което бе потисната месеци наред, когато академичният ѝ път я отдалечи от тази възможност. Сега си мислеше, че ако пред нея има голям червен бутон, който по магически начин може да откъсне езика на всеки мъж, жена и дете на планетата, който го говори, ще си счупи ръката от натискането му.

Стига ръката ѝ да не беше вързана за някаква шибана маса.

Спорът приключи и отново се чуха стъпките на оня с лицето на плъх. А заедно с него дойде и иглата. Този път нямаше да има сънища.

Дойдоха и сълзите, още преди инжекцията и връщането на болката. Мразеше се, че не може да ги сдържи, мразеше се, че е позволила на тези хора да имат такъв контрол върху нея.

Тялото ѝ трепна, когато иглата докосна кожата до пъпа. После проникна вътре и макар че на опиата щяха да са необходими няколко минути, за да подейства, тя вече усещаше как се разнася — студен и остър — в стомаха ѝ.

Боровете се размазаха, тялото ѝ се затресе, очите ѝ се напълниха с още сълзи. Кърпата през устата ѝ — сложена да заглуши писъците ѝ, които можеха да се разнасят необичайно далеч в тези планини — не ѝ попречи да чуе собствения си умоляващ глас: повтаряше „не“ отново и отново, като мантра. И това не можеше да спре.

Последва тракането на манивелата под масата и плотът се наклони на една страна, докато не застана почти вертикално. Тялото ѝ вече не лежеше върху него, а се държеше само на ремъците.

Сега гледаше настрани вместо нагоре.

Право в очите на баща си.

Той беше вързан за близкия бор. Главата му бе стегната между капаци, които не му позволяваха да гледа настрани, а само право към

нея.

Сълзите ѝ потекоха настрани. Неговите останаха да пълнят очите му.

После мъжът с лицето на плъх мина някъде отзад и се подготви да работи върху нея по същия начин, по който го правеше всеки път. Самата тя не можеше да види какво ѝ прави, но изражението на баща ѝ отразяваше ставащото по-добре от всяко огледало.

Разбира се, можеше да си го представи. Не можеше да е очевидно. Първия път, някъде преди около три дни, малко след като я беше завързал, онзи с лицето на плъх бе отворил предлакътницата ѝ със скалпел и бе разделил трицепса ѝ с клампа. Естествено, беше внимавал да не повреди артерията — не искаше да позволи на смъртта да я спаси така лесно. Целта му бе радиалният нерв, дебел като молив, освободен от меката си хлъзгава обвивка до костта. След като го оголи, по всяко време имаше достъп до него.

Сега се канеше отново да се заеме с него, като нарочно се бавеше с подготовката. Пейдж бе сигурна, че това е психологическата част от мъчението, която трябваше да я настрои за очакване на болката — бавното отваряне на ципа на чантичката с инструменти, цъкането с език, сякаш онзи съжалява, че трябва да прави това, въздишката.

Очите на баща ѝ се раздвижиха — мъжът с лицето на плъх го гледаше, преди да започне.

— Що за татенце си ти? — каза той с мелодичен акцент. — Как ще можеш да се погледнеш в огледалото след това? Как можеш да позволиш малкото ти момиче да се мъчи толкова дълго?

Последва висок остър смях, подобен на бърборенето на катерица.

Погледът на баща ѝ се втвърди и отново се насочи към нея. Сълзите вече преливаха от очите му.

Това явно също трябваше да е част от мъчението — да ги накарат да се гледат, докато онзи ѝ причинява болка. Може би действаше върху някои хора, но в случая бяха сгрешили в преценките си. Тя успяваше да понесе всичко това единствено заради очите на баща си.

Естествено, целта на зрителния контакт не бе ефектът, който имаше той върху нея. Беше насочен към него. Именно него се мъчеха да пречупят.

Дали действаше? Дали баща ѝ се огъваше?

Не, никакъв шанс за подобно нещо. Защо ѝ трябваше да минава през всичко това, ако той накрая щеше да се предаде?

Нещо повече — баща ѝ беше много по-силен. Пейдж беше сигурна в това. Баща ѝ знаеше залога, а той бе по-голям от тази поляна и всичко, което можеха да им направят. Да каже на тези хора как да включат Шепот бе просто немислимо. И точка по въпроса.

Примигна с насълзените си очи и се опита да е силна, да му вдъхне увереност. Всичко ще е наред. Да, наистина — макар че в момента се тресеше цялата и бе толкова уплашена, докато слушаше онзи с лицето на плъх да рови из чантата и да вади инструмента, докато сълзите ѝ започваха да напират още повече, защото всеки миг мъченията щяха да започнат, а тя трябваше да вдъхне на баща си сили да понесе гледката, защото да им дадат онова, което искат, беше много по-лошо...

Инструментът оживя с дрезгаво бръмчене, секунда по-късно зъбът му се впи в оголения нерв, Пейдж изпищя и лицето на баща ѝ се пръсна като отражение в развълнувана вода.

Травис лежеше абсолютно неподвижно върху скалата и се мъчеше да си спомни психическата нагласа на убиец. Тя беше далеч назад в коридора на годините и той бе имал намерението да я остави завинаги там.

До този момент.

Гледаше през бинокъла как дребният тип с тънкия мустак движи инструмента напред-назад в ръката на младата жена. Въпреки че устата ѝ беше запушена, Травис чуваше писъците ѝ. Намираше се на около сто и петдесет метра от лагера и на двайсет метра над него.

Седмина неприятели. Двама пленници.

Сюрреалистичната атмосфера на ситуацията не бе престанала да го обгръща от момента, когато бе намерил госпожа Гарнър. Кой бяха тези хора, по дяволите? И какво ставаше изобщо?

Дори когато пропъди тези мисли и се застави да се съсредоточи върху ситуацията, пред която беше изправен, въпросите си оставаха. Защо неприятелите бяха решили да останат тук? Как изобщо можеха да смятат, че са в безопасност на по-малко от четири и половина километра от останките на самолета, на борда на който е била Първата

дама на Съединените щати? Да не говорим за онова, което се беше намирало в стоманения контейнер. Защо им е да остават близо до катастрофата дори за един час, та какво остава за три дни? Госпожа Гарнър споменаваше, че за това има причини, но не обясняваше какви точно.

Е, самолетът не беше намерен от властите, които сигурно го търсеха, в това число и от хората на президента. Тези типове някак бяха успели да не го допуснат — и явно именно в това се коренеше увереността им. Дори не бяха разположили постове. Засега му бе достатъчно да знае, че госпожа Гарнър е била права — онези долу не очакваха никакви неприятности.

Можеше да ги свали оттук. С лекота. Изобщо не ставаше дума за някакви особени умения от това разстояние и позиция, при това с такива оръжия — беше взел пет карабини, превключени на автоматична стрелба. Всеки, който можеше да полее цветната си леха с маркуч, нямаше да има проблем да избие и деветимата още дори преди да изстреля и два пълнителя. Какво оставаше за пет.

Да, можеше да го направи. Можеше да ги избие още сега и да сложи край на всичко.

Но нямаше да го направи.

Не се бе съгласил с онази част от посланието на Елън Гарнър. Не го интересуваше колко висок е залогът. Но дори някаква част от идеята да се беше задържала в ума му, тя бе изчезнала в мига, когато беше насочил бинокъла към младата жена на масата за мъчения.

Нямаше да я убива. Беше натрупал върху себе си достатъчно вина от този сорт, за да стига и за повече от един живот.

Но все пак щеше да убива.

Продължи да гледа как Тънкия мустак се наслаждава на работата си — тялото на младата жена се гърчеше в ремъците — и откри, че психическата нагласа на убиец се връща леко и неусетно.

Можеше да го направи.

Само трябваше да се приближи още малко.

СТИХ I

ОКТОМВРИЙСКА НОЩ ПРЕЗ 1992 Г.

Стъпките му са единственият звук в нощта и не се чуват надалеч.

За това време на годината денят е бил топъл и влажен, но през последния час — часа преди полунощ — в Минеаполис се промъква студ и раздвижва призрачни мъгли в тихата като гробище Сидър Стрийт.

Толкова навътре в квартала няма улично осветление. Някои от онези, които свързват двата края тук, предпочитат да е точно така. Тази нощ същото се отнася и за Травис Чейс. Толкова е тъмно, че не се вижда нито силует, нито сянка, стъпките му едва се чуват по разбития паваж. Единствените същества в нощта, които могат да доловят присъствието му, са по-диви и от него (докато си го помисля, някаква кучешка верига издрънчава тихо на веранда някъде вляво), но те не се интересуват от работата му. Приближаването му няма да бъде усетено от онези, които имат значение.

Пистолетът е в джоба му.

Мъглата пред него се разрежда и той вижда къщата. Къщата на Емили Прайс. Единствената светлина идва от големия прозорец в дневната, очертава го призрачно. Той си представя двамата вътре. Сигурно седят на канапето, прегърнати, разменят по някоя дума, ако изобщо говорят. Щом си помисля за това, срамът му се разгаря още по-силно.

Няма представа какво ще се случи, когато почука на вратата.

6.

Трябваша му няколко минути да разработи плана си. Много неща можеха да се оплескат, но смяташе, че предимството е негово, макар противниците да бяха много.

От другата страна, на петнайсетина метра зад лагера, боровете растяха нагъсто. Достатъчно нагъсто, за да го скрият добре. Можеше да стигне там незабелязано, ако тръгне покрай долината, като се крие между скалите, след което да я пресече и да се върне обратно.

Петнадесет метра бяха съвсем малко разстояние и тъй като изненадата щеше да е на негова страна, можеше просто да открие огън. Първият изстрел щеше да е сигурно попадение, може би дори вторият. След това щеше да се окаже един срещу петима, а объркването им можеше да му даде възможност да свали още един или двама, стига да е достатъчно бърз.

С което вероятностите се изчерпваха. Останалите живи щяха да намерят убежище. Дори само двама да намереха сигурни позиции, за да отвърнат на огъня, щеше да се окаже в беда. И най-вероятно това щеше да е краят му.

Изненадата нямаше да му е достатъчна. Трябваше му заблуда. Противниците трябваше да гледат в противоположната посока от онази, от която щеше да открие огън. С други думи — да гледат натам, където се намираше в момента.

Идеята му хрумна бързо, може би защото имаше прекалено малко средства подръка.

Опря една от карабините на висока до кръста скала и извади от раницата си един от найлоновите пликове с дрехи. Изсипа дрехите в раницата и закачи празната, лека като перце торба за спусъка на оръжието.

След това извади една бутилка и пробви в нея съвсем малка дупка. Водата потече не на струя, а по-скоро на капки. Той нагласи бутилката така, че съдържанието да се стича в плика. Предназначен да не допуска вода, той със същия успех щеше да я задържа. Когато натежеше достатъчно, карабината щеше да изстреля целия пълнител в небето.

Питър Камбъл щеше да се пречупи.

Погледът му не се откъсваше от Пейдж. Жилавото дребно лайно с мустачките бъркаше в ръката ѝ с нервния възбудител и тя крещеше от болка, но от време на време успяваше да присвие очи и едва-едва да поклати завързаната си глава. Посланието ѝ бе недвусмислено — недей.

Но той щеше да го направи. Трябваше. Беше го отричал часове наред, макар че едва сега започна да го осъзнава.

Тези хора просто бяха спечелили. Помощта не идваше. Нямаше да дойде и след дни — ако изобщо дойдеше. Дръмонд се беше погрижил за това.

Дръмонд. Той се беше пречупил, нали? И под какъв натиск? Изобщо не можеше да се сравнява с техните мъчения. Доколкото бе разбрал, му се обадила жена му, плачела, били ѝ опрели пистолет в главата. Почти всеки на този свят би се огънал пред подобно нещо, но от служителите на Тангента се очакваше да са по-силни. Силата бе едно от основните качества, по които ги избираха, и Питър бе готов да заложи живота си на твърдостта на Стюарт Дръмонд. Всъщност беше го направил. И беше изгубил.

Не беше голяма утеха, че и всички останали се бяха доверили на Дръмонд — при това изцяло. Кой друг би могъл да управлява самолет с някои от най-високопоставените хора на Тангента на борда, наред с най-опасния обект, излизал някога от Пролома? Но самолетът — от Токио за Уинд Крийк, Уайоминг, където обектът трябваше да бъде обезопасен завинаги — бе променил непредвидено курса си някъде над Алеутските острови. Дръмонд бе убил останалите от екипажа, след което бе понижил налягането в салона, без да пусне кислородните маски. Накрая бе свалил машината съвсем ниско, без да изпълни проклетите процедури за изравняване на налягането, и се бе насочил на север в Аляска под радара.

Бяха се свестили от писъка на разкъсвания метал, когато самолетът спря Бог знае къде и живителният въздух най-сетне отново изпълни салона през натрошения фюзелаж.

Докато отвън се чуваше приближаващият рев на двигател, по интеркома се разнесе гласът на Дръмонд. Беше изпаднал в истерия и

едва можеше да говори. Питър схвана фрагменти от извинението и историята за отвлечената му жена, след което чу последните му думи, преди той да се самоубие.

Тази последна фраза — Мاستилена струя — го изнерви повече от изстрела, който сложи край на връзката.

Тогава разбра, че няма надежда. Мастилената струя — технология, получена от друг обект от Пролома, малко по-безопасен и податлив — беше защитна мярка, предназначена да скрие катастрофирал самолет от сателити. Дори от онези, предаващи видеообраз. За заблуждаването им се използваха хитроумни трикове, например излъчване на многопосочен сигнал, който караше птичките шпиони да подминат мястото на катастрофата и да предават архивирани снимки. Ефективният радиус беше около осем километра от епицентъра, за да се прикрият и пръснатите отломки. В момента никоя сателитна платформа на света нямаше защита от него, макар че Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната разполагаше с имунизирана система, която щеше да бъде изведена в орбита през ноември — в края на краищата никога не можеш да си сигурен дали собствените ти играчки няма да бъдат използвани срещу теб.

Както се оказа, тази предохранителна мярка бе закъсняла с няколко месеца.

Онзи с мустака промени мощността на инструмента и тялото на Пейдж се сви в спазъм и от очите ѝ отново рухнаха сълзи. Мъчителят го правеше на всеки няколко минути, за да наруши еднообразието и да не ѝ позволява да свиква с конкретен вид болка. Серията мъчения щеше да продължи още час и половина, след което отново щяха да спуснат масата и да оставят Пейдж да почива един час, докато действието на опиата отслабне. Времето за почивка нямаше нищо общо със състраданието — просто мустакатият беше преценил до каква степен може да я измъчва, без да ѝ позволява да умре. Опиатът сигурно бе един от десетината притъпяващи шока препарати, за които можеше да се досети Питър.

Време беше да се пречупи.

Вече не го беше грижа какви ще са последствията за света. Неговият свят се беше свил дотолкова, че вече не съдържаха дори самия него. А единствено Пейдж.

Можеше още сега да сложи край на болката ѝ; с двайсетина думи можеше да им каже къде в самолета е скрит ключът на Шепота. Приличаше на дълга два и половина сантиметра ивица целофан и беше най-лесното нещо за криене на света, а сред всички части на един „Боинг 747“ дори на създателите му щяха да са необходими месеци да го открият, ако не знаеха къде точно да търсят. Питър можеше да каже на тези хора къде е скрит и след като го намереха и установяха, че не ги лъже, те щяха да пуснат куршум в слепоочието на Пейдж, а след това и в неговото.

От групата около огъня се разнесе смях. Още преди три дни от това, че тия копелета бяха запалили огън, беше разбрал, че няма да ги открият навреме. През първите дванадесет часа се надяваше, че Елън е оцеляла. Питър и останалите от апаратната я накараха да се скрие в шкафа на централния компютър. Тя протестираше и искаше да сподели участта им, и отстъпи едва когато бѣгитата спряха до самолета. Ако беше останала жива, можеше да изчака нападателите да си тръгнат и да се обади за помощ.

Но нападателите езекутираха всички без Пейдж и него, след което започнаха да изстрелват пълнител след пълнител в апаратната и направиха всичко на парчета. Питър видя как четири куршума пронизват мястото, където се бе скрила Елън. Шансовете да е оцеляла клоняха към нула.

В края на първия ден, след като Пейдж вече бе издържала осем цикъла мъчения, решимостта на Питър се стопи до тънка нишка и единственото, което го крепеше да не се пречупи, беше гневната настоятелност в очите на дъщеря му, обещанието, че ще го мрази с цялата си душа, ако се предаде.

И след всички тези невъзможни часове силата ѝ си оставаше непокътната.

Но от неговата не беше останал и помен.

Време беше.

Травис остави две от карабините в гората. Трета беше праметната през рамото му, а последната държеше в ръце.

На петнадесет метра от него Тънкия мустак все още се занимаваше с работата си. От тази позиция Травис можеше да види

лицето на другия пленник — по-възрастен мъж, завързан за едно дърво срещу младата жена. Запита се дали на нечие друго лице по света се е изписвало по-голямо страдание.

На три метра от Тънкия мустак четирима други седяха около огъня, внимателно поддържан така, че да не дими. Един печеше месо. Четиримата явно се стараеха да не обръщат внимание на мъченията и разговорът им — Травис нямаше представа на какъв език говорят — като че ли бе просто шум, целящ да заглуши задавените писъци на жената.

Другите двама седяха обърнати към масата за мъчения, сякаш гледаха театрално представление.

Травис прилекна. Беше напрегнат. Щеше да се случи всеки момент. Беше направил обиколката за двацет минути и на всяка крачка се беше молил да не е сгрешил в преценката си за скоростта, с която капеше водата, или за съпротивлението на спусъка.

Вече нямаше значение. Беше готов.

Реши най-напред да елиминира четиримата около огъня. Можеше да ги свали с един откос, стига да не се отдалечат много един от друг, когато вниманието им се отвлече. След това щеше да превключи на единична стрелба — палецът му вече беше на предпазителя — и да е по-точен с другите трима, които се намираха по-близо до пленниците. Дотогава вече щеше да е нахлул в лагера и да стреля от упор.

Дишаше спокойно. Дланите му бяха сухи. Още няколко секунди...

И тогава завързаният за дървото мъж проговори.

— Спрете.

7.

Тънкия мустак изключи нещото, но не го извади от ръката на жената. След като бръмченето спря, единственият звук на поляната бе тихият ѝ плач и пукането на огъня.

Травис не можеше да види очите ѝ, но мъжът, който беше обърнат към нея — със сигурност беше баща ѝ, — изглеждаше посмазан от всякога. Прошепна нещо като: „Съжалявам“ и „Обичам те“. Каза последните думи най-малко три пъти. От очите му се стичаха сълзи.

Накрая се обърна към мъчителя.

— Говори — каза Тънкия мустак. Завързаният мъж заговори съкрушено:

— Първата умивалня... тоалетната... точно зад пилотската кабина. Махнете решетката на вентилатора на тавана, горе вдясно. Там е.

Тънкия мустак беше с гръб към Травис, но той ясно си представи как очите му се присвиват преценяващо. След това се обърна и каза нещо на своя език на онези около огъня. Двама от тях се изправиха, праметнаха карабините си през рамо и бързо тръгнаха към четирите бъгита в края на лагера. Яхнаха две и се понесоха към самолета.

Тънкия мустак ги проследи как се отдалечават, после се обърна към бащата, който продължаваше да шепне нещо на младата жена на масата.

— Да се надяваме, че каза истината. Ще продължа, докато не разбера.

Включи отново устройството и жената и баща ѝ изкрещяха едновременно.

Двамата останали при огъня се извърнаха. Двамата от галерията се усмихнаха. Травис тъкмо преценяваше собствената си реакция — ярост, по-силна от онази, която вече изпитваше, — когато автоматичният огън разцепи въздуха над лагера.

Тънкия мустак изпусна инструмента и се хвърли на земята — близо до него нямаше оръжие. Другите четирима направиха онова,

което се беше надявал Травис — прикриха се, но точно в обратната посока. Травис изскочи от гората, ревът на карабината прикриваше стъпките му. Петнайсет метра до лагера, десет, девет... Четиримата въоръжени неприятели клечаха зад дърветата и гледаха в другата посока, оголили гърбове към него като мишени на стрелбище.

Тънкия мустак още лежеше на земята без оръжие и без прикритие — всъщност беше запушил ушите си с ръце.

Шест метра. Травис плъзна крака по пръстта, за да забави скорост, и вдигна карабината. Превключи на единична — мишените бяха прекалено раздалечени за откос — и се прицели във въоръжения мъж отляво.

В същия момент пълнителят на карабината на скалата свърши. Настъпилата тишина бе по-оглушаваща и от стрелбата.

Травис дръпна спусъка. Куршумът улучи първия неприятел в гърба и макар да не видя изходната рана на гърдите, изригналата върху дървото кръв бе почти абсурдна гледка. Сякаш онзи беше погълнал граната.

Другите вече се обръщаха. Бързо. Травис завъртя дулото към втория и стреля; куршумът улучи гърдния кош отстрани и разпиля по-голямата част от съдържанието му от другата страна. Травис овладя отката на оръжието и стреля отново, но този път само рани третия в рамото.

Двамата въоръжени противници вече бяха обърнати напълно към него и оръжията им плавно се вдигаха.

За случилото се по-нататък Травис можеше да мисли единствено като за автопилот. Беше го изпитвал и преди, когато оцеляването му зависеше само от секунди или части от секундата. Тялото му сякаш действаше абсолютно отделно от ума му.

Коленете му се подгънаха. Сниши се точно когато насочените срещу него оръжия изтрещяха. В същия миг, когато усети горещия въздух от куршумите да минава покрай лицето му, палецът му превключи на автоматичен, след което вече стреляше.

Автоматичният огън не ги отхвърли назад — това май ставаше само по филмите. Надупчени в гърдите, те просто се свиха на две и паднаха. Левият го направи толкова акробатично, че удари глава в собственото си коляно, преди да се свлече.

Пълнителят свърши точно когато Травис си спомни за Тънкия мустак. Докато се обръщаше, пусна карабината и смъкна другата от рамото си.

Мустакатият вече не лежеше страхливо. Беше станал. Нямаше пушка, но беше извадил 9-милиметров пистолет. Дори не гледаше Травис. Погледът му бе насочен към вързания за дървото мъж, а пистолетът се вдигаше.

Младата жена изкрещя толкова силно, че кърпата на устата ѝ сякаш изобщо я нямаше.

Тънкия мустак опря пистолета в главата на вързания и стреля. Жената запищя.

Докато мъжът се обръщаше да екзекутира и нея, карабината на Травис излая, вече превключена на автоматична стрелба. Три куршума улучиха Тънкия мустак в лицето, преди ритането да отклони оръжието от целта. Травис отпусна спусъка. Мустакатият се свлече, пистолетът тупна на боровите иглички.

Травис плъзна поглед по другите четирима, за да се увери, че са мъртви. Мъртви бяха.

Преметна карабината през рамо и отиде до жената на масата, като вадеше в движение ножа си. Тя се стресна, когато го видя, и Травис осъзна, че не е видяла почти нищо от случилото се преди малко — само смъртта на баща си, а после и на Тънкия мустак.

Механизмът на масата бе прост. Травис хвана металната ръчка и я завъртя, докато плотът не застана хоризонтално. Внимателно повдигна кърпата на устата, преряза я и я махна.

Жената вече не крещеше. Лежеше и дишаше бързо и тежко.

Ремъците бяха яки, но ножът се справи без проблем с тях. Тя скри лицето си с ръце, сви колене до гърдите си и се обърна на една страна. Бръкна в устата си и извади нещо. Някаква гумена щипка.

Дясната ѝ ръка представляваше ужасяваща гледка, но тя изобщо не ѝ обръщаше внимание.

Травис реши, че няма да е зле да я остави за малко сама. Отиде до края на лагера и се заслуша за бързането. Чувахе двигателите им — вече бяха далеч и продължаваха да се отдалечават. Двамата може и да не бяха чули стрелбата заради рева на моторите. Бяха тръгнали преди най-много минута и половина. Вече сигурно бяха преполовили пътя до разбития самолет.

— Кой сте вие? — Гласът на младата жена бе немощен и съвсем тих.

Травис се обърна и се изненада, че е седнала на масата. Още трепереше, но иначе се владееше впечатляващо. Към трийсетте. Черна коса. Големи тъмни очи. Травис си помисли, че сигурно е прекрасна, само дето това бе най-лошият ден в живота ѝ.

— Травис — каза той. Не знаеше какво по-добро да измисли. Но тя явно очакваше нещо повече. — Просто случаен човек. Намерих самолета. И госпожа Гарнър.

— Оживяла ли е?

— Достатъчно дълго, за да остави указания.

Преди тя да успее да го попита за указанията, някакво движение внезапно отклони вниманието ѝ. Травис се обърна.

Тънкия мустак беше жив и се опитваше да се обърне. Единият от куршумите бе помел част от лицето му, но другите два бяха засегнали скулата и черепа съвсем повърхностно. Травис понечи да го довърши, но жената го спря.

— Не.

Каза го грубо, с нещо между шепот и ръмжене.

А след това стъпи на земята и се изправи — несигурно, но все пак стоеше права.

Взе със здравата си ръка оставения на масата нож, клекна, опря коляно в гърба на Тънкия мустак и го прикова към земята. Нагласи ножа с острието нагоре под мишницата му и дръпна силно. Травис чу нещо като раздиране на еластичен плат, последвано от писък. Ръката на мустакатия затрепери неконтролируемо. Жената направи същото и с другата му ръка, после се обърна на сто и осемдесет градуса и преряза сухожилията зад коленете му. Писъците преминаха в тих клокочещ стон.

Жената стана, пусна ножа, наведе се и сграбчи Тънкия мустак за яката.

Дори да искаше да я спре, Травис не беше сигурен, че ще успее да се намеси навреме. Жената надигна тялото на мъчителя си, извлачи го три метра по игличките и пръстта и го пусна по лице върху въглените. Той запищя и се замята, но не можеше да владее крайниците си — контролът му върху тях бе прекъснат в буквалния смисъл на думата. Успя да стегне мускулите на гърба си и да вдигне

лице за няколко секунди, но младата жена стъпи на тила му и отново го натисна върху въглените. Не се дръпна, докато косата му не се запали. Междувременно мъжът беше спрял да се движи и да пищи. Тя остана да го гледа още десетина секунди. После взе изпуснатото оръжие на един от убитите, превключи на автоматичен, без дори да поглежда карабината, и изстреля откос в тила му.

Пусна оръжието и се обърна към Травис. За момент той не бе сигурен дали очите ѝ са на човешко същество. После погледът ѝ се спря върху мъртвия ѝ баща, увиснал на ремъците, и съмненията на Травис се изпариха.

Тя отиде до бора и се свлече до вързания труп, притисна лице в неговото, без да обръща внимание на кръвта. Отново заплака, този път тихо.

Травис отново се заслуша в далечния рев на моторите. След тридесет секунди те замлъкнаха.

8.

Травис очакваше, че ще му се наложи деликатно да сложи край на тъгуването на младата жена. Трябваше да се махнат оттук и да намерят позиции, от които да убият другите двама, когато се върнат.

Тя обаче остана при баща си само минута, след което стана, взе отново ножа и преряза ремъците му. Положи го внимателно на земята и се огледа тревожно.

Травис я разбра.

— Къде да го занеса?

Погледът ѝ се спря върху гъсто растящите борове, където се бе крил той.

— Там.

Травис коленичи, вдигна трупа и го понесе към дърветата. Положи го в най-гъстите шубраци, после зачака мълчаливо. Жената стоеше и гледаше тялото.

— Трябва бързо да се махаме оттук — каза тя след малко. — Веднага щом убием двамата, които заминаха с бѝгитата.

— Значи има и други освен тях?

— При това много. — Тя кимна към лагера. — Обаждаха се на всеки час по сателитен телефон. Когато ги потърсят пак и никой не отговори, ще разберат, че е станало нещо. И ще пратят хеликоптер с подкрепления.

Пое рязко дъх, погледна за последен път баща си и се обърна към лагера. Травис погледна дясната ѝ ръка. Клампата, с която мъчителят ѝ бе разделил трицепса, все още беше на мястото си, отворът бе цели два пръста и пълен с черни съсиреци. Виждаше се и нещо, което можеше да е само инфектирана тъкан.

Пейдж забеляза втренчения му поглед, обърна ръката си и също погледна разреза. По реакцията ѝ Травис разбра, че го вижда за пръв път. Понесе го добре.

— Не бих махнал клампата без доктор — каза Травис. — По-добре е инфекцията да не остава без достъп на въздух.

— Не мисля, че в скоро време ще намеря доктор — отвърна тя, но не направи опит да свали клампата.

Излезе на поляната и тръгна към лагера. Травис я последва.

— Не можете ли да използвате сателитния им телефон и да потърсите помощ? Да повикат военните или някакви други части, които могат да пратят хората ви?

Тя поклати глава.

— Използваха шифър, за да се обаждат. Ако разбирах от техника, можеше и да се справя, но не разбирам. Какво е разстоянието до най-близкото населено място?

— Осемдесет километра. — Травис кимна към бързината. — Можем да изминем около две трети с едно от тези, като заобиколим някои хълмове. После обаче има река, която може да се пресече само по дървени мостчета. Ще трябва да оставим бързината и да продължим пеша. Сигурно ще ни трябва цял ден, за да стигнем Колдфут.

Тя се замисли. Изглеждаше по-скоро загрижена, отколкото обнадеедена. Погледът ѝ мина покрай него към откритата долина и хребетите зад нея, сякаш ландшафтът бе ешафод. Травис си представи как вървят цял ден по предимно гол терен, преследвани от въоръжени мъже в хеликоптер. По изражението на младата жена личеше, че и тя си мисли същото.

— Ще стане лошо — каза тя. Погледа още малко, след което се обърна към Травис. — Аз съм Пейдж. Благодаря, че ми спаси живота.

Двамата се връщаха. Двигателите бяха заработили преди минута и двете бързини вече се виждаха на около километър и половина от тях.

Травис беше заел удобна позиция до един бор. Пейдж бе при съседното дърво, държеше карабината с лявата ръка — не по свой избор — и я подпираше на един клон. Ранената ѝ ръка висеше отпусната.

В тишината на поляната далечният рев на двигателите приличаше по-скоро на бърмчене на насекомо. Дори вятърът в клоните бе по-шумен. Също и дишането на Пейдж — повече пъшкане, отколкото поемане на дъх.

Травис се запита що за решимост трябва да има човек само за да стои на крака след онова, през което бе минала тя. После си зададе

въпроса за залога, подхранващ тази решимост, и каза:

— Тревожиш се за нещо много повече от собственото си оцеляване.

— Да — отвърна Пейдж, без да сваля очи от мерника.

— Искам да знам за какво става въпрос — каза той. — Видях стоманения контейнер в самолета. В бележката на Първата дама имаше и подробности, но не много. При всички положения ще ти помогна да стигнеш до Колдфут, но щом ще рискувам да бъда убит заради нещо, искам да знам какво е. Не мисля, че искам твърде много.

Тя го погледна безизразно.

— Какво е Тангента? — попита Травис. — И какво е единица Пролом, по дяволите?

Погледът ѝ се задържа върху него още малко. Бръмченето на двигателите се приближаваше. Тя отново опря буза на приклада и се прицели. Травис също погледна през мерника. Неприятелите все още бяха на около километър и тъкмо започваха да се очертават по-ясно. Нямаше опасност да ги забележат, тъй като зад тях беше тъмната гора и лагерът.

— Тангента е организация — каза Пейдж. — Цялата ни дейност се върти около Пролома. Пазим го. Контролираме го. А Проломът е... нещо много трудно за описване.

— Днес съм по-отворен за нови знания от вчера — отбеляза Травис.

Минаха няколко секунди. Пейдж явно обмисляше какво да каже. Травис вече виждаше отблясъците по хромираните кормила на бьгитата.

— Чувал ли някога да описват нещо като най-странното на този свят? — попита Пейдж. — Двуглава змия, резен картоф, който прилича на Джордж Вашингтон, неща от тоя род?

— Разбира се.

— Дори и със строго научни термини и без преувеличения, Проломът е най-странното нещо на света. — Замисли се за момент, после продължи: — Това е източник. Източник на технологии. Получаваме неща от него. Зная, че звучи смътно, но не мога да го кажа по-ясно. Не само защото това ще означава измяна, но и защото никога няма да ми повярваш, освен ако не го видиш със собствените си очи.

Травис я гледаше как закрепва по-добре карабината и присвива лявото си око. Дватамента бяха на повече от петстотин метра от тях, прекалено далеч за сигурен изстрел. Тъкмо се канеше да ѝ каже, че когато приближат, той ще се погрижи за левия, а тя да се заеме с десния, когато карабината ѝ изтреця в тишината като малка гръмотевица. Левият ездач трепна — Травис видя кръв в центъра на гърдите му — и клюмна настрани, като завъртя кормилото толкова рязко, че машината поднесе, преобърна се и го изхвърли като експериментален манекен. Какъвто всъщност си беше. Още преди той да падне на земята, Пейдж стреля отново и горната половина на главата на втория ездач изчезна. Той остана в бързото си още пет секунди, след което се прекатури назад и падна. Машината продължи още трийсет метра и спря с ръмжащ двигател.

Пейдж гледаше улучените. Физиономията ѝ беше навъсена. Ако Травис разчиташе правилно погледа ѝ, не беше доволна от резултата.

— С оптически мерник съм по-добра — каза тя.

Опря карабината на дървото, обърна се и тръгна към лагера. Разхвърли вещите на убитите — сред тях и малка лопата, с която беше копано — и разкри квадратна стоманена плоча със страна четиридесет и пет сантиметра и дебелина около сантиметър. Повдигна я със здравата си ръка и я обърна. Под плочата имаше дупка. Беше дълбока и от мястото, на което стоеше, Травис не можеше да види дъното ѝ.

Онова, което привлече вниманието му най-напред, бяха пораженията върху опакото на плочата — тъмносиня корозия и едва видимо изкривяване там, където металът бе покривал дупката. Поражения от излъчване, причинени от невидимото нещо на дъното.

— Всеки предмет, който получаваме от Пролома, се нарича единица — каза Пейдж. — Този е означен като Шепот и е страшно опасен. Човекът, който изпрати тези хора, иска да го вземе. Ако успее... — Тя замълча, погледна Травис, после пропъди онова, което се въртеше в главата ѝ, и коленичи над дупката. — Не може да успее. Не е толкова просто.

Завря ръка в дупката почти до рамото си и извади голяма колкото юмрук сфера — тъмносиня, блещукаща като шанжан. Травис никога не бе виждал подобно нещо.

Явно това бе предметът от окачения стоманен куб в самолета.

За момент Пейдж го гледа със смес от отвращение и страх, сякаш беше пръчка отработен уран, пропиващ костите ѝ със смъртоносна радиация. После присви очи и сякаш се съсредоточи върху нещо извън това ирационално чувство.

Травис усети, че каквато и заплаха да представлява това нещо, опасността не е просто от физическия риск да го държиш. Или поне не пряко.

— Да не искаш да кажеш, че Проломът е някаква лаборатория?
— попита той. — Място, където се правят подобни неща?

Тя поклати глава.

— Не е лаборатория. И не ние сме построили това нещо.

— Ние американците ли?

— Не. Ние, хората.

Пейдж го гледа в очите още секунда, после се наведе и взе лопатата.

Травис продължаваше да се взира в нея, повтаряше наум последното ѝ изречение с цялата му сериозност.

Пейдж се изправи.

— Направи ми една услуга. Нещото, което онези двамата отидоха да вземат от самолета, прилича на парченце прозрачна лента. Много е важно. То е ключът, който включва Шепота. Би трябвало да е у тях. Вземи го, докато аз зароя това нещо на място, където подкрепленията им няма да го открият.

— Няма ли да го вземем с нас?

— Доникъде няма да стигнем с него. Шепот е прекалено опасен без защитен контейнер. Можем обаче да вземем ключа. Единственото важно в момента е да не им позволим да получат и двете. И да се свържем с Тангента колкото се може по-скоро.

Обърна се с Шепот и лопатата в ръка и тръгна към гората.

Травис гледа известно време след нея, слушаше как стъпките ѝ се отдалечават. После тръгна към бързината. Беше направил само няколко крачки, когато сателитният телефон звънна.

След час бяха през две долини и се носеха с пълна скорост по първия участък на дългия виещ се курс, който Травис бе съставил набързо. Пейдж седеше пред него, подкрепяна от ръцете му. Докато се

приготвяха да тръгнат, беше започнала да отслабва все повече — обясни, че действието на опиата, който ѝ давал мъчителят ѝ, преминава. Към това се добавяха и трите денонощия безсъние. Травис не можеше да види очите ѝ, но от време на време тялото ѝ се отпускате и тя се облягаше на него; след миг обаче се сепваше и се събуждаше.

Когато и да пристигнеше подкреплението, нямаше да мине много време, преди да забележат липсващото бѣги. И тогава един поглед към картата щеше да им каже със сигурност в каква посока са тръгнали. Колдфут беше единственият начин да се измъкнат, а нямаше много пътища, по които да се стигне дотам.

Травис караше по твърда земя, та гумите да не оставят следи, и правеше всичко възможно да избягва заснежените участъци.

9.

„Ла Гуардия“ тънеше в мрак. Зората на хоризонта бе огненочервена като нажежена жица. Карл гледаше как светът се събужда. Хотелската стая бе тъмна. Отражението му в прозореца, осветено отстрани от лампата в банята, се взираше в него със синьо студено око.

Двайсет и пет минути до отлитането. Разполагаше с цялото време на света. Никой нямаше да го накара да чака на опашка.

Не и когато е с костюма.

Лежеше на две части на стола до него. Той потърси опипом долната половина, намери я, седна на леглото и я надяна върху джинсите си, докато не усети как зашитите като на бебешки ританки крачоли обгръщат плътно обувките му. Напипа презрамките и ги закопча. Отново посегна към стола, взе горната част на костюма и я надяна, докато ставаше. Приглади полите, които покриваха долната половина с повече от трийсет сантиметра. Материята не приличаше на нищо познато и трудно се свикваше с нея, въпреки че беше обличал костюма неведнъж. Донякъде напомняше на ликра и следваше до най-малкия детайл високото му метър и осемдесет тяло, като в същото време изглеждаше почти отпусната. Всъщност „отпусната“ бе най-близкото определение, което му идваше наум. Освен това бе ефирна като мрежа против комари и почти не тежеше. Предишния път бе носил костюма повече от четиридесет и осем часа, без да изпита каквото и да било неудобство, дори по покритите ръце и глава. Макар никога да не бе питал работодателите си — не че знаеха по-добре от него как действа това нещо, като се имаше предвид откъде се бяха сдобили с него, — беше сигурен, че костюмът му пасва идеално, защото материята му има нещо като интелект. Дори сега усещаше как костюмът приема формата на тялото му, докато почти не бе в състояние да каже, че го е облякъл. Разбира се, нямаше да се изненада да научи, че дрехата е наистина интелигентна. Пък и това нямаше да е най-впечатляващият ѝ атрибут. Никак даже.

Погледна през шпионката, видя, че коридорът е пуст, и излезе. Мина покрай асансьора и тръгна към стълбището — естествено, за използването на асансьорите и дума не можеше да става. Пет етажа по-долу погледна през малкия прозорец на вратата към фоайето. Беше празно с изключение на двете момичета на рецепцията на десетина метра от него.

Да мине направо пред тях не бе най-доброто решение, но протоколът го позволяваше при положение, че няма друга възможност. Бутна вратата и влезе. Точно както и очакваше, двете момичета вдигнаха очи. Небрежните им изражения се смениха с объркани. Спогледаха се. Докато Карл минаваше директно пред тях, погледите им останаха приковани към вратата, която се затвори далеч зад него с тихо хлопване.

— Тъж... — каза по-голямото момиче.

Другото поклати глава и отново се зае с решаването на sudoku.

Карл можеше да излезе през предната врата пред очите им, но този път имаше друг избор — щеше да му отнеме по-малко от минута да стигне задния изход зад ъгъла — протоколът изискваше да се възползва от него. Всъщност правилата, управляващи използването на костюма, се свеждаха до три думи — не се ебавай.

Стигна задния изход, увери се, че е съвсем сам, отвори вратата и излезе в мразовитата нюйоркская утрин.

Движението по Гранд Сентръл Паркуей дори в този час беше достатъчно натоварено, за да проявява повече бдителност. Изчака удобен момент и пресече тичешком и петте платна, водещи на изток. Секунди по-късно преодоля и другата половина, прескочи оградата и се озова на територията на летището. Тъмните силуети на терминалите и авиолайнерите се очертаваха на червения хоризонт на изток като някаква извънземна крепост.

Пресече Писта 4, два сервизни пътя, заобиколи Централния терминал и излезе до най-близкия вход към Чакалня D.

Изчака пред плъзгащата се врата; електрическото ѝ око можеше да го види не повече от съненото ченге, стоящо на няколко крачки от него. Това нямаше значение — предпазливостта изискваше да изчака някой друг да накара вратата да се отвори. Летищата не са места, на които можеш да си позволиш прекалена самоувереност. Не са места за ебаване.

Наложи му се да чака само трийсетина секунди, докато някакъв уморен на вид бизнесмен слезе от таксито и тръгна към входа. Карл влезе след него, зави наляво и мина покрай късите опашки подранили пътници при гишетата за багажа. По-нататък бе лесно. Пунктът за проверка, който беше фарс дори без костюм, сега беше като някакво препятствие в детска градина. Той стъпи на ниската ограда, която ограничаваше детекторите на метал отляво, и просто мина покрай цялата шарада, за да слезе отново на пода шест метра по-нататък.

Самата чакалня щеше да е по-голямо предизвикателство, ако бе по-пълна. Дори умерените тълпи бяха истински кошмар — хората можеше да се блъснат в него, ако не внимаваше. В този час обаче залата бе почти празна, ако не се броеше групата около далечния Изход D7, който беше и целта му.

Когато го доближи, спря и се зае да изучава разположението на хората. Къде да застане? Определено не тук. Хората щяха да влизат и излизат в двете посоки и движението на намиращите се вече тук беше непредвидимо. Още по-лошото бе, че две хлапета играеха на гоненица, а майка им четеше задълбочено някаква книга и само от време на време ги хокаше с половин уста да си седнат.

Най-доброто място бе очевидно — точно до вратата на ръкава, зад гишетото на стюардесите. Карл заобиколи тълпата на почетно разстояние, мушна се под бариерата и зае мястото си. Не се налагаше да чака дълго — самолетът вече беше отвън. Зад него силуетът на града се очертаваше във все още сумрачното небе като неравни зъби.

Стюардът взе микрофона.

— Дами и господа, полет деветстотин трийсет и пет на „Кайман Еърлайнс“ до Джорджтаун на Голям Кайман приема пътници през редици от едно до пет. Редици от едно до пет.

Друга стюардеса отвори вратата и веднага щом се отдръпна, Карл мина покрай нея и стъпи в ръкава. Този път вървеше бързо, за да изпревари първите пътници. Спря за момент при вратата на самолета, където стоеше стюардеса. Тя погледна право през него към коридора, видя, че още не идва никой, и се обърна да каже нещо на колегите си. Карл се промъкна тихомълком и отиде в задната част на салона.

В зависимост от конфигурацията най-доброто място за возене на „Боинг 737“ почти винаги бе в склада на кърмата. Малкото помещение бе празно през по-голямата част от полета и дори когато някой от

екипажа дойдеше да вземе или върне количка, бе достатъчно просто да застане в ъгъла до машината за лед.

Естествено, слизането от самолета щеше да е по-лесно и от качването.

Седна на края на сянката, на метър и половина от голото момиче, което се печеше до басейна.

Едно от най-интересните неща при носенето на костюма бе възможността да изучава хората, когато си мислят, че са сами. Никога не му бе хрумвало каква уникална перспектива е това до първия път, когато се озова в такова положение. Понеже не можеш да си с някой, който е сам — просто по определение. Можеш да сложиш някъде скрита камера, но не е същото като да присъстваш лично.

Никой никога не показваше признаци на безпокойство, когато бе сам със себе си. Хората никога не се въртяха, не се изчервяваха, не правеха непохватни движения. Ама че странно откритие — всеки бе невероятно спокоен, когато наоколо нямаше друг, който да го преценява.

Момичето бе на двацет и три и зашеметяващо красиво. Маслиненна кожа, равномерна, без никакви разлики. Дълбоки кафяви очи и избеляла от слънцето коса. Беше под метър и шейсет и сигурно нямаше четиридесет и пет килограма с мокри дрехи. Не че имаше дрехи. Преди пет минути ги беше свалила и бе скочила в басейна. Сега карибското слънце я беше изсушило напълно. Той гледаше как последните капчици се изпаряват от кожата ѝ в жегата.

Казваше се Лорън Кук. Карл беше научил това покрай всичко останало, което бе научил за баща ѝ, Елис Кук.

В момента къщата бе само нейна — всичките хиляда и четиристотин квадратни метра с изглед към Бодън Бей и карибската шир на юг. Разбира се, имаше охрана — на всеки вход, готова да нахълта при първия вик за помощ. Бяха американци, при това професионалисти; Карл ги бе наблюдавал внимателно човек по човек и бе стигнал до заключението, че са бивши служители на нещо впечатляващо, много по-впечатляващо от полицията. Защитата на къщата се допълваше от термокамери и детектори на влага, които за Карл спокойно можеха да се сменят и с кухи играчки.

На бедрото на Лорън кацна жълта пеперуда. Тя трепна и я пропъди с ръка, после я видя и се усмихна, докато я гледаше как отлита. Пеперудата полетя зад Карл и случайно накара Лорън да го погледне за секунда право в очите. От невинния ѝ поглед го побиха тръпки. После момичето отново се отпусна в шезлонга и затвори очи.

Зад нея двуетажната къща изпълваше полезрението на Карл и се простираше на двайсет метра в едната и в другата посока. Някои от прозорците на втория етаж бяха отворени над балкона, на който човек лесно можеше да се покатери. Карл вече го беше направил, беше обиколил стаите на къщата, бе проверил чекмеджетата и шкафчетата в спалнята на Елис и бе съставил плана си. Беше съвсем праволинеен, без място за грешки. Не се ебавай.

След няколко минути Лорън стана, събра дрехите си и влезе вътре, като заключи вратата на вътрешния двор. Карл отиде до парапета край басейна и се загледа към грижливо окосените ливади и яхтите, хвърлили котва в пристанището зад тях. Беше му кофти за момичето — то не заслужаваше онова, което предстоеше. Макар че тепърва трябваше да види как общува с други хора; беше красива и вероятно бе добро хлапе.

Но пък светът не е добро място.

Здрач над залива. Следобед беше паднала мъгла и сега хоризонтът беше размазана ивица между розовата вода и лилавото небе. Само най-ярките звезди светеха през нея.

Карл гледаше как Елис влиза в спалнята — мина покрай трите отворени широко към морето врати на балкона, без въобще да погледне през тях. Защо ли му беше изобщо да живее на това място?

Елис отиде до компютъра си, включи го и закрачи напред-назад, докато системата се зареди.

В ъгъла на бюрото имаше две снимки в рамки — на Лорън и на жената на Елис. Карл не бе забелязал никакви признаци от съпругата му в къщата. В предоставената от шефовете му информация се споменаваха за проблеми в брака.

Карл бръкна под пеша на костюма и докосна онова, което бе намерил в нощното шкафче на Елис.

На екрана на компютъра грейнаха икони.

Елис седна на стола.

Карл извади хромирания пистолет 45-и калибър, опря го в слепоочието му и стреля.

Моментално се чуха виковете на охраната отвън. Към тях се добавиха и писъците от стаята на Лорън. Оставаха му секунди да довърши работата.

Карл вдигна ръката на Елис, нагласи пистолета в нея и стреля отново, този път във фотографията на госпожа Кук. Вече със сигурност беше оставил следи от барут. Пусна ръката и пистолета да паднат. Няма и две секунди по-късно вратата почти излетя от пантите и четирима от охраната нахълтаха в стаята с вдигнати картечни пистолети MP5, покриващи всеки ъгъл.

— Стаята е чиста.

Двама се отделиха от формацията, единият отиде към банята, другият — към огромния дрешник.

— Банята е чиста.

— Дрешникът е чист.

Карл беше избрал най-широката част от стената, далеч от тях, и просто стоеше. Други от охраната задържаха в коридора пиццата и настояща за отговори Лорън. Мъжете в стаята заговориха по микрофоните си с другите екипи отвън, отцепваха периметъра, но в погледите им нямаше кой знае какво безпокойство. Ясно беше какво се е случило.

Докато гледаше хаоса отстрани, Карл усети вибрирането на телефона. Беше длъжен да отговори, освен в краен случай. Този беше такъв.

След десет минути, в затишието между реакцията на охраната и пристигането на полицията, Карл отиде до балкона, прехвърли се през парапета и скочи в двора. Видя двама от охраната до вратата на дневната — едната беше жена — да седят с Лорън и да ѝ говорят успокояващо.

Отиде до края на двора, скочи от метър и осемдесет и се озова на лекия склон към плажа.

На четиристотин метра нагоре по крайбрежния път намери празна пейка и седна. Извади телефона. Беше съобщение, точно както беше очаквал.

ВЪРНИ СЕ НА ЛЕТИЩЕТО, ПРЕКРАТИ
МИСИЯТА, АКО СЕ НАЛАГА. ВЗЕМИ ПОЛЕТ 820 НА
„ЮНАЙТЕД“ ДО ЧИКАГО, ПОСЛЕ ПОЛЕТ 71 ДО
ФЕЪРБАНКС, АЛЯСКА. ОРЪЖИЯ/ИНСТРУКЦИИ ЩЕ
ТЕ ЧАКАТ В ЖЪЛТ „ЛАНДРОУВЪР“ СЪС СТИКЕР НА
„ГРИЙНПИЙС“, ПАРКИРАН НА ПАРКИНГ D. ТОВА ЩЕ
Е ДИРЕКТНА АГРЕСИЯ СРЕЩУ ПЕРСОНАЛ НА
ТАНГЕНТА.

10.

Шумът на хеликоптера заглъхна, но Травис още десет минути остана да следи хребета през кедровите клони. От високата позиция се виждаше пътят, гол и без никакви сенки в продължение на повече от три километра. Да ги спипат на това място бе равносилно на самоубийство.

Пътуването се оказа толкова трудно, колкото беше очаквал. За последните дванадесет часа хеликоптерът на пет пъти бе обикалял долините да ги търси, като правеше бавни методични обиколки или просто увисваше във въздуха за няколко минути. Убежищата бяха малко, но винаги можеха да ги достигнат за краткото време, което им оставаше, след като чуеха приближаващия се звук на роторите.

Бяха стигнали тези кедрови клони като по чудо. Травис скри Пейдж дълбоко под клоните и успя също да се шмугне под тях точно когато машината се появи на близкия завой на долината.

Сега отново се бе възцарила пълна тишина. Или поне толкова пълна, колкото можеше.

Пейдж отново се беше унесла — всъщност едва се беше събудила въпреки рева на перките на трийсетина метра от тях. Кожата около раната на ръката ѝ бе гневно червена, а инфектираната тъкан вътре като че ли бе станала три пъти по-голяма. Най-плашещото бе, че вените под лакътя ѝ се бяха подули и потъмнели, което означаваше, че инфекцията е стигнала и до тях. И това бе само видимото с просто око. Накъде ли другаде беше плъзнала?

Пакетът му за първа помощ спокойно можеше да е и детски комплект за чичо доктор. Вътре нямаше нищо, което да се справи с това нараняване, макар че той все пак използва с нейно одобрение обезболяващия и антисептичен спрей. Единственият видим резултат бе изгарящата болка, която тя се опита с все сили да скрие от него. Не успя обаче — при толкова сълзи в очите на човек не му остава друго, освен да премига.

Когато потопиха бързото в реката — изминаха километри покрай брега, за да намерят бързеи с достатъчно пяна, която да го скрие, —

температурата на Пейдж беше скочила и тя беше почти в безсъзнание. Затова Травис изхвърли в реката и трийсет и петкилограмовата раница, като взе само малка бутилка вода, и я носеше.

Беше по-трудно, отколкото бе предполагал. Пейдж тежеше двайсет килограма повече от раницата и не беше проектирана от „Норт Фейс“ така, че да разпределя тежестта си по гърба му. Изкачванията бяха мъчителни. Спусканията се оказаха още по-трудни, всяка стъпка напругаше глезените му и заплашваше с изкълчване. Кое то на практика се равняваше на смъртоносно нараняване. И за двамата.

Това го накара да осъзнае през какво е минала Пейдж през последните три дни. Всичките му неудобства бяха като да си удариш пиццата в крака на масата в сравнение с нейното.

Повдигна я внимателно. Очите ѝ се отвориха за секунда, но не се фокусираха. Искаше му се да вярва, че кататонията ѝ е резултат най-вече на опиата и липсата на сън, но трябваше да признае, че инфекцията също играе значителна роля, която става все по-силна. Потта по челото ѝ бе като капките върху предното стъкло на кола по време на дъжд.

Излезе от прикритието и тръгна, като си наложи още по-бързо темпо. Откритото пространство пред тях беше като въздушно напрежение на тревогата. Много добре си представи как се чувстват страдащите от агорафобия в някой мол. Като преследван дивеч.

Нямаше никакви причини да мисли, че хеликоптерът може да има добри намерения. Ако хората на Пейдж бяха успели по някакъв начин да открият катастрофата, щяха да изпратят по-многобройни сили — изтребители в небето и множество хеликоптери, спускащи персонал по всеки хребет на километри наоколо. Щеше да има уверено присъствие на сила, намираща се на собствена територия.

А този самотен вертолет приличаше по-скоро на мародер в нечия къща.

Долината леко завиваше и се оказа, че откритото пространство е по-голямо, отколкото го беше видял. Беше минал по същия маршрут и на идване, но не можеше да си спомни къде точно има дървета.

Позна високия скалист хребет, на който бе видял дивите овце през първата нощ в парка. Тогава бе на няколко километра източно от него, откъм Колдфут; сега се намираще далеч на запад от него, все още дълбоко в планините. Пресметна разстоянието приблизително и реши,

че при това темпо — по-бавно, отколкото когато бе само с раницата, въпреки че сега неотложната нужда го тласкаше напред — градчето е на най-малко дванадесет часа път.

Разбира се, не можеше да спи. Пейдж щеше да оцелее или да умре в зависимост от това колко скоро ще се погрижат за инфекцията ѝ. Всеки час беше от значение.

Вървеше и си мислеше за онова, което му бе казала на поляната.

Тангента. Проломът. Шепот.

Прозрачното парче, което бе намерил у единия убит, бе в джоба му. Ключът на Шепот. Какво точно правеше Шепот, когато се задейства? Думите на Пейдж отново прозвучаха в главата му.

„Не ние сме построили това нещо“.

Не ние, хората.

Трудно му бе да проумее всичко това. И не защото не ѝ вярваше. Тъкмо обратното.

Пейдж промърмори нещо и прекъсна мислите му. Не бяха думи — просто уплашен възглас, нещастен и умолителен. Продължи само няколко секунди, след което тя отново притихна, но напрежението в мускулите ѝ остана; очите ѝ се движеха под затворените клепачи. Травис се запита колко ли време ще мине, преди да може да сънува нещо друго освен кошмари.

— В безопасност си — тихо ѝ каза той. — Отидоха си.

Не очакваше да помогне, но се получи. Тя се отпусна почти моментално и потъна в нещото, което при нея минаваше за сън без сънища.

Мъчеше се да не я гледа.

Мъчеше се да не забелязва миглите ѝ, начина, по който къдриците падаха на челото ѝ, почти невидимите следи от отдавна изгубените лунички по носа ѝ. Мъчеше се да не мисли как това е най-доброто изживяване, което е имал от десетилетие и половина, въпреки че мускулите му горяха така, сякаш във вените му течеше акумулаторна киселина вместо кръв.

Тя беше... какво? Нямаше начин да се измъкне от нея.

В известен смисъл тя беше всичко. Всичко, което никога нямаше да го има в неговото бъдеще. Година след затвора дори не му бе минавало през ума да се види с жена. Беше прекарал петнайсет години в учене да не мисли за онова, което пропуска. И беше станал много добър в това, а свободата не му предостави никакви причини да променя тази нагласа. Тялото му може и да не беше ограничено зад оградите с бодлива тел, но шансовете му с жена като Пейдж определено бяха.

Не че завинаги щеше да остане сам. Имаше начини да загърби миналото и работеше по въпроса. Във Феърбанкс работеше в строителството, с екипа на един контрактор. Работеше здравата и с главата си, като обръщаше внимание на бизнес страната. И спестяваше пари. Беше на път скоро да основе своя бригада и да започне със средни по големина проекти, предимно довършителни работи. Ако действаше правилно, след пет години щеше да строи нови къщи, а накрая — може би след още пет — къщите щяха да са от най-скъпите. Някъде между всичко това, когато бъде огрян от светлината на новата си кариера и затворът остане достатъчно назад в миналото, щеше да намери някоя, която да му даде шанс.

Но не и такава като Пейдж. Нямаше да е дори нейно бледо подобие. Но това не беше проблем, стига да не мисли за него.

Затова се мъчеше да не я гледа.

Но не успяваше.

Откритият участък — оказа се дълъг над пет километра — завършваше при горичка от елша, където се събираха три по-малки долини. Беше оставил горичката на четиристотин метра зад себе си и отново бяха на открито, когато чу хеликоптера. Нямаше шанс да се върне навреме до дърветата. Въпреки това опита.

На стотина метра от тях — движеше се по-бързо, отколкото бе благоразумно на този терен, но перките трещяха като палки на барабан върху метален лист и хеликоптерът щеше да се появи след секунди — направи погрешната стъпка, от която така се страхуваше.

Видя го една десета от секундата, преди кракът му да го докосне — достатъчно да разпознае грешката, но не и да я избегне. Петното пръст, не по-голямо от чиния, беше тъмно и разкаляно или от стопилия

се сняг, или от някакъв извор някъде отдолу. Цялата пръст по този склон бе влажна, но тревата я държеше здраво — там, където имаше трева. Травис просто беше задържал погледа си половин секунда повече към билото в очакване на хеликоптера.

Кракът му стъпи на меката почва и се хлъзна странично, сякаш бе стъпил на лед.

За секунда изгуби равновесие, тялото му се завъртя, без изобщо да може да го контролира, и той разбра, че всичко е свършило. Щяха да паднат. Хеликоптерът щеше да се появи, преди да успее да стане и много преди да успее да вдигне Пейдж. И за да стане още по-гадно, падаше към голям назъбен камък, все едно поставен точно за да си удари главата в него.

Някъде в хаоса на мислите му се оформи представата за каране върху лед. Върти се. Завива към въртенето, вместо срещу него. Тъпо, но разполагаше единствено с това. Завъртя рязко рамене обратно на часовниковата стрелка, по посоката на въртенето, и спря така внезапно, че за миг изгуби ориентация.

Грохотът на перките вече отекуваше в черепа му. Всеки момент хеликоптерът щеше да се появи.

Една-единствена надежда го бе успокоявала донякъде през цялото време, когато беше на открито — хората във вертолета нямаха представа кой е убил приятелите им в лагера. Трябваше да приемат, че го е направил някой оцелял от самолета, който е успял да се скрие и да ги изненада, или че самите пленници по някакъв начин са успели да надделеят. Така или иначе, би трябвало да очакват бегълците да са облечени за стайната температура в самолета, а не за преход в Аляска.

Камъкът, висок малко над коляното, беше само на крачка разстояние. Травис се обърна и се подпря на него, прегръщайки Пейдж. Краката ѝ се бяха увили около кръста му. Беше облечена в дебелото му яке, но дясната ѝ ръка беше извън ръкава, за да може раната да диша. Травис притисна наранената ѝ ръка към себе си, за да не се вижда от въздуха.

После придърпа лицето ѝ към своето, достатъчно близо, за да създаде илюзията, която бе единственият им шанс за оцеляване — че са най-обикновена двойка, тръгнала на преход и хваната насред целувка.

В този миг хеликоптерът се появи. Завиваше на север. Изведнъж спря. Пилотът ги беше видял. Травис имаше само смътна представа за ставащото; лицето на Пейдж му пречеше да вижда.

Тракането на перките се засили — машината се завъртя и полетя към тях.

Травис присви очи — иначе щеше да се вижда накъде гледа — и се опита да направи целувката истинска. Едната му ръка държеше тила на Пейдж, другата бе около кръста ѝ. Устните му докоснаха нейните. Машината спря точно над тях, перките ревяха, вятърът разпиляваше косите им и жилеше кожата.

Всичко това бе достатъчно да събуди Пейдж.

Травис усети как тялото ѝ трепва. Отвори очи и видя, че го гледа — стресната, на по-малко от сантиметър от него. Ужас. Щеше да развали всичко. Щеше да се отдръпне и секунда по-късно автоматичният откос щеше да ознаменува последните мигове от живота им.

После погледът ѝ се промени. Беше разбрала. Придърпа го към себе си, лявата ѝ ръка се вдигна и пръстите ѝ се заровиха в косата му. И сега тя наистина го целуваше: устните ѝ се разделиха, толкова топли и енергични, че за един шеметен миг Травис не можеше да мисли за нищо друго. Грохотът на турбините изчезна, вятърът замря, остана само целувката ѝ, толкова отчаяна, колкото и нуждата ѝ да продължи да диша. За момента почти нямаше значение, че всичко това е преструвка.

Мярна му се мисълта, че може би няма да е зле да махнат на хеликоптера, както биха направили двама влюбени, но точно тогава ревът на двигателя стана по-висок и секунда по-късно машината продължи по долината и отнесе грохота със себе си.

Пейдж продължи да го целува още десетина секунди, докато вертолетът не се отдалечи достатъчно, след което се отдръпна; продължаваха да се гледат в очите, на десетина сантиметра един от друг.

— Бързо мислиш — прошепна тя. Нямаше сили да говори нормално.

Той успя само да кимне. Изведнъж беше изгубил желание за разговори.

Пейдж се обърна да погледне към хеликоптера, но дъхът ѝ секна и тя едва не изгуби съзнание от рязката болка. Без да иска, го бе закачила с ранената си ръка — толкова леко, че Травис едва усети докосването.

Овладея се и вдигна ръката си. Видя пурпурните вени, плъзнали по подлакътницата, на повече от педя от раната, и за първи път, откакто я срещна, Травис видя страх в очите ѝ.

— Колко остава до градчето? — попита тя.

— Само още няколко часа — излъга той. — Затвори очи и няма да усетиш как ще стигнем.

За момент му се стори, че тя ще направи точно това. Облегна се на него и опря чело в бузата му. Травис тъкмо се канеше да стане, когато тя заговори отново.

— Запомни. От мястото, където ме измъчваха, тръгваш в посока обратна на катастрофата и след петдесет крачки намиращ най-голямото дърво наоколо. Не можеш да го пропуснеш. Шепот е от другата му страна, на половин метър под земята. Разпръснах борови иглички, за да маскирам дупката.

— Не е нужно да го запомням — отвърна Травис. — Сама ще го кажеш на хората си.

Зачака отговор, но отговор нямаше. След малко дишането ѝ във врата му стана равномерно и бавно.

СТИХ II

ОКТОМВРИЙСКА НОЩ ПРЕЗ 1992 Г.

През полупрозрачната завеса на дневната Травис вижда, че почти е познал — седнали са и се прегръщат, макар че са се сбутали в единия от големите фотьойли вместо на канапето.

Почуква и вижда как силуетът на мъжа се обръща. Миг по-късно вижда лицето му през малкия прозорец на вратата, докато приближава през помещението за пране. Очите му са кървявали от плач. Зад него масата в трапезарията е покрита с цветя и съболезнователни картички.

Мъжът дори не поглежда през вратата, преди да я отвори — очаква някой друг, който и да е, — и когато се оказва лице в лице с Травис, гневно трепва. Очите му се присвиват. От лявото му око се търкулва сълза.

Травис очаква да му обърне гръб, да отиде в другата стая, да се върне с пушката си и да стреля. Ако го направи, той няма да се опита да избяга. Знае, че го е заслужил заради мъката, която е причинил на тези хора.

Но бащата на Емили Прайс не се обръща. Отвътре майка ѝ пита кой е. Гласът и е задавен от сълзи.

Не получава отговор.

Господин Прайс задържа гневния си поглед върху Травис.

— Какво искате, детектив?

Травис чува презрението в последната дума. Знае, че е заслужил и него.

— Какво ви каза полицията? — пита той.

Погледът на мъжа става студен.

— Защо не питате тях? Нали ви вярват?

Травис не казва нищо. Чака отговор.

— Няма да обвинят никого — казва най-накрая господин Прайс. Омразата, отчаянието и мъката са се слели в едно в гласа му.

— Защо?

— Поради липса на улики. Не са открили дори тялото ѝ. А само колата. Но казаха, че е имало толкова много... — Мъжът се запъва. За момент изглежда, че не е в състояние да каже каквото и да било повече. — Имало толкова кръв, нейна кръв, че момиче с нейните размери не би могло да оцее...

Гласът му замира сам, по своя воля. Мъжът свежда поглед. Долната му устна трепери.

— Не им е направила нищо — задавено казва господин Прайс. — Всичко е заради теб. Започна с теб.

Травис успява да кимне. Пристъпва напред и казва тихо:

— И ще свърши с мен.

Господин Прайс го поглежда.

— Не съм идвал тук тази вечер — казва Травис. — Нали така, господин Прайс?

Бащата на Емили се взира мълчаливо в него. Секундите се точат. Знае какво казва Травис. Знае какво е намислил да направи. За момент всъщност обмисля отговора си, сякаш наистина има някакъв избор. Но защото Емили е единствената му дъщеря, защото е направила първите си несигурни стъпки в неговите ръце, защото е била тийнейджърка, заспиваща облегната на рамото му на дивана по време на вечерното шоу, и защото днес три пъти е влизал в стаята ѝ и е притискал възглавницата ѝ в лицето си, за да вдиша последните следи от присъствието ѝ, той кима.

— Добре — казва Травис.

Господин Прайс затваря вратата и Травис се обръща, за да излезе отново в нощта и мъглата. Ръката му несъзнателно докосва пистолета.

11.

Травис пробяга последния километър до магистралата. Имаше чувството, че ставите на коленете му са свързани с парчета стъкло вместо с хрущяли. През предните прозорци на „Брукс Лодж“ се виждаха неколцина посетители, може би редовни клиенти, събрали се да гледат бейзболен мач по телевизора над бара. Беше осем вечерта и червените лъчи на слънцето се спускаха косо от северозапад.

Спря на пътя, на трийсетина метра от ресторанта. Пейдж се раздвижваше в ръцете му, разтърсвана от тичането, но неспособна да се върне в съзнание. Дишането ѝ през последните два часа бе плитко и накъсано. Понякога поемаше дълбоко дъх и сякаш се задавяше за секунда, преди да издиша.

Травис се опита да проучи посетителите от това разстояние. Изглеждаха безобидни — поне доколкото можеше да прецени.

Имаше основателни причини да очаква проблеми с враговете на Пейдж тук, на единственото място, където можеха да пристигнат — и неприятелите несъмнено го бяха предвидили отдавна. Единственото предимство на градчето бяха малките му размери — просто нямаше начин врагът да разположи постове, без да привлече внимание. Нямаше големи паркинги, на които да скриеш микробус. Нито пък странични улички. Единственото място, където човек можеше да прекара няколко часа, без да започне да привлича погледите към себе си, бе ресторантът в мотела, но ако подкрепленията на неприятелите бяха като онези, които Травис бе видял в лагера — въоръжени чужденци, говорещи лош английски, — то за смесване с местните не можеше и дума да става.

Естествено, вероятно имаха възможност да изпратят хора, които не се набиват толкова на очи, и бяха имали ден и половина да го направят, но дори и в този случай Колдфут не беше място, където се задържат външни. Шофьорите на камиони, пътуващи на север към Прудоу Бей, можеха да спрат, за да похапнат, някой случаен микробус с туристи можеше да спре да пренощува, но никой не се застояваше.

Колдфут бе спирка по дълъг път, водещ само на едно място. Не беше ничия крайна цел.

Не, ако тук имаше наблюдатели, сигурно се бяха скрили някъде над града. Травис огледа околните хълмове. Имаше толкова много бор и елша, че не си заслужаваше да се взира към някое конкретно място. Или бяха там, или ги нямаше. В първия случай бедата щеше да пристигне много преди помощта и просто щеше да се наложи да се справя някак с нея. Пистолетът от лагера на неприятелите, единственото оръжие, което беше взел, му вдъхваше известна сигурност. Беше го пхнал в колана си и бе пуснал ризата си върху него.

Пресече магистралата и пробяга останалото разстояние по чакълестия паркинг, покрай собствения си експлорър, два джипа и един жълт ландроувър. Беше на десетина метра от сградата, когато някакъв едър тип с каскет на „Джон Диър“ го забеляза, погледна го объркано за момент през стъклата, след което изтича да отвори вратата и да го посрещне.

— Какво е станало?

Останалите посетители зарязаха мача, наскачаха и се залепиха за прозорците.

Травис бе репетираше съкратена версия на историята, а стресът при разказването ѝ щеше да е съвсем истински.

— Намерих я в една долина на запад. — Чуваше собствения си глас за пръв път от двайсет часа. Намери го за убедително дрезгав. Не се съмняваше, че външният му вид му подхожда.

Едрият тип задържа вратата отворена, докато Травис влезе. Посетителите реагираха като един, когато видяха ръката на Пейдж; със същия успех можеше да е домъкнал в заведението и труп. Русата жена, която излезе иззад тезгяха — Моли, както показваше надписът на блузата ѝ — се помъчи да сподави писъка си, отстъпи назад и блъсна стенда за вестници.

После всички заговориха едновременно. Някаква дребна жена закри устата си с ръка и започна да мести поглед от Пейдж към Травис и обратно. Очите ѝ се присвиха, сякаш ги преценяваше, едрият тип затвори вратата, реагира остро при вида на клампата, попита какво по дяволите е...

— Така я намерих — надвика глъчката Травис. — Не е казала нито дума, нямам представа кой ѝ е направил това. Не знам нищо, така че просто се обадете, става ли? За колко време могат да дойдат ченгетата и лекар?

Последното беше само заради местните — нямаше намерение да чака полицията, нито пък да я поверява на грижите им, дори да успеят да пристигнат преди Тангента.

Но все пак проработи. Всички евентуални подозрения към него изчезнаха. Моли вече беше зад тезгяха, вдигна телефона и набра нещо по-дълго от 911.

— На ченгетата ще им трябват пет-шест часа — каза едрият. — По Далтън няма патрули. На медицинския хеликоптер от Феърбанкс ще му трябва най-малко час и половина. Преди няколко години един шофьор на камион получи инфаркт тук, толкова време им трябваше да пристигнат.

Моли, която чакаше да ѝ отговорят, задържа слушалката с рамото си и взе един ключ от таблото. Подхвърли го на едрият тип.

— Номер три е чист, може да я остави там.

Мъжете поведоха Травис към дъното на помещението, откъдето започваше къс коридор с врати от двете страни.

Стаята беше семпла и чиста, по кувертюрата на леглото играеха медни отблясъци от косите слънчеви лъчи. Травис внимателно положи Пейдж върху покривката, като много внимаваеше с ръката ѝ — и най-малкият допир щеше да ѝ причини огромна болка. Промяната на позата предизвика ново дълбоко поемане на дъх, който почти я задави.

Мъжът с каскета стоеше на прага.

Травис загледа как дишането на Пейдж се успокоява и попита тихо:

— Имате ли оръжия тук?

С периферното си зрение забеляза как козирката на каскета се обръща към него.

— Лагера, в който я намерих — каза Травис, без да откъсва очи от Пейдж. — Имаше най-малко три вида следи, които не бяха нейни. Нямам представа къде са сега тези хора, но ако се появят тук...

— Господи... — прошепна мъжът.

— Ченгетата са на шест часа път, нали така каза — продължи Травис. — Ако познават района, сигурно и онези го знаят. Ако имаш

оръжие, пригответи го. Ти и всички, на които имаш доверие, ако и те са въоръжени.

Мъжът кимна, отиде до прозореца и впери поглед навън. Козирката на каскета отърка стъклото, докато той оглеждаше хълмовете на запад.

На Травис не му беше приятно да го лъже, но не можеше и дума да става да му каже истината, а щеше да е много по-лошо да си мълчи предвид риска, на който беше изложил това място. Точно това най-много го тормозеше. Но какъв избор имаше?

Мъжът с каскета се обърна към него и каза:

— Да, стига сме се туткали. — И тръгна към вратата.

— Мога ли да звънна навън оттук? — попита Травис.

Мъжът спря на прага и кимна към телефона на нощното шкафче.

— Излиза се с деветка.

И излезе.

Травис притвори вратата, извади бележката на Първата дама от джоба си и започна да набира номера, който беше написала. Докато го правеше, вратата изскърца и бавно се отвори сама под собствената си тежест. Късият кабел на телефона не му позволяваше да я стигне. Е, нямаше значение.

Телефонът иззвъня веднъж, след което се включи записано съобщение.

— Благодарим, че се обаждате на кантора „Лейктън“, вашият консултант за динамична...

Набра 42551. Чу се изщракване и след по-малко от секунда отговори жена:

— Ключова дума.

Беше изискване, не въпрос.

Травис се запъна.

— Не я зная.

— Кой се обажда?

Травис също не тръгна да си губи времето с любезности.

— Цивилен съм. Намерих самолета ви. Всички са мъртви с изключение на Пейдж Камбъл.

После нещата се развиха много бързо — бърза размяна на думи, приглушени изщраквания, когато се вдигнаха и други слушалки.

Мъж:

— Откъде се обаждате?

Травис си помисли, че сигурно вече са наясно.

— Колдфут, Аляска. Катастрофата е на петдесет и осем километра западно...

— Млъкнете — прекъсна го мъжът. — Линията не е сигурна. Отговаряйте конкретно и не влизайте в подробности...

— Мъртви са — каза Травис. Покрай изтощението и стреса не му бе трудно да се ядоса. — Имате един оцелял и ако искате да я опазите, по-добре пратете някой проклет товарен самолет с десантници и гледайте поне един от тях да е хирург. Може да й остава около час, а може и адски да греша.

Мълчание за три секунди — или не бяха свикнали да им се говори по такъв начин, или си водеха записки. После някъде на заден план чу някаква жена да казва: „Мърдайте, по-живо“, и се почувства по-добре.

— Моля, отговорете на въпроса само с да или не — каза мъжът. — Има ли враждебни елементи, способни да стигнат до вас през следващия един час?

— Да.

— Отново с да или не, можете ли да прецените числеността на евентуалните агресори?

— Не. Но имат нещо, за което трябва да знаете.

— Слушам ви.

— Хеликоптер. Не е щурмови, съмнявам се, че ще представлява особена заплаха за друг летателен апарат, но който идва насам, по-добре да знае за него.

— Добре — каза мъжът и продължи с по-човешки тон: — Не казвайте нищо за собствените ви средства за защита. Подгответе се колкото се може по-добре и чакайте нашите хора. Ще ви свържа с хирург, който ще ви помоли да опишете състоянието на госпожица Камбъл. Направете го бързо и се пригответе.

Разговорът с доктора продължи три минути. И не вдъхна на Травис прекален оптимизъм.

Той затвори, придърпа един стол до леглото, седна и загледа Пейдж. Изглеждаше ужасно — по-зле, отколкото когато бе излязъл на магистралата. Здравата ѝ ръка беше от неговата страна. Хвана я с двете

си ръце и затвори очи. През отворената врата чуваше бейзболния мач по телевизията.

Подът в коридора изскърца. Травис отвори очи и се обърна към вратата. Нямаше никого. Скърцането се чу отново, този път по-отдалеч, към предната част на мотела.

Тъкмо се обръщаше към Пейдж, когато чу тих звук, все едно някой стреляше с въздушна пушка. Чу се женски писък. Последва бърза серия изщраквания й барът се изпълни с уплашени — и явно изпълнени с болка — писъци. Травис бързо скочи, срита стола настрани и се извъртя към вратата с готов за стрелба пистолет.

За мига, който му бе необходим да направи това, писъците в ресторанта бяха замлъкнали; само някакъв мъж стенеше и повтаряше: „Моля ви“ отново и отново. След още едно щракане единственият звук в заведението беше от бейзболния мач.

Травис чакаше с вдигнат пистолет, застанал между Пейдж и отворената врата.

Подът в коридора изскърца.

12.

Най-странното при носенето на този костюм бе, когато държиш нещо. В случая — USP-3 със заглушител. Клатушката се във въздуха пред вървящия Карл и създаваше впечатление, че сякаш плава. По нищото.

Отворената врата бе на три метра напред и вляво.

Това щеше да е сложно.

Жената — единственият човек на Тангента и може би единствената, която знаеше нещо — бе на крачка от гроба, ако се съдеше по дишането ѝ. Преди няколко минути беше огледал хубаво ръката ѝ в стаята, докато мъжът, който и да бе той, се обаждаше на хората ѝ.

Човекът приличаше на случаен планинар.

Заповедите на Карл бяха ясни, но и гъвкави, предвид множеството неизвестни променливи в ситуацията. Шефовете му бяха научили, че Пейдж Камбъл е в неизвестност, че ще пристигне в Колдфут — ако изобщо успее — и че е скрила Шепот някъде край мястото на мъченията ѝ. Не би могла да го вземе със себе си. Никой придвижващ се пеша не би могъл да носи достатъчно масивен контейнер, за да се защити от него. Би могла само да го скрие недалеч от мястото, където, неясно как, седмината ѝ похитители изведнъж бяха намерили смъртта си, а тя — свободата си.

Тази загадка не бе грижа на Карл. Достатъчно му бе, че в момента е тук. С непознатия. Важният въпрос бе дали след трите дни мъчения без да се пречупи, Пейдж е била склонна да повери тайните си на непознат. Дали този мъж знаеше къде е скрила Шепот? И не по-малко важно — дали ключът бе у някой от тях?

Тихо вдигна горната половина на костюма и прибра оръжието в кобура, за да изчезне. Вече нищо не го издаваше и той тръгна напред, като внимателно преместваше тежестта си, за да сведе до минимум скърцането на пода. Той обаче си скърцаше. Какво пък, по-добре старо дърво, отколкото килим. Макар да бе технологично чудо, костюмът не

можеше да скрие отпечатъците, които правеха краката му върху мека повърхност...

Едва не ахна, когато стигна до вратата и откри, че се взира в дулото на „Берета“ в ръката на планинаря, само на половин метър от него. Трепна, овладя се дотолкова, че да не направи прибързана крачка, и се отмести настрани, извън огневата линия.

Пищовът пък откъде се взе, по дяволите? Мъжът не бе споменал за него, когато бе питал дебелогъзия тип с каскета за оръжия.

Вече успокоен, Карл огледа планинаря. Пистолетът стоеше спокойно в ръката му, като се имаше предвид цялата ситуация. В очите му имаше тревога, но не и паника. Ако някой видим се появеше на прага, този тип нямаше да се поколебае да го убие. Това не бе точно от нещата, които можеш да очакваш от случаен цивилен. Какво пък, при някои хора дяволът се проявява повече, отколкото при други.

Направи стъпка към мъжа. Слава Богу, подът точно пред прага не изскърца. Следващата му стъпка — също така тиха — го отведе там, където искаше да бъде. Лявата му ръка се вдигна към цевта на пистолета — обгърна я, но без да я докосва засега. Дясната се изтегли назад и се напрегна.

Травис чакаше. Който и да бе отвън, намираше се само на няколко крачки. Замисли се дали да не стреля през стената. Можеше да пусне куршуми през всеки петнайсет сантиметра, докато пълнителят не свърши. Но ако изразходваше всички патрони и пропуснеше, ако убиецът залегнеше или се намираше по-нататък по коридора, отколкото му се струваше, всичко щеше да свърши.

Тишина. Вече най-малко десет секунди. Беше по-зле и от скърцането.

Изведнъж пистолетът в ръката му необяснимо се дръпна надолу, сякаш притеглен от свръхмощен магнит към пода... но преди успее дори да регистрира станалото, под ухото му експлодира болката и всичко стана бяло. После се смени с мрак.

Какво ставаше, по дяволите? А, да, бавно идваше на себе си. Лежеше по корем, с лице към пода, глезените му бяха вързани. Ръцете

му също, на гърба — с нещо като лейкопласт. Нещо омотаваше главата му и покриваше очите.

Все още бе в стаята с Пейдж. Дишането ѝ се беше влошило. Колко ли време бе изминало?

Спомни си объркващото движение на пистолета и удара в главата, дошъл от нищото. Наистина ли бе станало точно така, или спомените му бяха объркани заради загубата на съзнание?

Прозвуча дълбок мъжки глас, без никакви емоции.

— Кажи ми къде го е скрила.

Травис обмисли възможностите. Бяха толкова безперспективни, че почти нямаше смисъл да избира. Ако кажеше, че не знае, и ако този тип му повярваше, щеше да насочи вниманието си към Пейдж. Можеше ли тя изобщо да бъде събудена? Може би — ако ѝ причинеше достатъчно болка. Мъжът едва ли щеше да има никакви задръжки в това отношение. От друга страна, ако кажеше, че знае къде е заровено нещото, онзи можеше да реши, че няма нужда от Пейдж, и да я убие на момента. Всъщност почти всеки вариант, за който можеше да се сети, завършваше със смърт и за двамата в рамките на един час.

С изключение на един — най-лошия и може би най-вероятния. Нямаше съмнение, че този тип има начин да се свърже с екипа в долината. Можеха да пристигнат с хеликоптера за двацет минути, да ги приберат с Пейдж и да се ометат много преди да пристигне помощ.

А кога щеше да пристигне помощта? Колко време беше прекарал в безсъзнание? Може би можеше да спечели малко време. С Пейдж нямаше да оцелеят, естествено — мъжът щеше да ги убие, преди да избяга, това бе ясно — но поне щяха да са просто мъртви. Кое то беше по-малкото зло, като се замисли човек. И то можеше да стане възможно, стига да успееше да изнесе представление поне за десетина минути.

— Убиването на приятелите ти беше голям купон — каза Травис. Мъжът не отговори.

— Особено на дребосъка с остена — продължи той. — Но пък, технически погледнато, не го убих. Успя да оцелее. За малко. Трябваше да видиш после какво му се случи.

— Разбрах, че било подобаващо — каза гласът.

— Не. Щеше да е подобаващо, ако се беше пекъл жив три дни подред.

— Къде е скрит Шепот? Заровила ли го е? Не би могла да го отнесе надалеч без тежък контейнер, а не е разполагала с такъв.

— Поиграхме си на боулинг известно време с него, после ни писна и решихме да се връщаме в града. Сигурно си лежи там, където го зарязахме.

Подът изскърца. Когато мъжът заговори отново, гласът му идваше по-отблизо.

— Сарказмът не е естествена реакция на човек в твоето положение. Струва ми се нарочен, което означава, че има някаква цел. И засега това ми казва всичко, което ми е необходимо да знам.

После вдигна нещо — беше тежко и пластмасово, ако се съдеше по звука, който издаде, когато забърса стената — и излезе. Намираще се само на няколко крачки в коридора, когато Травис чу тоновете на набиран телефонен номер.

— Знае къде е — каза Карл. — И ключът е в джоба му. Засега го оставих там, за да се чувства по-самоуверен.

Стоеше пред ресторанта, достатъчно далеч, за да не бъде чул от планинаря. Обясни плана си. Когато свърши, мъжът от другата страна продължи да мълчи замислено.

Беше започнал да духа вятър от север, през пролома, където магистралата пресичаше планинския масив. Слънцето, също на север, бе кървавочервено кълбо над асфалтовата лента.

— Ако идеята ти не проработи, предложението ти ще се окаже ужасна жертва — каза мъжът от другата страна. Гласът му звучеше кухо по сателитната връзка.

— Но ако проработи, ще си заслужава — отвърна Карл. — Така или иначе, сега това е единственият начин да получите онова, което искате.

Отново мълчание. Карл го остави да мисли. Докато чакаше, се обърна и се загледа на юг. Планинарят бе познал едно нещо — Тангента щеше да прати помощ чрез ВВС, вероятно вдигнат по тревога C-17 „Глоубмастър“ от Елмендорф, натоварен с няколко специални екипа, готови да се метнат през рампата. Базата се намираще край Анкоридж, на шестстотин и петдесет километра на юг. Ако самолетът беше излетял десет минути след обаждането — което бе почти

сигурно, — щеше да пристигне за около час. Но тъй като планинарят бе казал на Тангента за хеликоптера, Карл знаеше, че от Елмендорф идва и нещо друго, движещо се много по-бързо от товарния самолет. Може би три пъти по-бързо.

Мъжът от другата страна най-накрая заговори.

— Добре. Направи го. Кога ти трябва хеликоптерът?

Карл пресметна. Дори ако се случеше нещо непредвидимо, времето изглеждаше добре преценено.

— Обадете им се веднага — каза той. — Да излитат.

13.

Освен че слушаше борещата се за живот Пейдж, Травис откри, че умът му се връща към атаката, която го бе проснала в безсъзнание. Вече не мислеше, че спомените му са погрешни. Подробности бяха съвсем ясни. Пистолетът в ръката му внезапно се бе дръпнал надолу — но не само надолу. Надолу и напред. В движението имаше дори извиване.

Сякаш го беше сграбчила човешка ръка.

Половин секунда по-късно бе последвал ударът в главата от някой, който би трябвало да е стоял извън полезрението му, зад него.

Но как бе възможно това? Травис се намираше в тази малка стая от момента, когато едрият тип с каскета го беше довел тук. Нямаше никого. Нямаше гардероб, в който да се крие, прозорецът беше затворен. Как нападателят беше успял да се промъкне зад него, освен ако не се бе крил под леглото?

Дори случаят да беше такъв, Травис разбираше, че в картината има нещо още по-нередно. Нещо по-фундаментално. Но не можеше да определи какво точно.

И тогава си спомни.

Слънчевите лъчи — идваха от северозапад и попадаха почти направо в стаята през прозореца. Докато беше стоял с насочен пистолет край вратата, сянката му бе очертана на стената, контрастна като на екран. Всеки зад него — всеки на разстояние метър и половина от него в която и да било посока — също щеше да хвърли сянка. И нямаше начин той да я пропусне.

Така че какво беше станало, по дяволите?

Мислено видя Пейдж отново на поляната, как държи Шепот и му казва, че не е създаден от хора. Казва го така, сякаш това е най-нормалното нещо на света. Всъщност най-нормалното нещо в *нейния* свят.

Какво друго бе нормално в света на Пейдж? С какви способности разполагаха враговете ѝ? Срещу какво изобщо се бе изправил, мамка му?

Внезапен звук прекъсна мислите му. Последното, което искаше да чуе. Ротори. Така значи. След две минути двамата с Пейдж щяха да бъдат измъкнати от сградата и натоварени на вертолета, след което щяха да следват долините ниско над земята, вероятно извън обхвата на радарите. И най-вероятно тези хора пак щяха да използват лекарства и инструменти, за да задържат Пейдж жива известно време, за да я събудят за поредния маратон на агонията.

Ако извиеше тялото си по правилния начин, би могъл да се подпре на стената и да се изправи без особени проблеми. Глезените му бяха вързани, но можеше да стигне до леглото с един-два подскока. И просто да я удуши с рамо. При слабото ѝ дишане щеше да е съвсем просто.

Можеше да го направи. В състояние ли беше обаче да направи такъв избор? Студената и ясна логика му казваше, че горчиво ще съжалява, ако не го направи.

Нужното му време вече изтичаше, хеликоптерът приближаваше, тракането на перките се засилваше — напомняше на часовник, отброяващ секундите с чудовищна бързина.

С нерешителността дойде омразата, по-люта, отколкото беше изпитвал от години. Омраза към онези, които го принуждаваха да вземе това решение.

И тогава хеликоптерът експлодира.

Ударната вълна разтърси сградата и след басовия ѝ грохот настъпи най-прекрасната тишина, която бе чувал. Пет секунди по-късно чу писъка на изстребител и от неговата ударна вълна стъклото на прозореца задрънча. Воят на двигателя се промени, след което вместо да изчезне в далечината, ревят стана сякаш равномерен. Самолетът кръжеше в небето.

Естествено, изстребителят не можеше да ги спаси от човека, който вече бе тук. Всеки момент щеше да се чуе тропотът на стъпките му — бързо отклоняване да ги убие, преди да избяга. Но най-лошата вероятност беше елиминирана. Травис трябваше да е благодарен, че ще умре.

Измина половин минута. Не се чуваха никакви стъпки. Надеждата отново започна да се връща, независимо дали можеше да ѝ се довери.

После вместо стъпки чу гласове. Някакви хора викаха. Останалите жители на Колдфут, едва ли повече от десетима, бяха излезли от домовете си и се викаха един друг, за да видят представлението. Чу някаква жена да вика Моли и да приближава мотела, после чу писъка ѝ. Миг по-късно се надигнаха други гласове и предната врата на ресторанта се отвори.

Травис извика.

Приблжиха го предпазливо; мина минута или повече, преди да влязат в стаята, да го вдигнат да седне, да махнат превръзката от очите му и да го освободят.

През прозореца, подобно на картина в рамка, се виждаше стръмният склон отатък магистралата, по който бяха разпилени горящите останки на хеликоптера.

— Кой го направи? — попита старецът, който го беше освободил.
— Къде са отишли?

— Не зная — отвърна Травис. — Някои от жертвите отпред въоръжени ли бяха?

Мъжът кимна и любопитството му се засили.

— Моли и Лойд. — Хвърли поглед към Пейдж и отново се обърна към Травис. — Ще ми кажеш ли какво е станало тук?

— Военните идват — каза Травис. — Може би те ще ни кажат и на двамата. Вземете оръжията и кажи на всички да си отварят очите на четири, докато не пристигне помощта.

Мъжът го послуша и излезе.

Загледан в собствената си сянка на стената, сама като миналия път, Травис се запита дали в последния му съвет има някакъв смисъл.

14.

След четиридесет минути от юг долетя транспортен самолет и от височина деветстотин метра стовари две дузини парашутисти. Травис стоеше до прозореца — не искаше да оставя Пейдж сама — и ги гледаше как кръжат надолу в стегнати колони, за да се приземят на петдесетина метра от сградата. Бяха облечени в черно, предпазната броня издуваше униформите им. Докато последните се озоват на земята, първите вече бяха заели позиция до мотела.

Четирима се открояваха. Единият, може би с десет години по-възрастен от останалите, посочи и заповяда нещо. Макар че Травис не можеше да го чуе, резките му властни движения показваха, че той е командващият.

Другите трима нямаха нужда от заповеди — те бяха хирурзите. Тръгнаха право към сградата и Травис ги извика веднага щом влязоха в заведението. Носеха пакети и торби с цялото оборудване, необходимо за модерно спешно отделение, включиха два разклонителя, за да имат достатъчно контакти за мониторите, осветлението и останалите машинарии, които подредиха около леглото. Травис се дръпна да не им пречи и ги гледаше как поемат ситуацията в свои ръце. Не разбираше много професионалните им термини, но общото значение бе ясно. Щяха да я спасят.

Няколко минути по-късно командирът приближи предната врата. Носеше сателитен телефон като онзи, който се бе опитала да поправи Елън Гарнър. Разговаряше с някого и когато погледът му се спря върху стоящия в коридора Травис, каза:

— В момента съм с него.

Закрачи към Травис, но вместо да му подаде слушалката, спря и се заслуша.

— Разбира се — каза и погледна покрай Травис в стаята. — Доктор Каро, докладвайте.

— Стабилна е — отговори най-възрастният хирург, без да вдига очи от работата си.

Командирът предаде отговора по телефона, каза: „Да, сър“ и подаде слушалката на Травис. Докато го правеше, в очите му за миг се появи същото любопитство, което се четеше и в погледа на стареца, който бе развързал Травис. После се отдалечи в коридора.

— Ало — каза Травис.

От другата страна бе същият мъж, с когото беше разговарял при първото си обаждане на Тангента.

— Сега връзката е по-сигурна — каза той, — но въпреки това трябва да внимавате какво казвате. Хората около вас са военни. Не са наясно за какво точно става въпрос.

— Добре.

— Първо, благодаря, че сте се притекли на помощ на госпожица Камбъл. Много сме ви задължени. Ще ви помоля да отговаряте на следващите ми въпроси само с да или не. Видяхте ли предмет с размерите на билиардна топка, тъмносин...

— Да.

— Намира ли се в ръцете на хората, които бяха заловили госпожица Камбъл?

— Не точно — отвърна Травис.

— Тя скрила ли го е някъде?

— Да. Мога да ви кажа къде...

— Не — прекъсна го мъжът. — Не го правете. Просто потвърдете, че е скрит недалеч от лагера, където сте я спасили.

— Да — каза Травис.

— Добре. Пилотът на изстребителя установи, че там няма никого. Явно всички неприятели са били на хеликоптера, когато е бил улучен. Така че ето какво предстои. Пратили сме два вертолета „Блек Хоук“, които са на малко повече от час от вас. Пилотите и екипажът не са военни, а наши хора, които са наясно със ситуацията. Един от хеликоптерите ще евакуира госпожица Камбъл. Другият ще ви откара до лагера в долината, за да покажете на хората ни местоположението на Шепот. Те имат начин да го обезопасят за превоза. След като приключите, ще получите от тях по-нататъшни инструкции.

— Добре — каза Травис.

— Имате ли някакви въпроси?

Травис бе на път да опише странното нападение в стаята, но откри, че не е в състояние да го направи по смислен начин. Дори

самият той все още не бе наясно със станалото. Така че каза:

— Не.

Мъжът отново му благодари и затвори.

Мамка му.

На Карл му оставаше само това — да псува наум. Лесната версия на плана за малко да се осъществи.

Беше наблюдавал разговора от отворената врата на четвъртата стая в коридора, на три метра от мястото, където стоеше планинарят със сателитния телефон.

Беше влязъл в стаята малко преди гибелта на хеликоптера, като използва трясъка на перките му, за да прикрие оттеглянето си по скърцащия коридор. Помещението се оказа идеално, за да подслуша разговора на планинаря, макар че Карл бе подготвен да го последва и другаде, ако се беше наложило.

Хеликоптерът беше паднал в пламъци, пилотът на изстребителя бе докладвал, че долината е чиста от неприятели, и Карл бе сигурен, че от Тангента ще питат планинаря къде е скрито проклетото нещо. Той дори бе започнал да им казва, но те го прекъснаха.

Това можеше да сложи край на играта. Карл лесно щеше да вземе ключа от планинаря — най-вероятно като го убие тихомълком в коридора, докато докторите са заети с пациентката си — и да напусне сградата. Беше скрил собствения си сателитен телефон в канавката до магистралата, на триста метра на юг. Кратък пробег и щеше да съобщи на шефовете си къде е скрит Шепот повече от час преди Тангента да пристигне.

Времето щеше да е повече от достатъчно. Хората му вече бяха пратили друг хеликоптер от базата си; в момента той пресичаше Брукс Рейндж под нивото на радара, към долината с разбития самолет и скрития Шепот. Изстребителят отдавна щеше да си е тръгнал, след като бе изразходвал неефективно горивото си в лудото препускане да стигне до Колдфут.

Само едно изречение — и всички неща щяха да застанат по местата си.

Мамка му!

Изчака планинаря отново да отиде до отворената врата на импровизираната болнична стая. Шумът от апаратурата и гласовете вътре осигуряваха достатъчно прикритие. Карл мина покрай него, продължи по коридора и излезе през предната врата.

Когато стигна до телефона, мотелът и войниците около него се бяха превърнали в далечни петънца, които не можеха да го чуят от вятъра. Набра номера и зачака.

— Кажете на хеликоптера да кацне на осем километра западно и да чака там — каза само, когато вдигнаха. — Ще стане по сложния начин.

15.

Вятърът от север се беше усилил. С гръб към него, Травис гледаше как вертолетите приближават, сенките им се носеха по неравния терен далеч зад тях. Намираха се на около километър и половина, когато д-р Каро се появи на входа на ресторанта и му махна да влезе.

Пейдж лежеше с отворени очи, макар и неспособна да се фокусира. Травис хвана ръката ѝ и тя мъчително бавно завъртя глава да го погледне, като дете, влачещо тежък товар. Той се запита дали това е всичко, което иска — просто да види познато лице, пък било и едва-едва. После тя заговори. Гласът ѝ бе толкова слаб, че Травис трябваше да се приведе над нея.

— Ако се наложи да го събудиш — каза Пейдж, — направи го. Струва си, ако няма друг избор. Само гледай да се отдалечиш от него колкото се може по-бързо.

Докторите се спогледаха.

— Объркването е нормално за човек, натъпкан с толкова успокоителни като нея — каза Каро. — Ще е наред след...

— Зная, че съм на десет милиграма пропофол на минута — прошепна Пейдж. — Моля, млъкнете и ме оставете да говоря.

Каро си затвори устата.

Пейдж погледна Травис по-твърдо.

— Зная, че Тангента пристига. Зная, че всичко изглежда наред. Но никога не бива да го приемаме за такова. Не можем да си го позволим. Ако нещата тръгнат на зле... ако трябва да използваш Шепот... долепи ключа до него, за да го събудиш.

Изгуби съзнание за няколко секунди, после пое дълбоко дъх.

— Просто се махни от него веднага щом можеш. Забавиш ли се прекалено дълго, той няма да те пусне.

Очите ѝ се затвориха и дишането ѝ стана равномерно.

Вертолетите вече бяха над сградата. Травис чу как чакълът на паркинга пред ресторанта се пръска. Погледна през прозореца на

северната стена и видя двете машини да кацат. Задържа ръката на Пейдж за още няколко секунди, след което излезе.

От единия вертолет вече бе слязъл човек. Един от войниците на пост наклони глава, за да чуе вика му, после посочи Травис, който тъкмо излизаше от сградата.

Травис очакваше агентът на Тангента да зададе само един въпрос и да не разговаря с него. Вместо това мъжът стисна ръката му, представи се като Шоу и му благодари със същия сериозен тон като на онзи по телефона.

Беше екипиран като боец на тюлените, или поне Травис си помисли така. Модифицираният модел на карабината му привлече вниманието на намиращите се наоколо войници.

— Готови сме, сър — каза Шоу и посочи отворената врата на вертолета.

Травис го последва в машината. Помисли си, че само преди няколко дни щеше да му се стори много странно да се качва във военен хеликоптер, пълен с командоси. Сега обаче се качи и спокойно зае едно свободно място на тапицираната пейка при опашката. Шоу седна до него. Освен пилотите в хеликоптера имаше шестима мъже, екипирани като за края на света. Турбините изреваха и миг по-късно вече се намираха над мотела и се завъртаха на запад, а косите лъчи на слънцето пронизваха вътрешността като лъчи на прожектори. Травис погледна през рамо към един от прозорците и видя хирурзите да изкарват Пейдж на носилка. Не откъсна очи от нея, докато първият хребет под хеликоптера не ги раздели.

Отново се обърна напред и видя в средата на салона четвъртит метален контейнер — набързо приготвена и много по-малка версия на стоманения куб на Шепот в катастрофиралия самолет.

Хълмовете и долините, през които бе носил Пейдж безкрайни часове, летяха под тях като плочки на тротоар.

Отдалече личеше, че лагерът е имал доста посетители, откакто Травис и Пейдж бяха тръгнали.

Вратата на десния борд на хеликоптера бе широко отворена и бойците оглеждаха долината и за най-малкото движение.

Травис видя широка ивица отъпкана земя, която бе служила за площадка за кацане на неприятелите. Плъзгачите се бяха отпечатали в пръстта във всички посоки, многобройни човешки крака бяха отъпкали тревата.

След като се увери, че долината е чиста, пилотът кацна. Веднага щом колелата на хеликоптера докоснаха земята, мъжете наскачаха от двете странични врати. Травис слезе последен и погледна напред покрай фюзелажа.

Нещо го накара да спре.

Усещането му беше познато, макар да не го бе изпитвал от години.

Един познат му осведомител го наричаше „да ти пернат бакенбардите“. Особена интуиция, характерна може би само за престъпниците и лошите ченгета, която се изостряше от годините вършени на неща, за които не можеш да си позволиш да те спипат. Можеше да я задейства и най-малкото нещо — като многото коли, натискащи спирачки на един и същи участък от пътя без видима причина и намека за полицейски патрул някъде зад завоя.

Та докато Травис се взираше покрай хеликоптера, нещо перна бакенбардите му. При това здраво.

Но не можеше да каже какво точно. Огледа се и поради някаква неясна причина отново се обърна към предното дясно колело, издаващо се надолу и настрани от корпуса на късата си подпора. Доколкото можеше да прецени, там нямаше нищо нередно. Гумата и подпората си изглеждаха чудесно.

— Какво има? — попита Шоу.

Травис не можеше да отговори и се отърси от усещането. Не беше спал повече от тридесет часа, ако не се брояха минутите, в които бе в безсъзнание след нападението, и бе прекарал последните два, мотаейки се на място, където бе извършено масово убийство. Беше съвсем нормално нервите му да са малко опънати.

— Нищо — каза той и кимна към дърветата. — Онова, което търсите, не е далеч. Петдесет крачки след лагера, заровено до най-голямото дърво наоколо.

Отново погледна колелото, после мина през групата хора да ги поведе...

... и отново спря.

Обърна се към хеликоптера.

В меката пръст от двете страни на колелото имаше следи, обърнати навън. Такива следи би оставил човек, слязъл на земята, ако е седял направо на гумата с гръб към фюзелажа и може би се е държал за монтираната картечница, за да пази равновесие.

Травис впери поглед в тях. Част от него очакваше следите да се задвижат пред очите му. После осъзна, че Шоу е застанал до него.

— Кажи — подкани го той. — Не ми пука дали си мислиш, че е глупаво. Кажи какво мислиш в момента.

Говореше повече от сериозно. Говореше уплашено.

— Тези следи до колелото... — почна Травис.

Мина около секунда — достатъчно време, та да си представи как мъжете ще му се смеят, когато завърши обяснението си.

И след тази секунда разбра, че ужасно греши.

Шоу трепна — Травис бе сигурен, че трепна, макар трепването да бе погълнато от мълниеносното движение след него, когато той рязко вдигна карабината и изстреля пет-шест куршума в хеликоптера, на трийсетина сантиметра над гумата.

Куршумите се забиха в метала. Нямаше кръв. Нито писъци.

— Отваряйте си очите за оръжие, във всички посоки! — извика Шоу, вече тичаше по отъпканата земя към хеликоптера. Мъжете около Травис насочиха оръжията си навън. Направиха го моментално и без маене, сякаш бяха тренирани за подобна ситуация. Травис бе убеден, че е така. Дори пилотите, които също бяха излезли навън, бяха извадили пистолетите си и оглеждаха внимателно рехавите дървета наоколо.

Шоу се метна през вратата на хеликоптера и размаха карабината вътре с широки движения. Не толкова се целеше, колкото опипваше, подобно на слепец, чийто живот зависи от това да открие плячката си. Очите на Травис веднага откриха дръжките, които врагът би могъл да използва, за да се прехвърли в хеликоптера, без да докосва земята.

Шоу не откри нищо.

Върна се при вратата. Погледът му се спря върху пръстта долу и замръзна. Травис разбра защо — земята под изхода бе изпотъпкана от собствените им крака. Следите бяха много и се застъпваха, водеха от голата земя към тревата. Сред тях можеше да са отпечатаците и на врага.

— Мамка му... — прошепна един от мъжете.

Ругатнята бе пропита с ужасно много страх за такъв кален боец и каза на Травис всичко, което трябваше да знае за бедата, в която се намираха.

Имаше секунда да си помисли за това, преди единият пилот да получи куршум в главата. Нямаше изстрел — чу се само звукът от удара, сякаш се разцепи дъбова дъска, след което човекът рухна на земята, вече мъртъв. Останалите се развикаха и заобръщаха оръжия и погледи във всички посоки. Шоу скочи от хеликоптера и затича към хората си, крещеше им да млъкнат. Вторият пилот се оглеждаше, онемял от страх. И тъкмо когато Травис също направи връзката, пилотът получи куршум право в лявото око; входната рана бе обърната право към Травис, така че куршумът сигурно бе минал над рамото му.

— Накъде? — изкрещя Шоу.

Травис посочи зад себе си и в следващия миг светът потъна в трясъка на автоматичната стрелба.

Пръснаха се във верига. Травис застана зад тях. Червените трасиращи куршуми образуваха клин в долината на шейсетина метра на север.

Шоу изкрещя да се пръснат още и в същия миг един куршум го улучи в гърлото и излезе от врата, като остави дупка колкото юмрук. Шоу падна, драскаше с пръсти към яката си.

Мъжете нарушиха строя, тичаха и стреляха едновременно. Един се наведе, грабна карабината на Шоу и я метна на Травис.

После той тичаше с тях — с половината, която бе поела в тази посока. Тичаше към лагера и през него, а умът му едва сега започваше да схваща онова, което тялото му вече беше решило.

Дървото изпъкваше като обелиск, стволът му бе приблизително два пъти по-дебел от околните. Той спря и го заобиколи, разравяше с крак игличките, за да оголи мястото, където Пейдж бе запълнила дупката.

Един от мъжете изкрещя и рухна. Завика за помощ, но секунди по-късно кръвта заклокочи в трахеята му и го задуши.

Травис хвърли карабината, падна на колене до дупката и започна да рови с голи ръце. Почвата бе мека, тъй като дупката беше изкопана само преди ден и половина, но...

Не напредваше бързо. Никак даже.

А убиецът знаеше, че предметът е заровен тук. Травис бе издал местоположението му на висок глас, точно до хеликоптера.

Чу ново попадение на около шест метра отляво, обърна се и видя как един от хората продължава да лети напред по инерция, но с липсваща горна част на черепа. Рамото му се закачи за едно дърво и тялото се завъртя около него и се свлече при корените.

Травис зарови още по-бързо. Изведнъж ушите му започнаха да усещат пулса на кръвта през сънните му артерии. Защо я чуваше точно сега?

И изведнъж разбра — стрелбата бе спряла.

Спря да рови и вдигна глава.

Всички бяха мъртви.

16.

Ръцете му отново вдигнаха карабината на Шоу. Дланите му бяха целите в глина и едва успя да пъхне пръста си в скобата на спусъка.

Единствено лекият ветрец шумолеше в настъпилата тишина. Най-тънките клонки се полюшваха.

Какво беше извикал Шоу? *Отваряйте си очите за оръжие.* Дали оръжието на убиеца щеше да се вижда?

Травис бавно плъзна поглед отляво надясно, опитваше се да не се съсредоточава върху нищо конкретно. При липсата на друго движение или звуци между дърветата може би щеше да забележи нещо.

И наистина видя нещо — но не пред себе си.

В долния край на полезрението — синкава светлина. Противно на всичките си инстинкти да се оглежда около себе си, Травис погледна надолу. Последните му опити да копае бяха оголили част от Шепот, колкото петаче. Цветът по повърхността на сферата сякаш се вълнуваше. Приличаше на малка планета, покрита напълно с океан и цялата потънала в здрач.

Нещо между дърветата се размърда.

Рязко вдигна очи, но не видя нищо. Дори не беше сигурен дали е чул звук. Завъртя се, все още на колене, но не забеляза нищо.

Убиецът беше внимателен. Бяха останали само двамата, но нямаше съмнение как ще приключи това. Въпросът бе колко секунди живот му остават.

Ако се наложи да го събудиш...

Тази мисъл не му вдъхна надежда. Каквото и да правеше Шепот, как би могъл да му помогне в тази ситуация? Опасността бе много по-голяма от онази, която би могла да предвиди Пейдж.

Десет секунди? Дали му оставаха толкова? Десет секунди на колене в пръстта, десет секунди да се чуди дали ще усети как куршумът прави главата му на парчета?

Нямаше много за губене.

Пусна карабината, извади целофанения ключ от джоба си, бръкна в дупката и го долепи до сферата, като в същото време я измъкна.

От Шепот блесна изгаряща синя светлина, толкова ярка, че дори през пулса на собствения му страх в ума му се наложи нова мисъл: „Това е било звезда, по някакъв начин държа сърцето на звезда...”

После тази мисъл също изчезна като парче хартия в дюзата на реактивен самолет и умът му се изпълни с глас, по-великолепен от синята светлина. Осъзна, че го познава, макар че не го бе чувал от години — Емили Прайс, когато бе на седемнайсет и той също бе на седемнайсет; гласът ѝ във влажната тъмнина в къщата на дървото в двора на родителите ѝ, през онази нощ, когато му каза, че всичко е наред, че моментът е подходящ...

Но сега не казваше нищо подобно.

— *Зад теб, на две крачки вляво от двойния бор. Промъква се. Давай. ДАВАЙ!*

Травис се завъртя и карабината спря малко преди двойния бор, който излизаше във формата на V от корените на пет метра от него.

Чу как някой ахва — изненада, примесена с гняв — и в същия момент видя невъзможното — пистолет със заглушител, появил се от гънките на нищото.

Стреля.

Тежката карабина изкорми въздуха, откатът ѝ бе може би три пъти по-силен от този на обикновена M16 и дулото почти моментално се отклони от целта — но това нямаше значение. Дори през трясъка на стрелбата чу как убиецът изпищя и пистолетът отлетя настрани, премяташе се в дъга. Секунда по-късно най-долният клон на двойния бор се огъна, сякаш някой го беше притиснал към земята.

Травис отпусна спусъка. Тишина. После чу как човекът извика, как се мъчи да си поеме дъх.

Погледна сферата в ръката си. Сега синята светлина пулсираше в ритъм със собствения му учестен пулс.

Гласът на Емили изгука в главата му. Изкиска се.

— *Даде му поничка болка, а? Цяла кутия понички, с пудра захар и вишнев пълнеж.*

Усети как логиката му се подхлъзва. Разбираше, че гласът изобщо не е на Емили, че това няма нищо общо с нея, но дори това

разбиране започваше да избледнява с всяка секунда, докато държеше предмета. Чувстваше как мислите му се размиват подобно на визуалните детайли, губещи се при силна светлина.

Време беше да се махне от него. При това бързо, както бе казала Пейдж.

Разтвори пръсти...

Карабината падна и изтрака в корените пред краката му. Трябваше му цяла секунда, за да осъзнае грешката си.

— *Миличък, не искаш да ме пуснеш, нали?*

Всъщност като се замислеше — не, наистина не искаше да я пуска.

Нея ли? Нещото.

— *Можеш да мислиш за мен като за момиче, ако това ти харесва. Все ми е тая. През цялото време не съм имал нищо против да ме наричат неправилно. Обещавам ти, че някой ден ще ти кажа истинското си име. Доста по-страхотно е от „Шепот“.*

С всеки момент, с всеки пулс на сферата гласът го унасяше все повече. Успокояваше го и го връщаше назад, към онази нощ, към онези няколко часа, които помнеше като най-хубавите в живота си.

— *Ето така.*

Емили го целуна, желанието ѝ бе почти осезаемо, дъхът ѝ се смесваше с неговия; отдръпна се от него само колкото да смъкне ризата си през главата.

— *Улучи го с три от общо дванайсет изстрела, ако това се чудиш.*

Толкова прекрасно. Нямаше значение какво казва. Гласът му беше напълно достатъчен. И какви ги мислеше Пейдж? Кой човек с ума си би пуснал това нещо? Това чудесно нещо.

— *Третият куршум улучи ключицата му и мина надолу под ъгъл четиридесет и пет градуса. Точно за да пръсне шести и седми прешлен. Ох и половина. Не е дори в шок; в момента изпитва деветдесет и четири процента от болката, която е способна да изпита човешката нервна система. А като се съди по систолите му, ще продължи да я чувства още около осемдесет секунди.*

— Обичам те — чу се да прошепва Травис. — Винаги съм те обичал.

— *Ох, миличък, Емили Прайс е мъртва. Знаеш го.*

— Да, зная. — Нямахше значение. Нищо нямахше значение. Всичко бе великолепно.

— Жалко, че никой от останалите живи от семейството ѝ не знае къде е погребана, нали?

— Адски жалко. — Въздъхна. Сърцето му заби по-бързо и светлината запулсира в ритъм с него.

— Блеър Лейк, сред дюните западно от паркинга на резервата. На върха на едната растат осем брези. Тя е под най-малката, повече или по-малко. Дървото го е нямало, когато са я заровили, а сега корените му са се увили около гръдния ѝ кош.

Толкова великолепно, толкова свирепо великолепно. Травис приближи светлината до очите си. Как бе могъл да обърка това скъпоценно нещо със звезда? Беше много повече.

— Би трябвало да мислиш за Пейдж Камбъл.

Коя беше Пейдж Камбъл? На кого му пукаше за нея?

— Онази целувка може и да беше само заради случая, но имам предчувствието, че ще е готова за истинска, когато те опознае. Между другото, предчувствията ми обикновено са верни.

— О. Много мило.

— Ако и двамата преживеете онова, което предстои, ще имаш шанс с нея, въпреки обобщението ти. Номерът обаче е в оцеляването, нали ще се съгласиш, като се има предвид накъде ще тръгнете в близко бъдеще. Театерщрасе номер седем в Швейцария. Няма значение, че това е прът в плановете на врага ѝ. Важното е, че това е най-опасната сграда на света — ако не броиш местата, където складираат радиоактивните отпадъци. А кой ще тръгне да брои тъкмо тях?

— Театерщрасе номер седем... — Обожаваше начина, по който го бе казала.

— Всеки в Тангента се ужасява от това място. Представи си само как ще се насерат, ако знаеха истинското ѝ предназначение.

Травис се разсмя. Не знаеше защо. Пък и не му пукаше.

— Но тъй като ще отидеш там, нека ти дам нещо, което ще ти потрябва.

Веднага щом го каза, Травис усети гъделичкане в главата си. Усещането бе смътно, навсякъде едновременно. После изчезна.

Емили се изкиска.

— *И не казвай, че никога не съм ти помагала, въпреки иронията. Едно момиче трябва да се позабавлява, нали?*

— Каквото искаш ти, искам го и аз — прошепна Травис.

— *Наистина ли го мислиш?*

Той кимна и сферата за момент замълча, сякаш се беше замислила. После светлината се промени. Едва забележимо. По-тъмна, но в същото време не по-слаба.

— *Защото онова, което искам аз, са неприятности.*

— Неприятности — съгласи се Травис.

— *Това правя аз. Това е целта ми.*

— Ъхъм...

— *Именно затова враговете ти ме желаят. Замислили са какви ли не пакости. Но техните амбиции не ни засягат, нали? Сега ние можем да правим нашите си пакости. Цял свят пакости, ако пожелаем. Харесва ли ти?*

— О, да...

Сферата отново замълча и Травис остана с впечатлението, че преценява някакви възможности. Завъртя я пред очите си, загледан как светлината играе в недрата ѝ.

— *Да видим... Това би трябвало да свърши работа... но е досадно. Искам да направя нещо голямо. Или направи нещо голямо, или изобщо не се захващай, нали? Какво ще кажеш...* — Внезапно светлината трепна и Травис чу Емили да се смее. — *Да. О, да, това ще направи впечатление. И точно сега е моментът, преди да пристигне хеликоптерът. Добре, решено. Върни се при вертолета и вземи сателитния телефон от предната преграда при вратата. Тичай.*

Травис се затича. Едва се сдържаше да не подскача като малко дете. Кога изобщо е бил в такава еуфория? Хероинът е хубаво нещо, но приличаше на аспирин в сравнение с това. Подхлъзна се на меката земя до вертолета, разсмя се и се качи в него с калните си крака. Телефонът явно бе в куфарчето на стената отляво. Извади го от щипките му и го сложи на пода.

— *Включи го и отвори правоъгълния панел долу вдясно.*

Той го отвори, натисна с палец, махна панела и видя някаква платка.

— *Трябва да променим някои неща, преди да се обадим, иначе няма да се получи.*

— Добре.

— *На два сантиметра вляво от процесора има седем джъмпера, наполовина колкото телефонни жакове.*

Видя ги. Върху всеки джъмпер имаше двойна вилка, която свързваше веригата.

— *Махни вилките на позиции четири и шест.*

Беше пипкаво, но след няколко опита успя да ги махне.

— *Сега ги сложи на празната позиция дванайсет.*

Лесно. Толкова лесно бе да ѝ достави удоволствие.

— *Сега отвори червената кутия за инструменти на стената отдясно на теб. Извади най-малката отвертка.*

Тя продължи да говори, а той изпълняваше всяка заповед. Стори му се, че долавя в гласа ѝ настойчивост. Настойчивостта на любимата, умоляваща го да я доведе до края.

— *С върха на отвертката прекъсни силициевата пътека, отбелязана като PRC двайсет и едно. Внимавай да не прекъснеш някоя друга.*

Той го направи за секунди.

— *Добре. Сега включи телефона.*

Той го включи и натисна червения бутон, отбелязан с I/O. На течнокристалния дисплей светна червена рамка и се изписа съобщение: АДМИНИСТРАТОРСКИ РЕЖИМ. ВЪВЕДЕТЕ ПАРОЛА.

— *Набери девет-осем-едно-нула-четири-осем-нула-едно, след което звезда.*

Когато приключи, червената рамка изчезна и се появи менюто.

— *Избери опция четири, „Промяна на идентификационния префикс“. Отговори и на трите въпроса с Да, като натискаш единица. После въведи седем-седем-едно-едно-осем-звезда-девет-четири-пет като нов префикс. Натисни проверка. По-бързо, миличък.*

Той потръпна в отговор на растящата ѝ възбуда; пръстите му трепереха върху клавишите, докато завършваше набирането.

— *Сега излез от менюто и натискай деветка, докато не се изпише „Готовност“. Добре, любов моя. Готови сме да им се обадим. Вдигни слушалката и набери осем-две-звезда-три-седем-пет-едно-две-едно-девет-едно-осем-осем.*

Той набра. След първото позвъняване отговори мъжки глас.

— Централата на главното командване на Тихоокеанския флот, моля, идентифицирайте се.

Травис отвори уста да заговори и изпита въплътяване на блаженството — Шепот пое контрол над гласа му, като подмина мислите му. Онова, което чу, звучеше като него, макар и по-бавно и с леко провлачване:

— Ноември, хотел, едно, четири, осем, Джулиет, Ехо, Оскар. Приоритетна карта от Люк.

Мъжът от другата страна рязко си пое дъх, но отговори с равен тон:

— Люк, приемам идентификацията. Слушам ви.

Травис почувства как устата му се отваря отново, но спря. Обърна ухо към отворената врата зад него.

В далечината се чуваше звук на ротори. В същото време усети как сферата в ръката му някак се напруга; светлината трепна, сякаш имаше нервен тик.

После отново бе привлечен към телефона и заговори бързо:

— Предайте следното спешно съобщение на самолетоносач „Мериленд“. По заповед на президента на Съединените щати и началник-щаба на Военноморските сили, установете положение четири-алфа, незабавно изстрелване на две ракети „Трайдънт“ срещу Цел трийсет и две шейсет и едно, ракетен комплекс Нандзин, Източен Китай, провинция Дзянсу.

Мъжът от другата страна не отговори веднага.

— Командир — рязко го подкани Травис.

— Да, сър. — Нова пауза, след което мъжът каза: — Според протоколите за употреба на стратегически оръжия старшият контрольор ще ви поиска кодовете за изстрелване на президента и командващия Военноморските сили. Това са последните задължителни оторизации.

— *Давай, давай, давай* — прошепна Емили в ума му. Светлината вече пулсираше толкова бързо, че изглеждаше почти равномерна, подобно на долнокачествена флуоресцентна лампа.

Роторите приближаваха; ехото от склоновете на долината пречеше да се прецени разстоянието.

— Първо президентският код, моля — каза мек мъжки глас.

— Шест, едно, девет, три, три, три, две, осем.

— А сега на началник-щаба на Военноморските сили.

— Четири, девет, шест, осем, пет...

Внезапно вертолетът се озова много близко; сигурно бе минал над последния хребет и се спускаше в долината.

— Сър? — попита мъжът с мекия глас.

— Извинете — каза Травис. — Започвам отново: четири, девет, шест, осем, пет, седем, седем, едно.

— Благодаря, сър. Съобщението е оторизирано и ще бъде изпратено след трийсет секунди от...

Последните му думи се изгубиха в писъка на метал, когато автоматичният откос мина през вертолета. Инстинктът преодоля еуфорията и Травис се метна по-надалеч от вратата, към дъното на салона. Китката му се удари в задната пейка и Шепот отлетя от ръката му, падна на пода и се изтъркаля в ъгъла.

Травис извика — не от болка, а от внезапната вълна мъка, която го заля. Да го изпусне — *не, да изпусне нея* — бе като да изгуби любима. Като да изгуби *единствената* си любима.

Вертолетът мина отгоре с рев на турбини и вятърът от перките разтърси кацналия „Блек Хок“. Стрелбата спря и Травис видя как машината прелита над долината и прави широк завой, за да се върне.

Надигна се на колене и посегна към Шепот...

На десетина сантиметра от него спря.

Яснотата отново се бе върнала, подобно на кръвта в изтръпнал крайник. Отдръпна ръката си, сякаш се канеше да пипне змия. Какво беше направил? Какво беше направил, *мамка му*?!

Тънкият, едва различим глас се чуваше от телефона зад него.

— Сър? Още ли сте на линия?

Изминалите минути отново се върнаха оголени за разсъдъка му. Отвън хеликоптерът бе завършил своя полукръг и след десет секунди отново щеше да е тук.

— Сър?

Травис се извъртя, метна се към слушалката и изкрещя в нея:

— Отменете! Това са глупости! Отменете!

— Моля?

— Обадете се на някой да провери, това са глупости!

— Кой се обажда, по дяволите?

През прозореца видя как дулото на картечницата избълва огън. Претърколи се заднешком през вратата и падна на земята. Скочи, зърна за последен път синята светлина под пейката и хукна към дърветата.

Беше се отдалечил на около четиридесет метра, когато осъзна, че хеликоптерът не го преследва. Грохотът на роторите си оставаше същият; машината бе зависнала и сега ревът на турбината се промени. Травис стигна до една горичка, която бе достатъчно гъста, за да му осигури прикритие, и спря. Погледна назад и видя как хеликоптерът се спуска и каца до съсипания „Блек Хоук“.

Хората вътре приличаха на неприятелите, които бяха измъчвали Пейдж. Един от тях, надянал дебели ръкавици, стигащи до лактите, скочи и изтича до надупчената от куршуми машина. Лицето му за миг се окъпа в сиянието на Шепот. Пресегна се, взе сферата и въпреки защитните мерки се олюля, лицето му се отпусна и устата му се разтегли в детинска усмивка. Зад него други двама измъкнаха тежка стоманена кутия. Стигнаха до мъжа с Шепот и трябваше да му крещят и да го блъскат, за да привлекат вниманието му. Накрая той като че ли ги забеляза, кимна, отвори контейнера и постави сферата вътре.

Товарът бе на сигурно място и двадесет секунди по-късно ревът на турбините отново премина в писък и хеликоптерът се издигна над долината.

ВТОРА ЧАСТ
ТЕАТЕРЩРАСЕ НОМЕР СЕДЕМ

17.

Хората на Тангента, които пристигнаха със следващия „Блек Хоук“, имаха по-стриктни заповеди от първата група. Вързаха Травис, сложиха му качулка и го качиха на борда и през следващите два часа той не чу нищо освен воя на двигателите.

Помисли си за Шепот. Еуфоричното, почти еротично усещане от допира му все още му се струваше като лична загуба.

Но колкото и странно и силно да бе изживяването, той го забравяше. При това бързо. Дори сега, толкова малко време след случката, спомените му за цялото събитие бяха избледнели до нещо като смътно запомнен сън. Можеше да си спомни как започна — как взе предмета, как гласът на Емили Прайс го насочваше да стреля по невидимия убиец. Спомняше си и как приключи — как го изпусна в хеликоптера, когато си удари китката в пейката, и изведнъж осъзна, че е бил контролиран. Какво беше направил по сателитния телефон и какъв бе резултатът от това на хиляди километри оттук?

Но сега всичко между тези два момента беше в мъгла. Сякаш се беше надрусал и не можеше да си спомни друго освен избледняващи картини. Ужасяващата способност на нещото. Невъзможната му осведоменост за всичко — буквално за всичко. И му беше казало някакъв адрес поради причини, които сега му убягваха. Нещо, което звучеше на немски; не можеше да се сети за повече от това. Времето в хеликоптера се точеше и Травис откри, че дори тези откъслечни спомени се отдалечават все повече и повече.

Машината кацна. Нямаше представа къде. Екипът го изведе навън и той чу как се съживяват тежките турбини на голям самолет. Някой го поведе по метални стълби, след което се озова вътре в самолета, с все още покрита глава.

В салона имаше доста хора — доколкото можеше да прецени по гласовете, между десет и петнайсет. Някой го отведе до седалка в задната част. Отвън ревът на двигателите премина във вой и самолетът започна да рулира.

Долови напрежение в гласовете около себе си. А също и страх. Непрекъснато имаше обаждания, разговорите се водеха на различни езици. Успя да схване, че хората от другата страна на линията са правителствени лица в страни по целия свят. За момент се запита дали планът на Шепот е бил изпълнен и ракетите срещу Китай са били изстреляни. Човекът до него го увери, че това не е станало — Травис беше изкрещял предупреждението си в края на обаждането и това се бе оказало повече от достатъчно.

Но въпреки това ставаше нещо. Нещо, засягащо целия свят. Нещо, което изкарваше акъла на тези хора.

Момент по-късно самолетът излезе на пистата и спря за няколко секунди, та двигателите му да достигнат пълна мощност.

Разпитването на Травис започна веднага след като се озоваха във въздуха.

Пет пъти, пред петима различни хора, той разказа за случилото се, като започваше от откриването на разбития „Боинг 747“, Хвърчилото. Целта на повторенията бе очевидна — да проверят дали разказът му няма да се оплете около някоя лъжа. Не се оплете. Единственото, което им спести, бе онова, което бе изгубил — вече почти непробиваемата амнезия, витаеща около минутите, които бе прекарал с Шепот.

Разказа им за невидимия нападател, който сега бе мъртъв върху огънатия клон в долината. Реакцията на разпитващите бе повече от радостна. Обадиха се на наземни екипи да претърсят долината и ги насочиха към трупа. Травис си помисли за страха на първия екип през последните минути от живота им и се запита откога ли Тангента има вземане-даване точно с тази заплаха.

После им разказа за адреса. Онзи, дето не си спомняше много добре. Който звучеше на немски.

— Театерщрасе номер седем — каза първият разпитващ. Без дори да го попита.

Травис кимна. Точно това беше.

Чу как фразата се предава от уста на уста из самолета и забеляза как след нея следва мълчание.

След петия разпит го оставиха да спи. Събуди се от свистенето на докосналите пистата гуми. Последва возене с джип по неравен терен в продължение на няколкостотин метра, на ярка слънчева светлина, която топлеше черната тъкан на вдигнатото платнище. Сухият въздух можеше да е само на някоя пустиня. Някъде отзад се чуваше как самолетът вече се кани отново да излети. Джипът стигна равна повърхност и в следващия миг се озова от слънце на сянка. След това дойде ред на спускане с асансьор, което продължи десетина секунди. Десет секунди движение надолу.

— Можете да свалите това от него. Тези също.

Женски глас. Тих и прегракнал, сякаш предишната нощ жената е крещяла на някой рок концерт.

Белезниците изщракаха и качулката изчезна. Травис видя офис без прозорци — и застаналата пред него Пейдж Камбъл. Лицето ѝ беше изпито и бледо, с тъмни петна под очите. Но беше на крака и се държеше напълно стабилно. Дишането ѝ бе безшумно и нормално. Беше изкарана от „Брукс Лодж“ на носилка, на крачка от смъртта, преди около десет часа — в зависимост от това колко време бе спал в самолета.

Останалите излязоха. Той остана сам с нея.

Тя проследи погледа му до ръката си. Шевът през трицепса ѝ едва надничаше изпод ръкава. Раната бе наложена с нещо с цвѳета и гъстотата на катран, веществото сигурно проникваше и вътре. Подуването около раната бе почти изчезнало.

— Ще видиш много странни неща тук — каза тя. И добави тихо: — Видях по картата на какво разстояние си ме носил. Благодаря.

Не знаеше какво да ѝ отговори. Кимна и си помисли какво ли друго вече е видяла. Криминалното му досие. Всяка подробност за направеното от него. Повече от достатъчно, за да сведе до нула всичките му заслуги пред нея.

— Съжалявам за начина, по който са се държали с теб в самолета — каза тя. — Доста сме методични.

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя погледна дисплея, отговори и каза на обаждания се да ѝ звънне след малко. В гласа ѝ се долавяше същото напрежение, което бе усетил в самолета.

Пейдж го изглежда по начин, който слагаше край на любезните разговори и в същото време му се извиняваше за това.

— Ще се съгласиш ли да бъдеш разпитан под въздействието на наркотик? Това може да помогне да разкрием повече от онова, което ти е казал Шепот.

Травис имаше чувството, че тя не очаква това да проработи, но все пак е решила да не изпуска онова, до което може да се добере. Освен това бе сигурен, че разпитът ще се състои независимо дали е съгласен, или не. Все пак беше мило от нейна страна да се преструва, че пита.

На стената имаше нещо, което бе в крещящо противоречие с професионалния вид на офиса. Приличаше на плакат на рок група. Снимка в близък план на стоманена повърхност, върху която грубо бяха изрязани думите *СИЛОВ ТЕНЗОР*. Нищо друго. Без дати на турнета, без адреси на уебсайтове.

Пейдж чакаше отговора му. Може би това нямаше да продължи дълго.

— Правете, каквото трябва — каза той.

— Благодаря. — Тя посочи вратата от лявата му страна. — Там има баня, ако искаш да се измиеш. Ще се върна след няколко минути и ще започнем.

Травис тръгна към затворената врата на банята, а тя се насочи към изхода.

— Мислех си, че вече отново съм влязъл в крачка с хевиметъл групите — каза той. — Май съм пропуснал една.

Стъпките ѝ спряха на самия праг.

— Какво?

Той се обърна към нея. Тя го гледаше неразбиращо.

— Силов тензор — каза той и кимна към плаката. — Никога не съм чувал за тях.

Тя не помръдна. Все така се взираше в него от прага. Нямаше представа за какво ѝ говори. Може би опиятите все още ѝ влияеха, макар че нищо друго в поведението ѝ не наемкваше за това.

Накрая тя реагира.

Очите ѝ се присвиха и тя направи крачка към него. Погледът ѝ се отмести от очите му към плаката и обратно.

— Значи можеш да прочетеш това?

Травис понечи да я попита дали е добре, но думите му замряха на устните му. Отново погледна плаката, който изведнъж му заприлича по-скоро на снимка на криминалисти, отколкото на реклама. Вгледа се в текста. Наистина се вгледа, вместо просто да го прочете.

Не беше на английски.

Не беше дори надпис според каквито и да било определения. Нямаше редове или колони. Нямаше никакво чувство за ред. Гравюрата върху стоманата представляваше хаотична плетеница от прави и криви линии, които се пресичаха и сочеха във всички посоки като пръснати карфици и накъсани конци.

Но той можеше да го чете.

Можеше да го чете, без дори да се замисли, сякаш четеше думата СТОП, изписана с бели букви върху червен осмоъгълник.

СТИХ III

ОКТОМВРИЙСКА НОЩ ПРЕЗ 1992 Г.

Макар че в по-високия район западно от центъра мъглата е по-рядка и улиците са ярко осветени, Травис кара по-бързо, отколкото би трябвало. Не намалява дори когато влиза в квартал Емпайър Оукс с неговите гладки асфалтови улици, виещи се между огромните къщи. Не намалява, защото вече не му пука кой или какво го чува да приближава — защото така или иначе ще направи онова, за което е дошъл.

Мисли си за Емили и се пита дали го е обвинявала през последните минути от живота си, когато е знаела, че всичко е свършило. Имала е пълното право да го вини, разбира се, но инстинктът му казва, че вместо него е обвинявала себе си, и мисълта за това му причинява повече болка от онази, с която би могъл да се справи. Вече я е добавил към сметката, която ще уреди след няколко минути.

Завива по Стоунгейт Кърт с осемдесет и задницата поднася за момент по мократа улица, преди гумите отново да намерят сцепление и колата да полети напред.

Емили Прайс.

Единствено тя има значение сега, въпреки че вече я няма.

Мисли си за всичко, което е направила за него. Всичко, което е видяла в него, под всичко онова, което бе той.

Мисли за баща ѝ и как казва думата „детектив“ като обида. Това го жегва, защото е истина. Макар че думата предхожда името на Травис в чековете за заплатата му вече три години, от много по-дълго време той е бил на работа при някой друг. Всъщност единствената причина да стане ченге е за да отговори на потребностите на другите си работодатели. На първите си работодатели.

Без застъпничеството на Емили щеше да прекара остатък от живота си като плъх. Без нейната светлина, която да го изведе от лабиринта.

Тя наистина го беше извела.

И те я бяха убили заради това.

Отново завива и вижда къщата в края на улицата, окъпана в светлина, струяща от прозорците на всичките двајсет и шест пищно обзаведени стаи. Парите от наркотици се харчат като всички други.

Минава направо през оградата с осемдесет. Натиска спирачките в средата на двора и когато стрелката пада до четиридесет, отваря вратата и се мята настрани. Претъркулва се по тревата, но се изправя навреме, за да види как автомобилът пръсва панорамния прозорец и изчезва в къщата. След пет секунди влиза и той, с пистолет в ръка и търсеци мишени очи.

18.

Офисът на Пейдж оживя. Започнаха да влизат и излизат хора. Напрежението и страхът се смениха с напрежение, страх и малка надежда, която никой не искаше да сподели. Пейдж изпрати някой да уреди друг транспорт, този път до Цюрих. От контекста на станалото по-нататък Травис разбра, че на Театерщрасе 7 има някаква сграда и че металната гравюра от снимката с размерите на печат е в нея, наред с други надписи от същия вид. Пейдж и останалите като че ли смятаха, че Шепот го е надарил със способността да прочете този текст, макар самият той да не можеше да си представи нито как го е направил, нито пък защо.

Някой се наведе към Пейдж и ѝ каза, че транспортът ще е готов след половин час. Тя като че ли се откъсна от всички разговори и се замисли сериозно за нещо.

— Времето няма да е достатъчно да му покажем — каза и погледна Травис.

— Какво да му показваме? — попита жената до нея.

Пейдж се замисли за още няколко секунди, след което окончателно взе решение.

— Всичко.

Миг по-късно двамата бяха в коридора и се отдалечаваха от офиса. Другите останаха там да се обаждат, да доуточняват въпроси около екипировката и транспорта в самия Цюрих.

Тихият коридор бе благословена промяна. Смътно осветен, почти празен. Сякаш беше попаднал в училище след часовете.

Червенокоса жена около петдесетте бързаше към офиса. Докато се разминаваха, погледна Пейдж, спря и попита:

— Вярно ли е? Наистина ли може да го прочете?

Пейдж кимна.

Жената погледна Травис объркано, сякаш беше второстепенна знаменитост или избягал образец от някоя лаборатория за биологично

оръжие. Или пък и двете едновременно. После кимна, докосна го по рамото и продължи.

Пейдж пак го поведе по коридора.

— Зная, че сигурно ти се струва страшно шантаво. Ще се опитам да ти обясня. Много неща ще зависят от това дали ще влезеш в крачка. — Замълча за момент, колкото да подреди мислите си. — Точно в момента управлението на света е спряло. Точно в момента най-могъщите хора на Земята седят пред телефоните си. В това число и американският президент. Който току-що изгуби жена си. Не може да се съсредоточи върху това повече, отколкото аз мога да се съсредоточа върху случилото се с баща ми, защото точно сега заплашва да се осъществи най-лошият възможен сценарий. И докато не прочете онзи текст на стената, не виждах никакъв начин да го спра.

Стигнаха до асансьор. Пейдж натисна бутона със стрелка надолу и продължи:

— Тази сграда се нарича Бордър Таун. Това е домът на Тангента. Намира се в Източен Уайоминг, на повече от сто километра от най-близкото селище.

Вратата се отвори с тих звън и Травис влезе след нея в кабината. Обърна се и видя копчета за етажи, започващи от В1 и стигащи чак до Q51. В момента светеше В10. Помисли си, че знае кое копче ще натисне Пейдж, още преди ръката ѝ да е доближила панела. Оказа се прав. Няколко секунди по-късно се спускаха към дъното на онова, което бе всъщност подземен небостъргач.

— И на границата с какво се намира Бордър Таун? — попита той.

Със същия спокоен тон, с който би могла да каже: „Небраска“ или „Южна Дакота“, Пейдж отговори:

— На границата с друг свят.

Q51 нямаше нищо общо с коридора от по-горния етаж. Бетонен под, бетонни стени, бетонен таван. Проходът продължаваше двайсетина метра от асансьора и излизаше в огромно помещение, в което цареше непрогледен мрак. Спокойно можеше да е някакво неосветено футболно игрище.

Пейдж спря при една врата на десетина метра преди края на прохода. Травис я последва в помещение, приличащо на бункер като

онези, в които сигурно са се криели учените по време на атомните тестове през петдесетте. Подобно на коридора, тук също всичко бе от бетон. В отсрещния край на помещението бяха подредени едновременно компютърни терминали. По-близо до вратата имаше бюра, върху които лежаха наскоро излезли броеве на „Нюзуик“ и „Уолстрийт Джърнъл“. Въпреки мавзолейната атмосфера това място явно се използваше за нещо.

Пейдж отвори един шкаф и извади жълто-кафяв бележник със спирала.

— Навремето е съществувал само този етаж от сградата. Обектът бил към проект на Министерството на енергетиката, известен като Свръхголемия йонен колайдър. За изграждането на ускорителя били необходими шейсет милиарда долара и десет години. Заработил на седми март хиляда деветстотин седемдесет и осма. И бил използван само веднъж.

Подаде му бележника. По корицата Травис видя ръждивокафяви отпечатъци, които можеше да са оставени единствено от окървавени пръсти. Подобни петна се бяха просмукали и по краищата на страниците.

— Прочети го — каза тя. — Няма да отнеме много време, а и ще ти обясни нещата по-добре от мен.

И извади телефона си. Травис отвори бележника, а Пейдж се обади горе да види как вървят приготовленията й.

Сините редове бяха избледнели и едва се виждаха, но текстът, написан на ръка с черно мастило, си оставаше контрастен и лесен за четене.

ОБЩ ДНЕВНИК НА СГЙК

(ЗА НАУЧНИТЕ РЕЗУЛТАТИ ВИЖ СПЕЦИАЛНИТЕ ДНЕВНИЦИ)

7 март 1978 г., 14:33

Днес се започва. Толкова сме развълнувани, че не можем да го опишем с думи.

Ще бъда кратък, защото имаме много работа. Първо, целта на този дневник — да запише човешките впечатления от това място. Някой ден може да решим да напишем научнопопулярна книга за СГЙК, подобно на книгите на Файнман и Сейгън. Дневник, описващ

личните преживявания на хората тук, би бил идеален за целта. Така че спокойно, народе. Просто драснете какво чувствате. Очаквания, разочарования — каквото и да е.

И тъй, днес. Възнението е страхотно. Мнозина от нас участват в този проект вече цяло десетилетие, от започването на работата върху СГЙК, и усещането, че до първия пуск остават само няколко часа, е неопишуемо. Ще присъстват двајсетина представители на МЕ, в това число и секретарят Греъм. Той вече се срещна с нас. Доста свестен тип. Явно има някаква, пък било то и най-обща представа какво означава това място за физиката и науката изобщо, макар че след срещата някой спомена, че сигурно си мисли, че W-бозон е нещо в Тако Бел, ха-ха. (Нищо лично, г-н секретар, ако четете това. Тук доста се шегуваме.)

Предвиждания за първия опит? Ха, как ли пък не. Естествено, има очакване, че ще вдигнем долната граница на Хигс с още някой процент от предсказаното от стандартния модел, но никой не твърди, че това ще стане в самото начало! Бих рискувал да кажа, че се надявам след време да получим още по-важен резултат, но не искам след време да чета това и да си мисля какъв идиот съм бил, така че просто ще кажа, че съм горд, че съм тук и съм част от този екип, на който са възложени толкова надежди. Това се отнася за всички ни. Дейв Брайс.

7 март, 1978, вероятно около 18:15

Пак е Дейв Брайс. Този запис на опита е за разследващите в случай, че всички измрем, преди някой да стигне до нас. Сигурен съм, че от записаните от апаратурата данни не е останало нищо заради случилото се с метала. Не знаей как оцеляхме, желязото в кръвта ни и малкото количество мед в невроните ни би трябвало да са засегнати и това да ни убие моментално. Може би наистина сме засегнати, но просто още не развиваме симптомите. Всички сме много смутени и уплашени. И тъй, описвам каквото знам аз, така че ако някой намери това, да има откъде да започне.

Опитът започна в 17:40, както беше предвидено. В мига на сблъсъка всички метални предмети в бункера започнаха да светят в различни цветове в зависимост от метала, но тоновете бяха предимно сини и зелени. Нещо в телефона на стената светеше в яркожълто, не съм сигурен какво точно. Заместник-секретарят на МЕ Портър

колабира, няма никакъв пулс. Двама от министерството, които го познават, казаха, че имал пейсмейкър. Изглежда доста безотговорно, че е бил пуснат тук в такова състояние; макар че не предполагахме, че ще има някакви опасности, лично аз бих го посъветвал да не идва, ако знаех. Положихме тялото до задната стена на бункера. Не изглежда много достойно, но нищо друго не може да се направи.

Рубън Уорд също колабира, но по друга причина. По време на опита ръцете му бяха върху металния кожух на превключвателите на пръстена. Не знаей дали е получил удар или нещо друго, но изгуби съзнание и падна. Все още е в безсъзнание, оставихме го да лежи на пода, като подложихме под главата му два пуловера.

Луминесценцията изчезна след около трийсет секунди. Вече не разполагахме с никаква информация, всички електрически системи бяха извън строя — компютри, датчици, всичко. Осветлението в бункера също угасна. Виждаме единствено благодарение на светлината в коридора, идваща от опитната камера от другата страна на вратата. Много е ярка и голяма част от нея достига тук, непряко. Поради ъгъла не можем да видим достатъчно надалеч по коридора и самата камера. Не знаем какво става там, нито какъв е източникът на светлината. Знаей, че тук няма инсталирано нищо толкова ярко. Светлината продължава да свети и в момента, тридесет или четиридесет минути след опита.

Гласувахме и взехме решение да отворим вратата и да пратим някой да провери дали асансьорът работи. (Аз ще ида.) Той се намира на десетина метра по-далеч от камерата в сравнение с тази стая, така че има шанс да не е засегнат. Страхуваме се да отворим вратата, тъй като въздухът отвън може да не става за дишане, макар че не знаей защо би трябвало да се случи подобно нещо. (Но кой изобщо има представа какво става тук долу?)

Около час и половина след последния запис

Трябваше ни половин час да отворим вратата. Металът се е заварил за рамката на няколко места като с окисжен. Ако беше поплътна, цялата врата щеше да се запои и щяхме да се окажем в капан. Повече от сигурно е, че няма как да разбием петсантиметровото поликарбонатно стъкло на прозореца.

Така или иначе, нямаше полза. Отидох до асансьора, не работи. Вероятно макарите са заварени, дори електричеството да е наред.

Докато бях в коридора, можех да видя камерата, но не можех да различа нищо с изключение на светлината, която бе твърде ярка, за да гледам право в нея. С периферното зрение прилича на една-единствена точка светлина, идваща от нищото, съвсем бяла. Усещах я като слънчеви лъчи по кожата си, може би дори малко по-топла, което е плашещо. Бързо се прибрах в стаята.

Освен това от камерата идваше някакъв звук, много слаб; човек може да си помисли, че му се е сторило, но не мисля, че е така. Трудно е да се опише, прилича на камертон. Не го чувам в стаята на затворена врата.

Някой скоро трябва да дойде за нас. Рубън все още не реагира. Все си мисля за предпазните мерки, които бих препоръчал през всички тези години, докато се строеше това място. Ако не друго, поне да имаше медицинско лице. Просто и за секунда не съм си помислял, че може да се случи подобно нещо, каквото и да е то. Аз поемам отговорност за онова, което се случва с тези хора. Между другото, пак е Дейв.

Между пет и седем часа след последния запис

Бях задрямал. Секретар Грeъм ме събуди и видях, че светлината в коридора се е променила. Сега е много по-слаба и не е бяла, а синя. Нервите на всички са опънати, моите също. Защо още никой не е дошъл да ни прибере, по дяволите?

Рубън продължава да е в безсъзнание. Чудя се дали не е в кома, но нямам представа. Тялото на Портър малко се е подуло, мирише ужасно и доста ни тормози в това помещение без проветряване.

Да си призная, бесен съм. Може и да не е професионално и може би по-късно ще скъсам тези страници, но в момента съм бесен и искам да го кажа. Рубън Уорд е най-добрият ми приятел и един от най-умните хора на света, има да предложи толкова много на науката, а мозъкът му сигурно е увреден заради някакви шибани задници. Какво правят? Обядват и си уреждат дата за официална среща, на която да решат как да ни измъкнат ли? Зная, че думите ми са нечестни и глупави, сигурен съм, че горе се чудят какво да направят, но съм разтревожен и наистина бесен. Стаята вони на кланица, но се страхуваме да я напуснем. Искане ми се да знаех каква е онази светлина от камерата, по дяволите. Дейв.

Приблизително дванайсет часа след последния запис

Вече не мога да понасям миризмата. Двамата с Греъм се наехме да изнесем тялото поне в коридора, може би по-близо до камерата. Повечето гласуваха след това да оставим вратата отворена за известно време, за да се проветри, ако това изобщо е възможно.

Светлината вече е малко по-слаба и пурпурна, минава на вълни по коридора, сякаш гледаш дъното на басейн. Да си призная, страх ме е да излизам навън в нея, просто не зная какво представлява тя и какво има в камерата.

Но съм и любопитен, дума да няма. Излизаме. Дейв.

Един час след последния запис

Интерактивната точка в центъра на камерата е изчезнала. Цялата апаратура, в това число и магнитите, са изчезнали, сякаш изобщо не ги е имало. Част от пода, където се намираха, също липсва. Има нещо като кратер, не от взрив, а по-скоро като изкопан, сякаш направен от някакъв великан с дисков пясъкоструен апарат. Дълбочината му в средата е около трийсетина сантиметра и намалява към краищата. Радиусът му е около шест метра, доколкото мога да преценя.

Над кратера, точно там, където се намираше интерактивната точка, има нещо, което не мога да нарека по друг начин, освен цепка наред празното пространство. Овална е, с ширина около три метра, висока около деветдесет сантиметра в средата. Изпълва я пурпурна и синя светлина, която се вие като пламък по краищата ѝ. Когато гледаш цепката и се движиш настрани, осъзнаваш, че гледаш в някаква дълбочина, в отвор. Все едно да гледаш през люк към дълбока въглищна пещ.

Нямам представа колко време я зяпахме двамата с Греъм, след като отнесохме тялото до камерата. После Греъм отиде от другата страна на цепката и ме повика. Отидох и най-шантавото от всичко бе, че цепката не може да се види от другата страна. Щом минеш покрай нея, тя изчезва, пред теб е просто въздух над кратера. Мръднеш ли настрани, виждаш пурпурносинкавите пламъци от отвора, но отстъпиш ли назад, отново изчезват.

Звукът все още се чува, но е различен, както е различна и светлината. Все още не се сещам добър начин да я опиша, освен...

освен че прилича на гласове. В смисъл, не са гласове, но това ми идва в главата. Гласове, пеещи през отвора. Има нещо зловещо в този звук. Прави нещо на настроението ти. Не съм сигурен какво точно, но те кара да се чувстваш много зле, по много начини. Греъм също го почувства и когато се върнахме в стаята, другите бяха размислили относно оставянето на вратата отворена. Искаха да заглушат звука, дори това да означаваше да търпят вонята. Съгласих се.

Оттогава все се мъча да разбера какво всъщност сме създали. Какво е това, по дяволите? Все си мисля за всички концепции, съществуващи през последните петстотин години, мостове на Айнщайн — Розен и тъй нататък. Не че ще се сетя. Просто ще изглеждам глупаво по-късно. Това трябва да бъде изучено от експерти в различни области, измерено, проверено. Първо данните, после теориите. Въпреки всичко — еха. Еха на квадрат, би казал Рубън.

Току-що осъзнах, че мога да чувам звука дори при затворена врата. Може би защото вече зная какво слушам.

Около половин ден след последния запис

Събудих се в коридора, там, където се разширява към камерата. Не си спомням как съм излязъл и съм отишъл там и никога не бих решил да го направя. Треперех силно, когато дойдох на себе си, усещах звука от отвора, сякаш минаваше през тялото ми и караше костите ми да бръмчат. Бързо станах и видях, че Греъм също е тук, както и дебелакът, който работи за него — мисля, че се казва Кързън. И двамата спяха. Събудих ги и бяха не по-малко изненадани от мен, че се намират тук.

Върнахме се в стаята, вратата е затворена, но като че ли няма облекчение. Една жена от МЕ, нечия асистентка, разсипа няколко солени и ги изхвърли в кошчето, а аз избухнах и сериозно си мисля, че щях да се нахвърля върху нея, ако останалите не ме бяха спрели. По-късно ѝ се извиних.

Защо още никой не идва да ни измъкне, по дяволите? Колко време мина, около два дни? Нямам представа дори за това. Пълна глупост. Когато това приключи, ще търкам сол на нечия глава, може дори да се стигне до съд. Сериозно, какви са тези безумия?

Доста часове след последния запис

Дълго седях до Рубън и му четох от книгата на бюрото му в случай, че може да чува. Може би го направих само за да се опитам да заглуша звука от камерата.

После, не знаейки защо, станах и излязох навън, отидох в камерата. Заставах пред цепката/отвора. Прекрасно е, и знаете ли какво? Когато гледаш към него, звукът не е чак толкова лош. Може би ще кажа на Греъм също да опита. Мисля, че ще може да го оцени по достойнство.

Вероятно около ден по-късно

Напрежението между хората е доста голямо. Би трябвало да се очаква, след като сме наблъскани като сардели в това тясно пространство. Не си пасвам никак с групата. С нетърпение чакам да се махна оттук и никога повече да не видя тези хора. Преди известно време имаше още една сериозна разправа (трета или четвърта поред), този път между мен и всички останали с изключение на Греъм и Кързън.

Някои от другите се съюзиха и се опитаха да настояват да престанем да ходим в камерата и да слушаме звука толкова отблизо. Казват, че той прави нещо с нас и че заради него сме създавали ядове. Но не мисля, че ние сме причината за ВСИЧКИ разправии. Така че — опитайте, но можете да си го начукате. Не биваше да се ядосвам толкова много.

Сега звукът е доста успокояващ. Единствено благодарение на него все още се владее. Кога ще дойдат за нас?

Напоследък е трудно да се прецени времето, може би около ден по-късно

Имам едно шантаво гадно предчувствие за Рубън Уорд, но не искам да го записвам.

Освен това трябва да призная, че ми е трудно да се съсредоточавам и днес дясната ми ръка трепереше около час, след като излязох от камерата. Но причината не е в звука. Той наистина много ми харесва.

Много по-късно

Предчувствието ми е, че Рубън се преструва. Разбира се, отначало наистина беше в безсъзнание, но сега се преструва, за да стои

настрана от кавгите и да не му се налага да се съюзява с мен срещу всички тези загубеняци. Направо ще побеснея, ако се окаже вярно. Преди малко се опитах да го събудя, дори му ударих няколко плесници. Останалите ме издърпаха от него (естествено, че ще го направят, ако страхливото лайно е на тяхна страна). Сега пиша това в коридора, до камерата.

Единствено гласовете от пролома (започнахме да го наричаме пролом, името ни харесва) правят нещата по-поносими.

Ще търпя тези хора, но знаей, че няма да изгубя съня си, ако някой шибан автобус ги премачка всичките.

Много, много часове (може би ден или повече) по-късно

Защо? Защо правите това? Не бива да го правите.

Греъм, Кързън и аз прекарахме дълго време в камерата и когато се върнахме, останалите бяха барикадирали вратата с едно от бюрата. Греъм с право се възмути и се опита да счупи стъклото, но поликарбонатът е много здрав.

Изобщо не се майтапя, с голямо удоволствие бих ги избил всичките. Греъм е на същото мнение. Кързън само кима, питам се дали просто не ни казва онова, което искаме да чуем.

Харесвам синьото и пурпурното, като танц са.

Мисля, че часове по-късно, но вече е невъзможно да се определи времето

Нещо не ми се удава да държа отчет на часове и минути. Мисля, че през целия си живот съм знаел колко е трудно да се следи времето. Адски трудно. Сложна задача, да.

Пак е Дейв, споменах ли това?

Нямам желание да се връщам в стаята при другите, но само принципът на действията им ме подлудява. Стоя при стъклото и ги гледам, а те не гледат към мен, шибан Рубън, събуди се, скапаняк страхлив, кълна се, ще си платиш.

Но през повечето време съм спокоен. Никога не съм бил по-спокоен и това страшно ми харесва.

на греъм му хрумна страхотна идея

откърти метална тръба от дъното на камерата (трябваше да я рита цяла вечност, за да успее) и използва острите ръбове да надраска черта по поликар-бонатния прозорец на вратата, действа!!! успя да издълбае около един сантиметър от едната страна и това е страхотно, очерта квадрата, който смята да изреже, така че онези задници да виждат какво смята да направи, много умен човек е, нищо чудно, че е секретар на енергетиката.

ще успеем да влезем след един-два дни и тогава рубън ще те яхна като някой шибан павиан кълна се.

проломът ни даде нещо

сигурно се е появило преди доста време, зелена тъкан с размерите на салфетка, не видях кога се появи, но я забелязах да лежи под пролома, а преди това не беше там. опитах да я вдигна, но това е необяснимо... тежи страшно, просто не мога да я вдигна, двамата с греъм успяхме да я избутаме, опитахме се да я пригладим на пода, какво е това, по дяволите??? не полудявам, наистина тежи стотици килограми, а е толкова малко!

греъм е страхотен

изгуби разсъдък за известно време и блъскаше с тръбата по прозореца когато забеляза че огромно (огромно) парче кожа от дланта му се е откъснало и виси, и пред очите на онези го хвана със зъби и го откъсна, страхотен е

убихме къръзън, не беше съзнателен избор, просто изведнъж му скочихме и стана, никой няма вина, така че всичко е наред.

кой пее в пролома?

гласовете са толкова прекрасни, моля ви, искам да знам кой е.

спасение!!! хахахахаха

(греъм умря тази сутрин, дори не знам как, някой му е изтръгнал гръкляна, докато е спал.)

по-късно двама мъже в жълти костюми и алпинистка екипировка отвориха вратата на асансьора просто така, без никакво предупреждение, успях да убия единия с тръбата, но другият бе бърз

като невестулка и се измъкна през покрива на кабината, като викаше недей.

високоговорител цял ден

говорят отгоре през шахтата на асансьора не ми пука просто млъкнете проклети да сте всички.

много съм ядосан че прозорецът е все още цял и онези вътре могат да оцелеят особено рубън той трябва да умре.

седенето при пролома оправя всичко.

цял ден при пролома ли прекарах?

ще бъда много добре след всичко това, ако мога да остана тук.

май знам кой

призрачни малки момичета, това има там. те пеят в пролома.

Травис затвори окървавения бележник и чу края на едно от обажданията на Пейдж. Самолетът щеше да излети след двамадесет минути.

Тя кимна към дневника.

— Можеш да си представиш какво е станало после. Следващият екип, който се спуснал, бил въоръжен. — Помълча известно време, след което продължи: — Преломните гласове са само едно от хилядите неща, за които сме в пълно неведение. Нямаме никаква представа за произхода им, за значението им, за причината да имат такова въздействие върху хората. Просто не знаем, и може би никога няма да разберем. Често си мисля за Дейвид Брайс. Пълен отличник от Масачузетския технологичен институт, баща на четири деца, уважаван от всички, които са го познавали. Не успял да види опасността дори когато е стоял пред нея с отворени очи. Понякога се безпокоя, че това е единственото нещо, което Проломът знае как да разказва.

Изведе го в коридора и тръгнаха към широкото пространство в края. Мракът изглеждаше неправилно — според онова, което бе прочел току-що, Проломът би трябвало да се вижда още оттук. След още няколко крачки разбра причината. Влязоха в огромната камера и Травис видя извисяваща се черна грамада, която почти изцяло запълваше помещението — купол с височината на триетажна сграда.

Отдясно имаше проход — тунел като на иглу. Когато приближиха, Травис видя призрачната синя и пурпурна светлина, за която пишеше Брайс, да осветява бетонната стена срещу входа. На три метра от него имаше проста метална маса. Пейдж остави върху нея телефона и часовника си. Травис също остави своя часовник.

Помисли си, че ще го поведе към входа, но тя спря и каза:

— Бил си ченге. Детектив.

Той кимна.

— Добър ли беше?

Травис се изсмя.

— В никакъв случай не може да се каже, че съм бил добро ченге.

— Зная, че си бил корумпиран. Имам предвид друго. Добър ли беше като детектив? Идва ли ти отръки да разплиташ нещата?

Не долови осъждане в гласа ѝ. А нещо друго. Очакване, доколкото можеше да прецени. Зачуди се защо.

— Да. В това бях добър.

Пейдж продължаваше да го гледа, без да мига. После присви замислено очи.

— Това може да се окаже полезно. Рядко се случва да имаме непредубедено око. Ще ти обясня по-подробно в самолета. Засега просто искам да знаеш какъв е залогът.

И го поведе към входа в купола и през тежката стъклена врата.

19.

Все едно гледаш в дълбини. В пещ. Така бе писал Брайс. Проломът представляваше овал, разкъсващ тънкия въздух, широк три метра и висок около деветдесет сантиметра. Сини и виолетови пипала светлина, подобни на пламък по плътност, но не и по форма, играеха по дължината на тунела, който бе с диаметър около метър и се губеше в безкрайността. Само в най-близкия метър тунелът се разширяваше, за да оформи широкия овал.

Вътре в гигантския купол, който защитава останалата част от сградата от неизвестно какво, около Пролома имаше по-малка система прегради, които трябваше да защитят онези, които влизат тук. Целта на стъклената клетка бе толкова очевидна, колкото и библиотечната тишина на помещението. Травис гледаше как отражението му се размазва ритмично върху вибриращото стъкло и си представи зловредните Проломни гласове, затворени в нея, само на няколко крачки от него.

Фокусира зрението си зад преградата, към самия Пролом, към тунела, свиващ се в точка в далечината. Възприятията му сякаш се устремяваха и огъваха към него, подобно на железни стружки към магнит.

— Знаем със сигурност само едно нещо за него — каза Пейдж. — Той води нанякъде. Дори не се опитваме да отгатнем накъде. Нищо не може да премине натам от нашата страна. И нищо живо не е излизало от другата. Но предметите го правят. Средно по три или четири на ден, вече повече от трийсет години. Единици, както ги наричаме.

Непосредствено под Пролома имаше нещо, което приличаше на подсилен батут. Квадратен, със страна метър и половина. Тъканта му изглеждаше едновременно гъвкава и здрава, а около краката му бяха навити ресори. Беше разположен така, че да омекотява падането на нещата, излизащи от отвора, независимо дали тежат грамове или цял тон.

Камерите непосредствено зад стъклото на клетката следяха Пролома от два ъгъла. Нямаше съмнение, че някой от етажите над следи денонощно предаваните от тях образи. Така тук можеше да се идва само когато се появят предмети.

— Някои единици се появяват редовно — каза Пейдж. — Двайсетте най-често срещани съставляват може би около деветдесет и девет процента от трафика. Някои от тях са зад теб.

Травис откъсна очи от Пролома и се обърна. На училищна дъска на стената пишеше: СЛЕДВАЩАТА УНИКАЛНА ЕДИНИЦА ЩЕ БЪДЕ ОЗНАЧЕНА 0697. Под дъската и от лявата ѝ страна имаше редици стоманени лавици. По тях бяха подредени няколко копия на три вида предмети. Единият беше нещо като струна, яркобяла и малко по-дебела от копринена нишка. Краищата на всяка нишка, дълга около трийсет сантиметра, бяха затиснати с преспапие. Иначе щяха да отлетят. Нишките се рееха мързеливо, явно не бяха нито по-леки, нито по-тежки от въздуха. Сякаш гравитацията просто не им въздействаше. На редицата под тях имаше няколко розови кристала с дължина и дебелина на пръст. Травис не видя в тях нищо особено. На най-долната лавица имаше два образеца на онова, за което бе писал Брайс. Зелени парцали. Травис приклепна, за да ги разгледа по-добре. Бяха повече или по-малко гладки. Малкото гънки на тъканта бяха стегнати и остри, приличаха на втвърдени вени. Сякаш материалът е бил набръчкан, след като е бил във вакуум.

— Опитай да вдигнеш някой — подкани го Пейдж.

Травис опита. Посегна към най-близкия и го хвана в средата, сякаш бе кърпа за миене. Със същия успех можеше да се опита да хване и самата лавица. Кърпата не помръдна. Травис хвана едно крайче с палец и показалец и откри, че е в състояние да го повдигне. Но само толкова — предметът бе твърде тежък. Запита се за момент как техниците са успели да преместят тези неща, огледа се и видя на тавана малък кран. Ясно.

— Брайс не е бил луд — каза Травис.

— По отношение на това — не.

Пейдж взе един от розовите кристали от средния рафт и каза:

— При всичко, което не знаем за Пролома, едно е сигурно. Технологически онези от другата страна, които и да са те, ни превъзхождат толкова, колкото ние превъзхождаме яванския човек.

Пусна кристала от протегнатата си напред ръка. Той полетя надолу, но на педя от пода забави падането си и спря на половин сантиметър над бетона. От него се появиха резки тънки лъчи, насочени надолу. Предметът сякаш измерваше собствената си позиция и въртене. Секунда по-късно лъчите изчезнаха и нещото кацна с тих звън, който отекна в помещението.

— Всичко, което се появява оттам, ни озадачава — каза Пейдж. Кимна към зелените парцали. — Най-добрите специалисти в света са проучвали тази материя с помощта на най-съвременни уреди и сканиращи електронни микроскопи, способни да изолират отделни атоми. Не научиха нищо. Абсолютно нищо, след повече от три десетилетия работа. Казват, че материалът като че ли не е *съставен* от атоми. Кръстиха го кваркова решетка, но това е чисто налучкване, а не поддаваща се на проверка теория, и е почти сигурно, че грешат.

Травис отново се загледа в Пролома.

— Веднъж или два пъти месечно се появяват неща, които са или редки, или уникални — каза Пейдж. — Неща като Шепот. Така и не разбираме как действат, но обикновено можем да получим представа за предназначението им. Не винаги, но обикновено. Някои от тях имат много добро приложение — като медицинските инструменти, които използваха върху мен през изминалите няколко часа. Други са толкова опасни, че единствената ни грижа е да ги държим в безопасност, в заспало състояние и затворени на сигурно място. Повече или по-малко, именно това е причината за създаването на Тангента. Да събира онова, което излиза от Пролома. Да отделя доброто от лошото, да намери приложение за първото и да обезопаси второто.

Млъкна и се обърна към него. Травис я погледна и видя в очите ѝ същия смътен унес, какъвто чувстваше и самият той. Явно нямаше начин да се избегне в близост до Пролома.

— През първата година след седми март седемдесет и осма, когато правителството се опитвало да реши какво да прави с това място, имало предложения асансьорната шахта да се напълни с бетон и тази камера да бъде запечатана завинаги. Каквито и неща да излязат от Пролома, полезни или опасни, щели просто да си останат тук и ние не бихме могли да бърникаме по тях. По онова време тези предложения изглеждали най-разумните. Баща ми не споделял това мнение. Посочил, че рано или късно от Пролома може да се появи нещо, което

по същество е бомба с часовников механизъм. Нещо, което може да се окаже толкова опасно, ако бъде оставено само на себе си, че сто и петдесет метра земя не биха спасили света от него. Оказа се прав. През изминалото оттогава време пристигнаха най-малко три единици, отговарящи на тези критерии. Така че целта е очевидна. Най-умните и най-добрите хора на света работят с всички сили само за да не позволят на Пролома да отприщи някой кошмар. Представи си какво биха могли да направят с него най-лошите хора и ще разбереш какъв е залогът. — Погледът ѝ се насочи към Пролома. — Тази сграда е най-силно охраняваният обект на Земята. Тя защитава Пролома и всичко, което излиза от него. Както и всичко, което ще излезе от него. И сега всичко е заложено на карта. Охраната не е достатъчна. Хората, които ме измъчваха и убиха баща ми, онези, които сега притежават Шепот в арсенала си, искат да поемат контрола над това място и ако през следващите часове нещата тръгнат зле за нас, ще спечелят.

20.

Външно — в буквалния смисъл на думата — Бордър Таун бе невзрачно място. Представляваше хамбар с олющена червена боя и купчина ръждиви автомобилни части покрай задната стена. Имотът бе очертан от няколко напукани килнати стълба, навремето част от ограда. Чакълест път, едва видим в равнината, простираща се до хоризонта във всички посоки, се губеше в пустошта на югозапад.

Но това беше само привидно. Запустялото място вероятно съдържаше достатъчно огнева мощ, за да отблъсне военно нападение. Дори нападение на американската армия.

Травис стоеше край отворените порти на хангара заедно с Пейдж и петнадесет други, които съставляваха по-голяма версия на екипите, които бе видял в Аляска. Вече бе научил правилните им имена — наричаха се „отделения“, а членовете им бяха „оператори“. В момента бяха облечени цивилно, оръжията и броните лежах в зелени пластмасови касети, но телата и изразенията им показваха, че са калени и добре тренирани хора. Пейдж имаше същия вид. Нямахе съмнение, че е излязла от техните редици, макар че вече бе ясно, че е по-висшестояща от всеки присъстващ.

Нещо проблесна в светлосиньото небе на запад и след малко Травис видя, че е точно това, което беше очаквал — необозначен бял „Боинг 747“.

Ескортираха го два F-16. Когато боингът започна захода си, изстребителите се отделиха и закръжиха високо над пустинята. Травис си помисли, че подобни ескорти сигурно вече са стандартна процедура за полетите на Тангента след случилото се с Хвърчилото.

Минута по-късно голямата машина се приземи на половин километър от тях на необозначен на пръв поглед участък. Травис и останалите отидоха до самолета на три електромобила с гуми за висока проходимост. На подобно нещо го бяха качили и когато беше с качулка на главата. Едва когато се озоваха на петнайсетина метра от самолета, земята под тях стана неестествено равна и Травис осъзна, че пистата е била пред очите му през цялото време. Асфалтът бе с

някакъв примес, така че идеално се сливаше с местността; върху него дори бяха изрисувани сенки и зеленикави петна. За всеки самолет или сателит пистата щеше да бъде невидима по всяко време на денонощието. Запита се как ли се ориентират кацащите пилоти и откри отговора — от двете ѝ страни имаше малки лампи с пластмасови похлупаци — груби и с цвета на околния терен. Не светеха. Не бяха светили и преди малко. Най-вероятно бяха ултравиолетови и можеха да се видят единствено с подходящо оборудване.

В сянката на крилото се отвори врата, най-вероятно към багажното отделение. Травис различи зад човека от екипажа вътрешната стълба, която водеше към горното ниво. Ако беше обиколил Хвърчилото по-подробно, сигурно щеше да открие същото разположение.

Пейдж и останалите започнаха да товарят багажа си. Травис им помагаше. Сред касетите забеляза две, които се различаваха от другите — черни вместо зелени. Нямахше нужда да пита за предназначението им.

След няколко минути вече набираха височина и двата F-16 отново се пристроиха до крилете на голямата машина. Самолетът зави на североизток и пое към Швейцария по най-краткия възможен път.

Вътрешното разположение бе същото като на Хвърчилото. Травис седеше в голямо кресло срещу Пейдж в съответствието на стаята, в която бе открил мъртвата Елън Гарнър. Навън Уайоминг се простираше на изток към Небраска, огромен, кафяв и пуст.

— Наистина ли никога не се питаш? — попита Травис.

Пейдж го погледна.

— Моля?

— Говоря за Пролома. Каза, че дори не се опитвате да отгатнете какво има от другата страна. Направо не мога да повярвам.

Тя се замисли за момент.

— Всички се питаме. Но след като няма начин да проверим предположенията си и да ги сравним, всички те се свеждат до едно. Просто не знаем.

— Който и да е от другата страна, тунелът би трябвало да се отваря и при тях, нали? — каза Травис. — Нормално е да си

помислиш, че са го забелязали. И как минават през него всички тези предмети? Дали някой не ги праща по три-четири пъти на ден?

— Доста хора смятат, че сме се закачили към съществуваща мрежа от тунели. Към някакъв извънземен еквивалент на пневматичните тръби, които се използват в банките. Може да е куриерска система, ограничена за неживи пратки. Нали? А може би не. „Може би“ е често срещано съчетание в Бордър Таун.

— Може би сте се закачили за някоя боклукчийска шахта — каза Травис. — Може всички тези изумителни неща да са само отпадъци.

Тя се усмихна и като че ли се изненада на собствената си реакция. Това бе първата усмивка, която Травис виждаше на лицето ѝ. Помисли си, че целият полет си струва само заради нея.

— Това не го бях чувала.

— Свеж поглед — каза Травис.

Помълчаха известно време.

— Защо никой не може да мине през тунела? — попита накрая Травис.

— Има съпротивление, непосредствено на входа. Когато опиташ да пхнеш нещо през него, съпротивлението го отблъсква, отначало със сила горе-долу колкото силата на гравитацията. Но съпротивлението се удвоява на всеки три сантиметра навътре, така че не можеш да стигнеш много надалеч. Жената, с която се разминахме в коридора, онази с червената коса, е доктор Фейгън. Тя проведе повечето изследвания на силата на съпротивлението. Искане да я преодолее, да намери начин да установи контакт с онези от другата страна на Пролома.

По някакъв начин думите ѝ въздействаха на Травис по-дълбоко от всичко, за което бяха говорили досега. Реален контакт с онези същества — или неща — от другата страна.

Видя разбиране в очите на Пейдж, сякаш бе очевидно за какво си мисли. Може би беше. Може би тази идея поразяваше всеки по един и същи начин, когато я чуе за първи път.

— Малко вероятно е да се получи — каза тя. — Дори Фейгън го приема. Ако успееш да преодолееш първоначалната бариера, математиката пак ще е против теб. Попадаш в наистина шантава територия — Айнщайн, обща теория на относителността, забавяне на времето — все неща, които можем да изчислим, но не и да разберем

всъщност. Както и да е, всичко води до едно и също заключение — каквото и да пратиш през Пролома, то просто ще се върне, преди да е стигнало до другия му край. Може да се върне месеци или години по-късно, или — и това е не само предположение — да се появи *преди* да си го пратил. Може би много по-рано.

Изглежда го и добави:

— Както казах, в Бордър Таун има много „може би“.

Травис кимна и се загледа към земята, отдалечаваща се все повече и повече под тях. Долу се виждаше магистрала в посока изток — запад, но без никакво движение по нея.

— И какво точно има на Театерщрасе номер седем? — попита той накрая.

Пейдж помълча, после въздъхна.

— Въпросът е не какво има там, а какво *представява* самата сграда.

— И какво представлява?

Отново тишина. После:

— Оръжие.

Травис се извърна и я погледна. Зачака я да продължи.

— Театерщрасе седем е мястото, където ще се реши всичко — каза тя. — Това е запушалката в центъра на всичко, което планира врагът ни. Ако победим там, печелят всички. А ако загубим... — Млъкна, явно не искаше да каже останалото или може би дори да си помисли за него.

След малко продължи:

— Нищо от това няма да има смисъл, освен ако не започна от самото начало. Или поне ако не спомена най-важното.

Замисли се как най-добре да го направи, след което започна разказа си.

През пролетта на 1978 г. се случили две странни неща. Първото — на сто и петдесет метра под Уайоминг, а второто — на сто и петдесет метра южно от Пенсилвания Авеню. Най-мощната администрация на света, разполагаща с най-важното преимущество в историята на човечеството, решила да ограничи собственото си влияние.

През седмиците след катастрофалния провал на Свръхголемия йонен колайдър в Уинд Крийк президентът на Съединените щати и

повечето от членовете на кабинета му били запознати с подробностите от пристигналите на място инспектори. Озовалите се долу представители на Министерството на енергетиката били хоспитализирани и освободени; освен декларациите за неразгласяване на случилото се им били осигурени консултации с психотерапевт, някои от които може би щели да продължат дълго време. Рубън Уорд останал в кома; бил откаран в „Джонс Хопкинс“ без промяна в състоянието.

На 3 април първият научен екип слязъл в СТИК. Открили над деветдесет предмета, събрали се под Пролома — това название вече било общоприето. И ако някой от участниците все още се съмнявал, че към ситуацията трябва да се подхожда много внимателно, откритията на екипа били повече от красноречиви. В състоящия се от осемдесет и седем страници доклад за първия оглед думата „опасен“ се срещала повече от двеста пъти.

След запознаването с доклада президентът и старшите му съветници започнали дискусията в предвидима посока. Какво трябва да бъде нивото на секретност около проекта? До каква степен трябва да знае Конгресът за него? Кои военни контрактори да се привлекат и каква трябва да бъде ролята им в използването на този нов и непознат ресурс? Естествено, най-щедрите по време на предизборната кампания щели да бъдат първите кандидати, но колко други трябва да има зад тях? Две компании? Или може би три?

Няколко часа след започването на първата среща президентът се обърнал към човека, който до този момент не бил казал нищо — Питър Камбъл, професор от МТИ, тридесет и три годишен, най-младия член на Научния съвет.

— Май не сте съгласен — казал президентът.

— Не съм.

— Тогава кажете какво мислите.

Камбъл подбрал внимателно думите си.

— Нима някой в тази стая наистина вярва, че можем да запазим това в тайна? — Замълчал за няколко секунди в очакване на отговор. Отговор не последвал. — Вземете данните от Проекта Манхатън. Ако изобщо е имало какво да се пази в тайна. Колко време успяхме да издържим? Две години. Руската атомна програма е била в ход най-малко две години след това. Помислете си за количеството

информация, която е трябвало да получат от нас, за да успеят, а след това си помислете, че този път им трябва да научат само две неща — че Проломът съществува и че е създаден от ускорителя. Това е всичко, което им трябва. Спецификациите на Свръхголемия йонен колайдър бяха публикувани в „Сайънтифик Америкън“ пет години преди завършването му.

— Съмнително е, че Русия разработва свой собствен Пролом, но... — започнал президентът.

— Русия, Китай, Индия, Северна и Южна Корея, Израел, Германия, Франция, Великобритания, Япония, Саудитска Арабия — поправил го Камбъл. — Може да съм пропуснал някого. Бъдете сигурни, че всяка от тези страни ще си има свои Проломи в рамките на следващите десет години. За построяването на нашия ускорител бе нужно едно десетилетие с финансиране от Министерството на енергетиката. Министерството на отбраната би могло да се справи два пъти по-бързо и следва да очакваме, че в тези страни ще бързат. — Размахал своето копие на доклада. — Нима искате всички *техни* щедри военни контрактори да се ебават с такива неща?

Дори години по-късно Камбъл щял да лежи буден нощем и да се пита дали навременното използване на глагола „ебавам се“ не е спасило света. Определено нещо в думите му е дръпнало правилната струна, защото след изказването му разговорът тръгнал в тази насока и не се върнал назад. Просто той успял да се прицели в страховете им. И улучил.

Накрая президентът задал на Камбъл неизбежния въпрос. Каква алтернатива предлага?

Камбъл разполагал с отговор. Да се отнеме стимулът за всяка страна да пилее ресурси за създаването на свой собствен Пролом. Да се сподели този с тях. Да се проведе тайна среща с лидерите на тези държави и с най-уважаваните им учени, не само с военнопромишлените магнати. Да бъдат честни. Откровени. Да осъществят единствената политика, имаща шанс да избегне хаоса — Проломът трябва да бъде под опеката на една-единствена организация, вярна на света като цяло, а не на някоя конкретна нация. Нека тази група се състои от хора с безупречно минало в науката и етиката — истинска етика на човешките нужди и отговорности, а не ограничения религиозен морал на една или друга култура. Да не се допуска никой,

който активно иска да участва в нея; на никой, жадуващ за подобна отговорност, не бива да се има доверие. Вместо това да се идентифицират най-добрите кандидати и да бъдат привлечени. Страните членки трябва да защитават и финансират тази група, но никой не бива да я контролира. Дори и Америка.

— Но Проломът е на наша територия — казал секретарят на отбраната. — И ние сме платили за създаването му.

— Кое то само ще направи позицията ни по-легитимна — отвърнал Камбъл. — Разберете, започнем ли да предявяваме каквито и да било претенции върху това нещо, само даваме повод на някоя свръхсила да каже: „Е, тогава ще си направим наш“. А направи ли го една, ще я последват и другите. Единственият начин да предотвратим това е да сме равнопоставени. Помислете си — нямаше ли да сме благодарни, ако някоя от тях направи същото, при положение че някой техен изследователски център беше създал това нещо?

— Не вярвам, че някоя друга страна би го направила — казал президентът.

— Аз също — отвърнал Камбъл. — Поради което и ще бъдете запомнени с добро от историята.

Дебатът не приключил този ден, но през пролетта и лятото на същата година почти всяко решение било взето съгласно мнението на Камбъл. Групата, която трябвало да се грижи за Пролома, била наречена Тангента. Целите ѝ били прости — да организира и изучава всичко, появяващо се от тунела; да вади научни заключения (ако е възможно) от тези наблюдения и да развива човешкото познание; да не допуска Проломът да стане кокал на раздора между опоненти.

И планът проработил.

За известно време.

— Най-силният съюзник на баща ми в битката за създаването на Тангента се казвал Арън Пилгрим — продължи Пейдж. — Той бил главен научен съветник на президента и един от основателите на първоначалния проект на ускорителя. Подобно на баща ми, станал един от най-високопоставените членове на Тангента и бил смятан за най-умния човек в организацията. Изключително добър в установяване на предназначението на странните и уникални единици, излизащи от Пролома. Навремето като правило те били носени именно на него.

Пейдж замълча и се загледа към окъпаната от ярката светлина равнина.

— Шепот се появил през лятото на осемдесет и девета. Отначало имал добавка, която го държала отделно от ключа му. Но дори и изключен, той е ужасно опасен. Ключът включва единствено интелекта му. Саморазрушителният аспект на обекта е винаги активен. Първият, който го държал с голи ръце, убил двама лаборанти, след което си разкъсал гърлото с химикалка. А интелектът задейства същия убийствен и самоубийствен импулс, но в глобален мащаб.

Травис се помъчи да си спомни как нещото го беше обсебило. Не успя. Спомените му, които бяха смътни по време на разпитите само преди няколко часа, вече бяха съвсем изчезнали. Помнеше само собственото си описание на преживяното, но дори това си отиваше.

Пейдж забеляза изражението му и каза:

— Никой не запомня нищо. След още няколко часа ще забравиш, че изобщо си го държал, ако някой не ти напомни. Нямаме представа защо го прави.

— Но защо предметът спаси живота ми? — попита Травис. — От убиеца с костюма?

— Доколкото сме наясно с модела на поведението му, Шепот работи по следния начин: първо отговаря на някаква потребност от страна на онзи, който го ползва. Колкото по-отчаяна е тази потребност, толкова по-добре. Затова ти е помогнал да убиеш нападателя. А след това — тук вече гадая малко — ти е дал способността да прочетеш надписа, който видя на стената в кабинета ми, защото това също е потребност, ако искаме да предотвратим онова, което предстои.

— Но това моя потребност ли е, или ваша?

— Вече е на всеки.

Начинът, по който го каза, не оставяше място за съмнения.

— И после какво? — попита той. — Когато отговори на нуждите на ползващия, се заема със своите собствени, така ли?

— Нещо такова. Може да си поиграе известно време с човека. Да открие някой болезнен спомен, да отвори стара рана, такива работи. Може би именно затова използва глас от миналото, на човек със силно емоционално въздействие. Но иначе си прав, след това доста бързо се заема със собствените си цели, а те винаги са едни и същи — да причини колкото се може повече и по-бързо беди на света.

— Страхотно.

— Още от самото начало разбрахме всичко това за него. Опасността е толкова очевидна, че смятахме да го заключим и изобщо да не се заемаме с изучаването му. Но и потенциалът за добро бе твърде голям, за да бъде подминат. Шепот знае всичко. И всичко за всичко. Знае колко тревички растат в момента в Канзас, знае дължината, наклона и извивката на всяка една и как точно ще се огъне, ако скоростта на вятъра се увеличи с осемстотин метра в час. Знае как да се излекува рак. Знае лек за всяка болест.

— Значи сте го питали.

— Питаме го. Заведохме му болни от рак във финална фаза и им го дадохме да го държат. Би трябвало да проработи, нали? Но не стана така. Или Шепот не е сметнал потребността им за достатъчно убедителна, или... — Пейдж се поколеба дали да продължи, после въздъхна. — Или просто не иска да ни казва такива неща.

Травис я чакаше да продължи. Тя погледна отново навън, може би за да потисне тревогата, насаждана през годините от онова нещо у нея.

— Сигурно не си спомняш — каза тя, — но когато превключи от режим на помощ в режим „убий света“, светлината се променя.

Не го помнеше, но й повярва.

— Целта на изследването ни, на изследването на Арън Пилгрим, било да разберем как да продължим първата част. По възможност до безкрайност. Как да го контролираме като потребители и да не му позволяваме да се променя. Пилгрим бил единственият, постигнал някакъв напредък в тази насока. Успял благодарение на някаква комбинация от съсредоточеност и... кой знае? Самият *той* казвал, че няма представа. Просто стигал до точката, в която можел да го контролира и да го кара да му говори толкова, колкото му се иска.

— Но не му е казал какво е лекарството против рак — отбеляза Травис.

Пейдж замълча за момент, после каза:

— Нямаме представа какво всъщност му е казвал.

Травис разбра накъде отива историята.

— Станало без никакво предупреждение. Никой не заподозрял, че нещо не е наред с него. Направи хода си през деветдесет и пета, след шест години работа върху Шепот. Изключил защитната система

на Бордър Таун и убил осем души от охраната, за да се измъкне. Взел със себе си три единици. Едната е невидимият костюм, който си върнахме днес сутринта благодарение на теб. Също и Шепот. За последната ще ти разкажа по-нататък. Важна е. Все още не се знае нищо за нея и със сигурност е част от плана му.

— От плана да поеме контрол над Бордър Таун ли?

Пейдж кимна.

— По начин, който би бил немислим през деветдесет и пета. Посветил последните четиринадесет години на създаването на своя собствена организация. Можеш да мислиш за нея като за тъмен близък на Тангента.

Погледите им се срещнаха. Тя изглеждаше по-ужасно и от времето, когато умираше.

— В Бордър Таун се пазят неща, в сравнение с които и най-модерната армия на тази планета изглежда като виц. Пилгрим знае как да ги използва. Смятай, че хората му също знаят. Ако успее да ги вкара вътре, ако установят контрол над това място дори за половин час, това означава край на всички възможности да ги спрем. Ще държат света в ръцете си. И какъвто и да е шибаният им план, шест и половина милиарда хора ще са зависими от него.

Само преди няколко дни Травис не би повярвал на нито дума от това. Но сега вярваше.

— Арън Пилгрим станал най-търсеният човек в историята — каза Пейдж. — Разузнавателните служби на всяка страна, финансираща Тангента, обединили усилията си, знанията си, средствата. Не получили нищо. В продължение на години. Колкото повече време минаваше, без Пилгрим да предприеме своя ход, толкова повече се изнервяха всички. Явно цели нещо голямо, нали? Разполагал с Шепот, който да му помага. Разполагал с цялата нужна му информация, а като се има предвид, че знанието е власт, имал на разположение и всички пари и влияние, които му били нужни. Имал всичко, но въпреки това му трябвали години, за да организира онова, което е замислил. Можеш да си представиш колко ни е уплашило това. Сякаш някой е застанал зад теб с прашка и колкото повече се бави със стрелбата, толкова повече опъва ластика. След пет години чакане разузнавателните служби да открият нещо Тангента решила, че прекалено дълго е стояла със скръстени ръце.

— И се включила в лова — каза Травис.

Ново кимане.

— Аз пък се включих горе-долу по това време. Бях на двайсет. Баща ми искаше да се ограничи с изследователска работа, на сигурно място в Бордър Таун. Аз исках същото. Но разбих колко е важна новата програма и исках да допринеса за нея. Моделирахме я по образеца на Оперативния отдел на ЦРУ, като при всяка възможност използвахме технологии от Пролома. Пилгрим изобщо не предполагаше, че ще се задействаме по такъв начин, а дори Шепот да му е казал, това не е било достатъчно, за да му помогне.

— Защо мислиш така?

— Защото успяхме. Успяхме да намерим следите му. Елиминирахме някои от хората му, дори успяхме да заловим някои живи. Накарахме ги да говорят. Получихме още следи. И тъй нататък.

— Да не искаш да кажеш, че Пилгрим просто седи и чака? — попита Травис и в същото време сам разбра отговора. — О!

— Театерцрасе номер седем — каза тя, щом видя, че се е сетил. — Изградил е целия си план около това място. Всъщност отдавна би трябвало да се сетим за Цюрих или най-малкото за Швейцария. Сигурност на информацията, каквато няма никъде другаде по света. Не можеш да намериш по-добро място, на което да скриеш едно сериозно и скъпо начинание. Локализирахме адреса на седемнайсети май две хиляди и пета и бяхме може би на около две минути от залавянето му. Измъкна се на косъм и се наложи да изостави Шепот. Заедно с някои от хората си. Прибрахме ги. И ги накарахме да говорят. Почти всичко, което знаем за онова място, го научихме от тях. Казаха ни, че заявената цел на Театерцрасе седем е, цитирам дословно, „завинаги да сложи край на ограничението на световната власт на Арън Пилгрим от страна на Тангента“. Освен това ни казаха, че това не било просто сграда. А оръжие. Оставали три часа, преди да го задейства, когато сме пристигнали.

Настъпи мълчание. Чуваше се единствено бученето на двигателите.

— Три часа — каза Травис.

— Три часа.

— Направо да не повярваш.

— Да — съгласи се Пейдж.

— Пристигнали сте в последния момент. Просто невероятно.

— Имаше някои фактори, които го направиха възможно. Хората му бяха станали много по-активни, сдобиваха се с важни неща на най-различни места, някои от тези неща са много трудни за намиране. Благодарение на това стана по-лесно да ги забележим. В същото време Пилгрим би трябвало да е знаел, че сме по петите му. Нормално е да се предположи, че е ускорил темпото и не е бил толкова внимателен, колкото би бил иначе. Всичко това ни помогна.

— Но все пак става въпрос за три часа — каза Травис. — Знам, че се случват гадости, но точно такива — почти никога.

— Алтернативата е от още по-невероятните. Че е искал да му цъфнем там, да го изкараме от леговището му, в което е прекарал десетилетие в подготовки, и да го оставим да избяга без Шепот, за който междувременно сигурно е започнал да мисли като за свой втори мозък. Предполагам, че би предпочел да изгуби очите си вместо това нещо.

Права беше.

— Значи Тангента контролира Театерщрасе седем през последните четири години — каза Травис. — Предполагам, че имате хора, които изучават какво е замислил Пилгрим там.

— Работят по двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, откакто поехме сградата.

— И какво прави това оръжие?

— Точно тук е твоята роля — каза тя. — Защото дори хората на Пилгрим нямат представа. Да не говорим за нас.

Отново настъпи мълчание. Травис имаше основателни предположения за някои от въпросите в главата си, но не за всички.

— Причината да не знаем е очевидна — каза Пейдж. — Пилгрим не е проектирал оръжието сам. Накарал е Шепот да го създаде вместо него въз основа на онова, от което се нуждае. Накарал го е да ръководи работата му през всичките десет години, прекарани в създаването на това нещо, което заема всеки кубичен сантиметър от сградата — девететажна постройка на брега на реката. Това е извънземна технология, сглобена от произведени от хората компоненти. Хитър начин да построиш нещо, като използваш Шепот по такъв начин, но и със своите недостатъци, поне от гледната точка на Пилгрим.

— Проблемът с паметта — каза Травис.

Пейдж кимна.

— Невъзможно е да си спомниш какво точно ти е казал Шепот миналия път. Това прави адски трудна задачата да изпълняваш инструкциите му последователно. Затова Пилгрим е трябвало да си записва. Но това означава риск в сигурността, така че Шепот му осигурил език, който никой друг не е в състояние да чете.

Нещата вече започваха да се подреждат.

— Цялото онова място е покрито с такива надписи — каза Пейдж. — Мога да ти покажа няколко хиляди снимки още сега, но предпочитам да ги видиш лично и на място. Така, както ги е написал той.

— Надявате се, че мога да ви помогна да разберете това нещо — каза той. — За да успеете да го изключите.

— По-скоро се моля да си в състояние да ни помогнеш — отвърна тя. — Но иначе си прав.

— Мога ли да задам един наистина очевиден въпрос?

Пейдж го изпревари.

— Има причина просто да не изравним сградата със земята. Ще видиш със собствените си очи, когато стигнем. А в същото време не можем и да я защитаваме. Не и сега. Няма значение дали ще я отцепим с цяла танкова бригада. Пилгрим разполага с Шепот. А той е най-силният коз. По-силен е дори от другите единици, както сам научи в Аляска.

Пак беше права.

— Ако изобщо съществува някакъв начин да се постигне някакъв резултат, а начин винаги има, то Шепот ще знае как да го направи — каза тя. — Просто Шепот е най-силен от всички и всичко. Ако Пилгрим поиска да се върне на Театерщрасе седем и да задейства оръжието — а да предположим, че иска именно това, — то ще го направи. Освен ако не унищожим творението му преди това.

СТИХ IV

ОКТОМВРИЙСКА НОЩ ПРЕЗ 1992 Г.

Травис веднага вижда, че късметът му се е усмихнал. Колата му, спряла в кътчето за забава в отсрещния край на дневната, е приковала дивана и човека в него към огромния телевизор на стената. Мани Райт, метър и деветдесет и пет и поне сто и осемдесет кила. Бодигардът на собствениците и може би единственият, който живее в къщата с тях. Гръбнакът му е счупен. Прави опити да достигне пистолета в кобура на кръста си. Но не може.

Травис си задава въпроса дали Мани не е човекът, извършил убийството на Емили по заповед на шефовете си. После преставя да се пита — отговорът е очевиден. Вдига пистолета си към лицето на бодигарда.

Мани не може да си поеме достатъчно дъх да каже „моля“ или „недей“, но очите му казват и двете. Настойчиво. И напразно.

Травис опира дулото до дясното му слепоочие и стреля. Куришумът с кух връх пръска двете очи и носа му, оставя вместо тях разкъсан кървав кратер и за огромно удоволствие на Травис Мани в крайна сметка успява да поеме достатъчно дъх, за да издаде някакъв звук. Писъкът му е измъчен, изпълнен със самосъжаление, със същите интонации, с които би пиццал: „Защо?“ отново и отново. На Травис му се иска да остане и да го слуша поне час.

Но вместо това се навежда, взема пистолета му и го оставя да умре така, спял и пиццящ.

Мани не е причината за нощното му посещение. Основните цели са собствениците на къщата, хората, взели решението за смъртта на Емили.

Тръгва към широкия, облицован с камък коридор към спалнята, където го чакат собствените му майка и баща.

Денят се изниза за няколко часа полет над Канада и Северния Атлантик, ускорен от пътуването на изток през часовите пояси.

Пейдж даде на Травис два тънки доклада, по един за единиците, които бяха взели със себе си. Предметите в черните касети.

КРАТЪК ДОКЛАД —

ЕДИНИЦА ПРОЛОМ 0118 — „МЕДИК“

ПОЯВА ОТ ПРОЛОМА: 15 юли 1981 г., 07:31.

ФИЗИЧЕСКИ ДАННИ: Медик е с маса 1,31 кг. Дължина 11,5 см, височина 8,1 см, ширина 3,0 см. На външен вид силно напомня на пистолет. Устройството му е просто — тръба, дръжка и спусък с предпазител. Черен на цвят.

ФУНКЦИЯ: Локализирано, изключително ускорено лечение на увредени биологични тъкани. Изпраща от дулото лъчи, покриващи площ с ширина 30 см от разстояние ок. 15 см. Лъчението представлява сложна смес от различни частици, повечето неизвестни и неидентифицирани от съвременната наука. Резултатът е моментална смърт на най-вредните микроорганизми, както и съсирване на цялата изложена на въздух кръв за по-малко от секунда. Изключително полезен за борба с инфекции и третиране на тежки рани, до известна степен.

Действа върху хора, всички опитни животни и върху гръбначни като цяло. Не действа върху нито едно безгръбначно.

ТЕОРИИ ЗА ПРИНЦИПА НА ДЕЙСТВИЕ: Няма.

ОГРАНИЧЕНИЯ НА ИЗПОЛЗВАНЕ: Много рани са твърде тежки, за да може Медик да подейства навреме и да предотврати фаталния изход.

КРАТЪК ДОКЛАД —

ЕДИНИЦА ПРОЛОМ 0353 — „ДУБЛЬОР“

ПОЯВА ОТ ПРОЛОМА: 24 януари 1991 г., 14:50.

ФИЗИЧЕСКИ ДАННИ: Дубльор е с маса 7,85 кг. Дължина 18,2 см, височина 5,1 см, ширина 5,1 см. Черен и жълт, прилича на голям фенер с квадратно тяло и две лещи в двата края.

ФУНКЦИЯ: Когато се включи, Дубльор излъчва дискретни конуси светлина от двата си края. Жълта от жълтата част и ултравиолетова от черната. Двата конуса излизат навън от лещите и прекъсват рязко на разстояние малко повече от 1,5 м.

Всичко, намиращо се в обхвата на жълтия лъч за повече от 3,44 секунди, се клонира физически, като копието се появява в ултравиолетовия лъч. Създаването на копието е почти моментално, времето от началото до края не превишава два кадъра цифрово видео, или по-малко от 0,066 секунди.

Физическата идентичност на клонинга с оригинала е свършена, вероятно до атомно ниво. Това бе демонстрирано с клониране на лаптоп. Копието работеше безупречно и съдържаше същия софтуер като оригинала. Могат да се копират също така химически съединения и процеси. Клонираните куршуми поразяват като нормалните. Клонираната храна, поета от опитни животни, не дава нежелани странични ефекти. Бе направено копие на горяща запалка „Зипо“, заедно с пламъка.

ТЕОРИИ ЗА ПРИНЦИПА НА ДЕЙСТВИЕ: Няма.

ОГРАНИЧЕНИЯ НА ИЗПОЛЗВАНЕ: (1) Не действа върху повечето единици от Пролома. До [16 ноември 2008 — последно осъвременяване] са клонирани успешно само [5] типа единици — Единица 0001 (Тежък парцал), Единица 0004 (Чиреп), Единица 0012 (Тапа), Единица 0028 (Рееща се жица), Единица 0051 (Инерционна талпа).

(2) Живи тела могат да се клонират, но при всички досегашни експерименти клонингът е мъртъв. Аутопсиите не са в състояние да определят някаква специфична причина за смъртта. Оригиналите (поради етични причини са използвани само мишки и плъхове) не са подложени на вредно въздействие. В Тангента е установено решение никога да не се одобрява клонирането на човек.

Когато Травис привърши с четенето, Пейдж отвори лаптопа си и го обърна към него.

— Това е запис на опит с последната единица, с която разполага Пилгрим. Предметът не е точно уникален. През годините пристигнаха четири такива. Той притежава само един. Не е като Шепот, но е силен по свой начин.

Отвори видеофайл и го пусна. На екрана се появи гола бяла стая с метална клетка, не по-голяма от единична килия за пияници в ареста на някое затънтено полицейско управление. В кадър се появи оплешивяващ мъж около четиридесетте, държеше оранжев куб със страна десетина сантиметра. Върху куба имаше изписани с черно символи, но бяха твърде далеч от обектива, за да се различат ясно. Нямаше значение — Травис виждаше, че писмеността е различна от странните драсканици, които беше прочел на стената в офиса на Пейдж. И със сигурност не беше на английски.

— Четвърти октомври хиляда деветстотин осемдесет и шеста — каза оплешивяващият мъж. — Видеодемонстрация на единица нула две нула пет, Арес.

Човекът влезе в клетката с куба, затвори вратата и я заключи отвътре. После започна да работи по куба, да мести символите по повърхността му и да ги подрежда. Камерата даде по-общ план и показва група хора, седнали на столове около клетката; най-близкият бе на около три метра от нея. Мъже и жени, на възраст между двайсет и четиридесет. Облечени неофициално. В тях нямаше нищо особено, само дето бяха малко напрегнати. Нещо щеше да се случи и те го знаеха.

Мъжът в клетката приключи с работата си върху куба. Предметът внезапно блесна с ярка светлина, която освети образа и накара стаята да изглежда по-тъмна. В същия миг всички с изключение на трима от седящите се обърнаха рязко и изгледаха мъжа в клетката с нещо като изненада.

После скочиха като един и се втурнаха към него като бейзболисти, тичащи през глава да надбягат противника. Стигнаха до клетката едновременно, мъчеха се с всички сили да се доберат до човека вътре. Ръце се протягаха между прътите. Ръце сграбчваха стоманата и я разтърсваха. Някои от нападателите отстъпиха назад и нанесоха силни ритници по ключалката на вратата. Ако успееха да

стигнат до оплешивяващия, със сигурност щяха да го разкъсат на парчета. Нямаше място за съмнение.

От движенията им ясно личеше, че целта им не е самият куб. Не искаха да го унищожат, нито дори да го вземат; реакцията им бе насочена към мъжа, който го държеше. Някои клякаха и се мъчеха да го хванат за краката. Други се покатериха върху клетката и мушнаха ръце между пръстите с надежда да се доберат до главата му. Искяха да го убият. Нищо друго.

Но ако се изключи яростта им, действията им бяха изненадващо нормални. Нищо не показваше, че хората са контролирани като безмозъчни марионетки или са доведени до някакво животинско състояние на ума. Нищо подобно. Бяха просто изключително вбесени, изцяло съсредоточени върху целта си. Ако не друго, умовете им бяха по-ясни заради притока на адреналин. Пред очите на Травис двама от тях се посъветваха, след което единият извади ключове за кола и се опита да отключи с тях.

Мъжът в клетката само се взираше в ордата около себе си, поразтърсен от ставащото, но в никакъв случай изненадан. Точно като ихтиолог в клетка против акули.

Травис загледа тримата, които бяха останали по местата си. Те се намираха най-далеч от клетката. И най-далеч от оранжевия куб. Предметът сякаш имаше обхват на действие и те бяха непосредствено извън него. Един от тях вдигна очи, привлечен от някой извън кадър. Кимна в отговор на нещо, стана и направи само една крачка към клетката. Погледът му изведнъж стана жесток. Челюстта му се стегна. Секунда по-късно вече тичаше към плешивия и се набута в множеството.

Видеозаписът свърши.

Известно време Травис продължи да се взира в екрана, после погледна Пейдж и попита:

— Какво е писано за това чудо? Че вбесява хората ли?

— Свързано е по някакъв начин с Р-комплекса — каза тя. — С рептилоидната основа на мозъка, откъдето идват реакциите от типа „бий се или бягай“. Където се поражда яростта. Кубът прави две неща. Първо, набелязва всеки в рамките на няколко крачки около себе си като цел. После въздейства върху всички останали в радиус шест метра от

себе си, увеличава агресивността им до максимум и ги насочва срещу целта.

— Обзалагам се, че някой в Бордър Таун е научил това по трудния начин — отбеляза Травис.

Пейдж кимна и извърна поглед. Травис реши да не я разпитва за подробности.

— Случайно да е излизало нещо хубаво от Пролома? — попита Травис. — Моментален генератор на кученца, нещо от този род?

Пейдж успя да се усмихне.

— Не всичко е лошо. Ако оцелеем през следващите трийсет и шест часа, ще ти покажа някои от хубавите неща.

Някъде над Гренландия Травис отпусна облегалката назад и се опита да си почине. След няколко минути вече спеше.

Пейдж го гледаше.

След малко се усети и извърна очи, макар че в помещението нямаше никой, който би могъл да я види.

Не беше сигурна какво чувства към него. И с пълни основания — в момента чувствата ѝ бяха пресилени до крайност. Този човек я беше спасил от най-ужасното нещо, което бе преживявала, бе се появил изневиделица, с гръм и трясък, след което я бе носил повече от двайсет и пет километра до безопасно място. Спомените ѝ от пътуването през планините, преди напълно да изгуби съзнание, се състояха от кратки моменти на пробуждане. Идваше на себе си в ръцете му, носена като дете. Това беше отвратително — да не може да се държи на крака, след като години наред бе тренирала тялото си според стандартите на специалните части. Но имаше и нещо друго и нямаше начин да го отрече — в същото време ѝ беше хубаво да я носят. Ирационално хубаво, на някакво първобитно ниво, сведено изцяло до уязвимост и сигурност. Той просто я беше накарал да се чувства в безопасност.

А после го целуваше. Господи, защо го беше направила? Нямаше реална необходимост от това — той вече беше изиграл ролята достатъчно добре, поне що се отнася до хеликоптера. Сега ѝ се искаше да припише случилото се на делириума, но фактът бе, че точно в онзи момент бе съвсем на себе си. Вятърът от вертолетни перки се оказва много ефективен будилник.

Отново го погледна. Дълбоко заспал, слънчевите лъчи осветяват гърдите му, сенките от гънките на ризата му се движат от дишането.

Не, определено не се доверяваше на чувствата си. Само преди няколко часа бе видяла историята на живота му на екрана на компютъра си и я бе приела като ритник в корема, а веднага след това се хвана, че търси начини да го оправдае, да не го вини за онова, което беше направил, за онова, което е бил в далечното си минало. Беше цяло чудо, че не каза всичко това на глас и не се изложи пред собствените си хора.

И всичко това бе наложено върху нещо, с което изобщо не искаше да се захваща.

Баща ѝ.

Не беше плакала. От първоначалната ѝ реакция на поляната. Беше се опитала. Беше се опитала поне да го приеме, да се убеди, че наистина се е случило. Засега не се получава. Беше твърде голямо, бе станало твърде скоро, просто не можеше да долови размерите му.

Щеше да му дойде времето. Нямаше защо да пришпорва нещата.

Засега реши и тя да подремне малко. Стана и излезе, за да си намери друго спокойно място.

Травис усети някой да разтърсва рамото му. Беше ли спал изобщо? Сякаш не. Отвори очи и видя стоящата над него Пейдж. Светлината от лампите на тавана образуваше ореол около нея. Тъмнината навън се нарушаваше на всеки няколко секунди от сигналните светлини на крилото.

— Кацаме след пет минути — каза Пейдж.

Травис кимна. Тя излезе, за да говори с някого в коридора.

Самолетът се спускаше стръмно и разкриваше добър изглед към целта им — базата на швейцарските ВВС в Мейринген. Пистата се врязваше по обезпокоително познат начин между планинските хребети.

След десет минути Травис излезе от намиращата се на нивото на пистата врата. Звездите сияеха ярко над планините.

Очакваше ги хеликоптер — по всяка вероятност „Чинук“ — с две перки, които вече се въртяха на празни обороти. Екипът прехвърли

екипировката и след пет минути отново бяха във въздуха и летяха на север към Цюрих и онова, което ги очакваше на Театерщрасе 7.

22.

Цюрих се приближаваше до онова, което си бе представял Травис.

Седеше до Пейдж в последния джип от колоната, пътуваща към центъра на града. Под черното небе изчистените линии на вековните сгради се спускаха начупено към реката. Долу пред тях над ниските каменни блокове покрай брега се стелеше мъгла и сивите ѝ призраци пълзяха по крайречните улици. Колоната навлезе в нея малко преди да завие наляво по Театерщрасе.

Напред и отдясно се появи девететажна сграда, издигаше се направо от водата и заемаше няколко пресечки. Пейдж и останалите в колата реагираха при вида ѝ, макар и почти неусетно. Пръсти несъзнателно пристягаха ремъците на бронираните жилетки. Стискаха ложи на карабини. Барабаняха по облегалки.

Отделението оператори бе сложило екипировката си на борда на хеликоптера. Травис не беше попитал дали са се сетили и за него. Бяха. Освен бронезилетката той имаше и миниатюрен предавател в ухото — микрофон и приемник едновременно, който винаги бе включен и свързан с останалите от екипа. Бяха му дали и оръжие. Карабина, подобна на техните. Същата като онази, с която вече беше убил, докато клечеше над калната дупка в Аляска.

Пейдж се обади по мобилния си телефон в Бордър Таун за нова информация. Правеше го на всеки пет минути, откакто бяха кацнали в Мейринген. Точно в този момент на девет хиляди метра над Цюрих кръжеше АУАКС. Шест щурмови хеликоптера бяха в готовност на площадки по хребетите източно и западно от града. Зад тях кръжаха изстребители F-18, готови да унищожат всеки неидентифициран летателен апарат, дръзнал да приближи на осемдесет километра от Цюрих. Всяка пътна камера на километри наоколо имаше специално филтрирани обективи, които премахваха отблясъците от предните стъкла и можеха да снимат с висока резолюция пътуващите в колата дори през нощта. Камерите бяха свързани със система, способна да разпознае Арън Пилгрим и неколцина от известните му сътрудници.

Три отделения от берлинския клон на Тангента бяха на разположение в пълна бойна готовност, готови да предприемат мерки при евентуалната им поява.

Травис виждаше, че нищо от това не вдъхва увереност у Пейдж.

Отвън сградата беше прекрасна. Стара каменна фасада, устремена към небето. Калдъръм по пътеката. Ограда от ковано желязо блестеше в мъглата, уловила светлините на града.

Отвътре мястото приличаше на дом на маниак, който не може да мине покрай магазин за стари компютри, без да изкупи цялата стока — и който го е правил поне няколко пъти. Травис не се оправяше много с компютрите — не си бе купил през годината, откакто отново стана част от свободния свят, а последния път, когато бе виждал такава машина, преди да влезе зад решетките, терминът „електронна поща“ все още не беше неразривна част от популярната култура. Беше виждал впечатляващото оборудване на брат си за домашния му бизнес и бе влизал няколко пъти в интернет от библиотеката на Феърбанкс. С това опитът му се изчерпваше. Но дори един поглед към интериора на Театерщрасе 7 му бе достатъчен да разбере, че дори да е опитен потребител, това изобщо няма да му помогне. Дори инженерите на суперкомпютри биха се затруднили. Нямаше съмнение, че Тангента е довела тук най-добрите си специалисти.

Още от фойето на партера, където стояха на пост шестима от друго берлинско отделение, цялото вътрешно пространство, от стена до стена и от пода до тавана, бе изпълнено с жици, конзоли, кабели и устройства, които Травис изобщо не познаваше. Същинска джунгла от платки, осветена отвътре от своя собствена галактика мънички индикаторни лампички. Тук-там по стените и тавана имаше вентилатори, насочени към някой особено гъст участък жици — въртяха се с пълна скорост сигурно от години. На други места тихо бръмчаха климатици — топлият въздух се извеждаше по метални тръби към външните стени.

— Не сте ли спирали тока, откакто сте овладели това място? — попита Травис.

— О, не — отвърна Пейдж.

Каза го така, сякаш я беше попитал дали ѝ се е случвало да жонглира с бръсначи. В отговора ѝ обаче имаше и нещо повече. Травис остана с впечатлението, че скоро ще разбере какво точно, затова не попита.

— Сградата се захранва от градската мрежа, но има и генератори, достатъчно мощни за всичко тук. Включваха се на два пъти по време на аварии. За щастие.

Тръгнаха през фойето към стълбите. В закътаното място под тях Травис видя нещо, което не съответстваше на останалата обстановка. Приличаше на малко ателие на художник — изправен край стената триножник, няколко празни платна и пръснати в ъгъла туби маслена боя, покрити с прах.

— Това пък какво е?

— Нищо, доколкото можем да преценим — отвърна Пейдж. — Може би вехтории от онзи, който е притежавал сградата преди Пилгрим.

Електронната джунгла продължаваше и нагоре по мраморните стъпала и се виеше по шпинделите на парапета. Свободната пътека позволяваше да се движат само в колона по един. Пейдж тръгна първа, следвана плътно от Травис.

На всеки етаж от стълбите тръгваха по няколко подобни тесни пътеки. Каквато и роля да бяха играли по времето на Пилгрим, сега вършеха работа на Тангента. Травис забеляза, че повечето водят към външните стени и вървят покрай тях, като позволяват достъп до прозорците, на няколко от които имаше снайперисти и наблюдатели.

На третия етаж Пейдж поведе групата по едно от разклоненията. Минаха покрай три снайперистки поста. След това пътеката отново се насочи навътре, към плетеницата кабели, силиций и примигващи лампички. Накрая се озоваха на нещо като полянка — кръгло празно пространство с диаметър около шест метра. В центъра му имаше стоманена кутия с размерите на нощно шкафче. Дебел сноп увити жици се спускаше от балдахина отгоре и влизаше в кутията през дупка в капака. Самият капак беше заварен.

Пейдж отстъпи настрани от пътеката, но само колкото да му позволи да вижда. Продължаваше да му препречва пътя и Травис не можеше да излезе от тунела и да приближи стоманената кутия.

— Никога не се доближаваме повече до това нещо — каза тя. — Първият оглед на мястото ни показва, че трябва да сме предпазливи. В сградата има общо пет подобни кутии. Така и не сме се опитвали да ги отворим.

— Просто ви се е изчерпало любопитството, а?

Пейдж се усмихна мрачно.

— Да. Освен това са поставени върху везни, които са достатъчно чувствителни, за да реагират и на най-малката промяна в разпределението на тежестта. Достатъчно е да поставиш ръка върху или отстрани на кутията, за да се случи нещо лошо. Същото нещо би се случило и ако спре токът.

Травис не каза нищо. Погледът му се спря върху тънката черна подложка под кутията — от нея се виеха тънки жици и се губеха в джунглата.

— Върви след мен — каза Пейдж. — Движи се точно така, както го правя аз. Не приближавай кутията повече от мен.

Тя излезе на открития участък и започна да го заобикаля покрай външната стена. Стена от жици. Травис я последва. Пейдж на два пъти посочи кабелите на подложката. Травис нямаше нужда да му ги показват, но разбираше, че Пейдж трябва да го направи.

След малко стигнаха отсрещната страна и Травис видя онова, което бе очаквал. Върху задната стена на кутията и по пода около нея, едва различими от мигащите светлинки, имаше безброй драсканици като онези, които бе видял на снимката на стената на Пейдж. В действителност се оказа, че текстът е с размерите на вестник и на пръв поглед му се стори, че само прочитането му ще отнеме около половин час.

Секунди по-късно разбра, че греша.

Беше едно-единствено изречение, изписано многократно, сякаш от маниак. Имаше сигурно хиляда варианта, във всички посоки, но думите бяха едни и същи. Текстът гласеше:

УСПОРЕДНА СИСТЕМА, ИЗЛЪЧВАЩА
ЛЕПТОННИ ВЪЛНИ, АБСОРБАТОР НА ЕНЕРГИЯ.

Прочете го на Пейдж и ѝ каза, че се повтаря. Тя реагира със смес от объркване и тревога, като човек, който е бил изненадан и запретен във възможно най-лошата посока.

— И това ли е всичко?

— Това е всичко.

Пейдж погледна към другите, които все още стояха в тунела. Хаслет, може би най-възрастният от екипа агенти, приближаваше петдесетте, вече записваше текста в електронния си бележник.

Травис гледаше Пейдж. През изминалите четири години от Тангента вероятно бяха работили с най-добрите криптоаналитици в света и бяха превъртали драсканиците милион пъти в компютрите си с надеждата да декодират съдържащия хиляда страници текстов файл в някакви смислени данни. А вместо това получават осем думи. И никой не знае какво всъщност означават те.

— Има още четири такива кутии — каза Пейдж. — Да идем при тях.

Дори и да имаше някаква надежда в гласа ѝ, Травис не я долови.

Другите разчистени райони бяха на четвърти, пети, шести и осми етаж. Едни и същи кутии, една и съща обстановка, едни и същи по размер повтарящи се драсканици. Доколкото имаше значение — не кой знае колко, както личеше, — текстовете при всяка кутия бяха различни:

ИНДУКЦИОНЕН ЗАРЯД, ХЕТЕРОГЕННО
ОТДЕЛЯНЕ, ДИЕЛЕКТРИЦИ.

ДИФУЗНО ИЗМЕСТВАНЕ, АКТИВНО
ПОЛОЖИТЕЛНО АКУМУЛИРАНЕ, ЗОНАЛНО
ОПЕРАТИВНО НИВО.

СИМЕТРИЧНО КВАНТОВО ОТМЕСТВАНЕ,
РОТАЦИОННА ОС, СИЛОВ ТЕНЗОР, НЕУТРОН НА
АКТИВНОСТ, ИМПУЛСЕН ЗАРЯДЕН МОДУЛ,
ЕЛЕКТРОННО НИСКОЧЕСТОТНО ЯДРО, НУЛЕВА
ЕНЕРГИЯ.

ПРОТОН НА РАДИОАКТИВНА АНОМАЛИЯ,
ВИСОКА АКТИВНОСТ, ВЪНШЕН РОТАЦИОНЕН
ЪГЪЛ, ЗОНАЛНА КИНЕТИЧНА АБЕРАЦИЯ.

Много преди да стигнат до последната кутия, Травис ясно виждаше реакцията на групата към текстовете като цяло. Както и реакцията на Пейдж. Не му се бе случвало да се натъква на повече отчаяние и безпокойство, събрани на едно място.

— Ела да видиш и последното нещо — каза Пейдж и го поведе обратно към стълбището.

По средата на изкачването към деветия етаж джунглата кабели свършваше. Последните стъпала бяха свободни. В горния край на стълбището имаше площадка три на три метра със стени отляво и отдясно и двойна врата, която осигуряваше единствения достъп до останалата част от етажа. Вратата беше затворена и пред нея стоеше нещо голямо и противно на вид, подобно на застанал на поста си страж.

През малки дупчици в пода под него излизаха същите тънки жици като онези, които бяха свързани с черните подложки под кутиите. Всички се свързваха с нещото на площадката. Около двойната врата се виждаха още подложки, които също бяха свързани с нещото пред тях.

Травис знаеше какво е това, макар никога досега да не бе виждал подобно нещо с очите си, а не вярваше, че онези от филмите приличат на истинските. Наистина не приличаха, но въпреки това го разпозна. Беше с формата на конус, високо колкото пералня, боядисано в убито зелено, с тъмночервена звезда върху него. Едната му страна беше отворена и разкриваше сложна верига и жиците, които се разпълзяваха към всяка подложка в сградата. И най-малкото задействане на подложките щеше да активира устройството.

— Пилгрим определено има връзки — отбеляза Травис.

— Определено — съгласи се Пейдж. — Руснаците никога не са имали точни ракети като нашите, така че философията им е да правят бойните глави по-мощни. Тази конкретно е от СС-18. Основният материал е обогатен уран. Вторичният — тритий. Мощността е около пет мегатона. Достатъчно, за да изпари всичко в радиус трийсет километра.

— Сега вече разбирам защо това място ви изнервя толкова — каза Травис.

Пейдж го погледна и вместо потвърждение той видя в очите й само още безутешност.

— Не, не разбираш — въздъхна тя.

23.

След десет минути Травис и Пейдж стояха до един отворен прозорец на осмия етаж — един от малкото незаети от снайперисти. Останалите от отделението се бяха пръснали из сградата да подсилят отбраната.

Травис се взираше към града. Върховете на околните сгради се издигаха от мъглата като кораби на някаква флотилия. Дълбоко под повърхността уличните лампи хвърляха смътни кръгове синкава светлина, тук-там се виждаха движещи се светлини на фарове, чуваше се остро ехо на стъпки и гласове, думи и изрази на английски. Пияни туристи — единствените хора, будни в Цюрих в три и петнайсет сутринта. Единственото постоянно движение бе сравнително рехаво, по една от главните артерии на няколко километра на запад, която пресичаше реката и се изкачваше към възвишенията на север и юг. Това бе Шосе А41, същото, по което бяха пристигнали.

Дишането на Пейдж издаваше безпокойството й. Напомняше му страха у първата група на Тангента в Аляска, когато забелязаха отпечатъците в калта. Не страхливост. А истински страх. Страх у хора, които не се плашат лесно.

— Наистина си мислех, че имаме шанс — каза тя. — Мислех си, че надписите ще ни кажат какво трябва да направим. И щяхме да го направим, колкото и да е трудно. Не предполагах, че ще стигнем чак дотук и ще си останем с празни ръце.

Погледът й се стрелкаше наляво-надясно над града. Сякаш очакваше всеки миг адът да връхлети отгоре им. А може би наистина щеше да стане точно това.

— Дори не знам какво да правим — каза тя. — Това бе единственият ни ход. Сега... Можем да се махнем, ако решим, но няма значение. Ако Пилгрим постигне целта си, никое място няма да е безопасно. По-добре да останеш, сякаш вършиш нещо, нали? Но ето че не вършим нищо. В сградата има четиридесет и двама снайперисти, но няма да успеем да го забавим и за минута. Не и след като пак разполага с Шепот. Той ще знае какво да направи.

Последва дълго мълчание. Цюрих лежеше притихнал в нощта около тях.

— Какво може да е по-лошо от атомната бомба горе? — попита Травис.

Тя го погледна, сякаш му бе благодарна, че ѝ дава възможност да говори за нещо различно от задънената улица, в която са се озовали.

— Не мислим, че бомбата е единствената защитна система на това място. Дори не смятаме, че е *основната* защита.

Травис зачака обяснението.

— Целта на бомбата е очевидна — каза тя.

— Да не се отварят кутиите — потвърди Травис. — И деветият етаж.

Пейдж кимна.

— Към тавана на осмия етаж има прикрепени седем датчика, които не ни позволяват да проникнем на горния етаж през него. Същото се отнася и за външните стени. И за покрива. Както и за прозорците. Те са боядисани отвътре. Явно никога няма да разберем предназначението на това място, ако не можем да надникнем в кутиите и на последния етаж, а Пилгрим не иска това, така че... това е. Просто, нали?

— Да — съгласи се Травис. — Но?

— Но не се връзва. Няма логика. Това е като проблема с единствения заложник. Ако похитителят има само един заложник, заплахите му автоматично стават безсмислени, защото той много добре знае, че ако убие заложника, ще остане без нищо. Зная, че непрекъснато се взимат единствени заложници, но онези, които го правят, са идиоти. Пилгрим съвсем не е идиот, както се досещаш. Няма начин да остави тази сграда защитена единствено от нещо, което всъщност не би искал да използва. От нещо, което би унищожило онова, от което зависят всичките му амбиции. Не ме разбирай погрешно. Бомбата *ще* се взриви, ако направим нещо, което да я задейства. Но Пилгрим очаква от нас да сме внимателни. Предполагам, че очаква и още нещо. Нещо, което *би трябвало* да очаква в името на предпазливостта.

Травис се замисли и разбра.

— Би разбрал, ако се появи поне една възможност Тангента да намери начин да заобиколи бомбата с помощта на някоя единица от

Пролома, появила се много след като е напуснал Бордър Таун.

— Именно. Нещо, което може да се е появило и вчера. Или някой друг ден. Никога не би могъл да разбере дали внезапно не сме се сдобили с някакво ново устройство. Което да ни позволява да гледаме през стени. Или да *минаваме* през стени. Или пък да превръща обогатения уран в калай. Кой може да знае, нали?

Травис не си направи труда да попита дали наистина не се е появило подобно нещо. Явно не беше, но доводът ѝ си оставаше основателен.

— Ако Пилгрим е бил достатъчно предпазлив, за да разположи из сградата датчици и атомна бомба, то би трябвало да прояви същата предпазливост и да осигури допълнителна защита.

— Заложник, който може да се жертва. Някой, когото може да жертва без опасения. И именно това ме плаши. Мисля си, че дори да успеем да разгадаем това място и да се опитаме да го обезопасим, ще се натъкнем на тази втора защитна линия, каквото и да представлява тя. — Пейдж се загледа над мъглата. Реката, която бе само смътно сияние на фона на осветените улици, се виеше на северозапад. — Но предполагам, че с нищо не сме се доближили до натъкването на този проблем.

Извърна се от прозореца и впери поглед в него. Очите ѝ, колкото прекрасни, толкова и измъчени, отразяваха отблясъците от мъглата.

Травис я гледаше. Гледаше я как се опитва да сдържи отчаянието си и успява само донякъде. Изглеждаше така, сякаш ѝ се иска да разкъса висящите около тях жици.

В главата му се появи въпрос. Не беше сигурен дали има значение, но имаше чувството, че е важен.

— Щом сте се добрали до Шепот преди четири години, защо е трябвало да го качвате на самолета миналата седмица? Не би ли трябвало да го държите на сигурно място в Бордър Таун?

Отчаянието в очите ѝ стана още по-голямо.

— Беше там. И през всичките тези четири години се опитвахме да получим отговори от него. Мъчехме се да го накараме да ни разкаже за това място. — Пейдж поклати глава и стисна зъби. — Направо е вбесяващо. Не можеш просто да го принудиш да ти помогне, ако самият той не смята, че се нуждаеш от това. А разполагаш само с няколко секунди, преди светлината да се промени и Шепот да се опита

да те овладее. Някои предложиха да оставим някой да се опита да го овладее, както е направил Пилгрим. Сигурно можеш да си представиш как мина гласуването при тази главоблъсканица.

Травис успя да се усмихне.

Някъде навън се чу звук на пръсната в бетон бутилка. Мъглата размиваше разстоянието — можеше да е както на една пряка оттук, така и на пет. Разсмяха се мъже и гласовете им отекнаха между сградите.

— В Бордър Таун намерихме стар бележник на Пилгрим — продължи най-сетне Пейдж. — Преди да избяга през деветдесет и пета, той се е погрижил да унищожи всичките си файлове, целия си труд върху Шепот. Но явно години преди това е оставил този бележник в лабораторията и го е изгубил. Един от хората ни го намери в купищата архиви през деветдесет и осма. По-голямата част от съдържанието му е безполезна. За провалени лабораторни тестове, прекратени проучвания и тъй нататък. Едно нещо обаче изпъква. Оставил е бележка за един комплекс в Япония. През деветдесетте той бе само проект. До пълното му изграждане имало десет-петнайсет години. Става въпрос за Големия адронен ускорител. Имай предвид, че ускорителите на частици са специалността на Арън Пилгрим. Той е един от най-добрите на Земята в тази област. И тъй, в бележника има пет страници изчисления, завършващи със заключение, оградено в червено — когато ускорителят бъде завършен, не би било зле да се направи опит Шепот да бъде поставен точно в интерактивната точка и да се обстреля. Пилгрим смята, че това можело да подежда като превключвател... но само за самоубийствената страна на Шепот, не за интелекта му. Което означава, че можеш да получиш само добрата част, без лошата.

Изписаното на лицето ѝ съжаление бе толкова голямо, че му бе трудно да я гледа.

— Големият адронен ускорител заработи миналия месец — каза тя. — Трябваше да опитаме. При успех щяхме да получим идеално познание за всичко. Как да лекуваме всяка болест на света. Как да използваме всички единици от Пролома, за които нямаме представа какво вършат. И най-важното, как да неутрализираме тази сграда, да унищожим оръжието, преди Пилгрим да има възможност да го използва. Трябваше да опитаме и имяхме всички причини да

действаме колкото се може по-скоро. В зоната на поражение на тази атомна бомба живеят четиристотин хиляди души, а е достатъчно само някоя мълния да изключи тока за няколко секунди или голям товарен камион да се блъсне в сградата, за да се задействат датчиците. Какво трябваше да направим, да наредим на цял Цюрих да се евакуира ли? — Съжалението вече навлажняваше очите ѝ. — Така или иначе, всичко се оказа напразно. Направихме опита в ускорителя, точно както го е описал. Без резултат.

— Може пък да е очаквал, че ще намерите бележките и ще отнесете Шепот дотам и обратно, след като ускорителят заработи — предположи Травис.

Тя горчиво повдигна вежди.

— Може би.

— И го е оградил в червено, а?

Тя го погледна. Очите ѝ се присвиха.

— Да. И какво?

— Всичко в бележника ли си огражда по този начин?

— Не. Какво намекваш? Че го е планирал ли? Преди толкова много време? Че го е оградил само за да налагаме въдицата?

— Не зная — каза Травис. Наистина не знаеше.

— Невъзможно — отсече Пейдж. — Водил е тези записки преди петнайсет години, много преди да напусне Бордър Таун. Никой не би могъл да планира толкова дългосрочно. И защо? Защо му е да планира Шепот да попадне в ръцете ни часове преди да задейства това тук, и да си го върне четири години по-късно?

— Не зная — отново каза Травис.

Но нещо в думите ѝ не пасваше. Имаше проблем. Просто не можеше да го посочи.

Пейдж бе извадила електронния си бележник. Травис го посочи с очи. Петте реда все още се четяха на екрана.

— Мога ли да ги погледна?

Тя му подаде устройството.

УСПОРЕДНА СИСТЕМА, ИЗЛЪЧВАЩА
ЛЕПТОННИ ВЪЛНИ, АБСОРБАТОР НА ЕНЕРГИЯ.

ИНДУКЦИОНЕН ЗАРЯД, ХЕТЕРОГЕННО
ОТДЕЛЯНЕ, ДИЕЛЕКТРИЦИ.

ДИФУЗНО ИЗМЕСТВАНЕ, АКТИВНО
ПОЛОЖИТЕЛНО АКУМУЛИРАНЕ, ЗОНАЛНО
ОПЕРАТИВНО НИВО.

СИМЕТРИЧНО КВАНТОВО ОТМЕСТВАНЕ,
РОТАЦИОННА ОС, СИЛОВ ТЕНЗОР, НЕУТРОН НА
АКТИВНОСТ, ИМПУЛСЕН ЗАРЯДЕН МОДУЛ,
ЕЛЕКТРОННО НИСКОЧЕСТОТНО ЯДРО, НУЛЕВА
ЕНЕРГИЯ.

ПРОТОННА РАДИОАКТИВНА АНОМАЛИЯ,
ВИСОКА АКТИВНОСТ, ВЪНШЕН РОТАЦИОНЕН
ЪГЪЛ, ЗОНАЛНА КИНЕТИЧНА АБЕРАЦИЯ.

Думите не означаваха нищо за него. Нито пък за нея. Нито пък за когото и да било, както изглежда. Веднага след като ги записа в бележника си, Пейдж ги бе пратила в Бордър Таун, където имаше представители на най-умните хора на света. Бяха минали вече петнайсет минути, а никой не я бе потърсил по телефона.

— Може и да съм най-неквалифицираният в тази част, но мисля, че тези редове са глупости — каза Травис. — Не ми пука колко е умен онзи тип, но ако е писал бележки за себе си, те щяха да са по-ясни от това. Ако в изреченията има някакво значение, то не е буквално. А нещо друго.

— Съгласна — отговори Пейдж. — И какво е то?

Травис можеше само да свие рамене. Гледаше мъничкия екран. Може би в момента изражението му бе същото като нейното преди малко.

И тогава светлините на Цюрих изгаснаха.

24.

Миг по-късно Пейдж вече беше извадила телефона си и питаше някого какво става. По слушалката в ухото си Травис чуваше снайперистите на долните етажи да докладват за обстановката. Засега всички бяха добре.

Надвеси се над перваза. Токът бе спрял най-напред в района около Театерщрасе 7, а няколко секунди по-късно последваха и останалите части, докато градът не потъна в мрак. Пред очите му отделните квартали, продължаващи по долината и нагоре по склоновете, угасваха един след друг, докато не останаха единствено фаровете на автомобилите по А41 и отделни разпръснати светлини в града. Очите му привикнаха почти незабавно с тъмнината и Травис отново различи мъглата, този път осветена не отдолу, а отгоре, от изгрялата непълна луна. Мъглата улавяше сребристосинята светлина и открояваше монолитните форми на издигащите се от нея черни притихнали сгради.

Пейдж разговаряше с някой в Бордър Таун, откъдето се бяха свързали с трите берлински отделения, разположени около Цюрих. Никой не беше засякъл неприятели. Завърши разговора и погледна Травис. Осветяваше ги единствено екранът на електронния ѝ бележник, който все още бе в ръката на Травис, и смътното сияние на малките лампички, примигващи като животински очи в джунглата кабели около тях. Токът на Театерщрасе 7 бе спрял за по-малко от секунда. Непрекъсваемото резервно хранване явно бе от онези рядко срещани неща, които наистина оправдаваха името си.

— Каквото и да стане, ще стане всеки момент — каза Пейдж. Опитваше се да говори спокойно. Не се справяше особено добре.

Навън в прозорците на малцината будни в този час започнаха да се появяват слаби светлинки. Свещи или фенерчета.

— Нали знаеш, не е нужно да оставаш тук — каза Пейдж. — Направи, каквото те помолихме. Ако искаш да се махнеш, можеш да си вървиш.

Травис я изгледа за момент, после отново се обърна към града.

— Зная. — Но не понечи да последва съвета ѝ.

Стори му се, че с периферното си зрение я вижда да се усмихва. Пейдж се опря на перваза до него.

— Когато наистина стане безнадеждно, можем да направим едно нещо, за което Пилгрим най-вероятно не се е досетил. А и дори Шепот да го предупреди малко преди това, няма да има как да ни попречи.

Тонът и безжизненият ѝ поглед казаха на Травис какво има предвид.

— Можем да взривим бомбата — каза той.

— Да. Можем да взривим бомбата.

— Не мисля, че местните ще го приемат добре.

— Ще го преживеят. За около една хилядна от секундата. Може да се окаже и разсъдлив ход за света като цяло.

— Ако дългосрочните планове на Пилгрим са достатъчно лоши.

Тя се изсмя, но смехът ѝ прозвуча кухо, като от празен ковчег.

— Сигурна съм, че са достатъчно лоши.

Травис обмисли ситуацията. Можеше да приеме, че Пейдж е права, че здравата са загазили, но логиката нещо куцаше. Нима Пилгрим не рискуваше да изгуби всичко вложено в тази сграда, ако атакува сега? Всеки метод за елиминиране на тези повече от четиридесет снайперисти по прозорците би трябвало да прибегва до някакво насилие, а то можеше да задейства свързаните с атомната бомба датчици.

Но Шепот би трябвало да разбира това. И да намери някакво решение на проблема. Каквото и да е. Може би атаката щеше да е с няколко кутии нервнопаралитичен газ, изстреляни от няколко преки оттук. Така можеха да се обезвредят всички в сградата, без да се задейства нито един микрочип. Сигурно имаше хиляда подобни хитри трикове, ако не и повече. И Шепот би трябвало да ги знае всичките.

Навън се чу писък. Мъжки глас. Травис видя как Пейдж трепна, въпреки че писъкът премина в пиански смях и някой друг, също през смях, каза на мъжа да си затваря устата. Първият продължи да вика и да пита кой е изключил шибаното осветление.

— Не остава още много — каза Пейдж.

Грешеше. Мина повече от половин час, без да се случи нищо. Няколко линейки минаха през града с изключени сирени, но с примигващи през мъглата лампи. Травис си помисли за пациентите на домашно лечение, чиято животоподдържаща апаратура е спряла. Някъде на изток, зад ъгъла, се виждаше ярка светлина. Най-вероятно някоя сграда се хранеше от генератор. Сигурно болница — линейките идваха и заминаваха в тази посока.

Пейдж звъня още няколко пъти в Бордър Таун, разговаря с берлинските отделения около Цюрих и кръжация високо над града АУАКС. Стана четири сутринта и засега всичко беше добре. Снайперистите от долните етажи продължаваха да докладват на кратки интервали. Бяха си сложили очила за нощно виждане, за да различават човешките тела през мъглата, и съобщаваха за появата на всеки пешеходец в радиус две пресечки от сградата.

— Не разбирам — каза Пейдж. — Какво чака Пилгрим?

Отново онова усещане за прашката. Всяка изминала минута го нагнетяваше все повече.

Предимно се вираха в нощта, но от време на време той, тя или двамата едновременно поглеждаха редовете на екрана на електронния бележник. От Бордър Таун се бяха съгласили с мнението на Травис — че изреченията са пълна безсмислица, поне на пръв поглед.

— Сигурно имаш поне няколко предположения — каза Травис.

Пейдж вдигна очи от бледото сияние на екрана и се усмихна.

— Нямам, честно.

— О, нямах предвид текста — каза той. — А оръжието. За четири години Тангента би трябвало да е излязла с едно-две предположения за това какво прави то. Ако не с изучаване на всички тези жици, то с обмисляне какво би трябвало да направи Пилгрим, за да ви елиминира. Би трябвало да компрометира защитата на Бордър Таун, нали? Налага се да го направи по някакъв начин, оттук, от няколко хиляди километра.

— Имаме няколко предположения — отвърна Пейдж. — Всички се въртят около идеята, че тази сграда е някакъв вид предавателна антена, която може да се прицели в Бордър Таун дори от такова разстояние. Друг е въпросът какво може да прави. Може би убива хората, но оставя всичко друго непокътнато, подобно на действието на неутронната бомба. Или предизвиква реакции в специфични

материали по начин, който би блокирал защитата на Бордър Таун за известен период. Това е едната група възможности.

— А другите? — попита Травис.

— Има само една друга.

— И каква е тя?

— Че оръжието няма нищо общо с овладяването на Бордър Таун. Ние приемаме, че планът му е такъв, защото е напълно логично действие. Бордър Таун ще стане най-голямото му преимущество, ако успее да го постави под свой контрол, както и най-голямата пречка, ако не го направи. Плюс самия Пролом. Естествено, той би искал да сложи ръка и на него. Логически всичко се връзва. Но кой знае? Може пък да не се ръководи от логика. Така че е възможно оръжието да предизвиква нещо катастрофално за целия свят. Може да е в състояние да избие деветдесет и девет процента от хората и да остави пръснато малко население, което лесно може да се контролира.

— Струва ми се, че си по-склонна да приемеш втората възможност — отбеляза Травис.

Пейдж погледна надолу към забулилата града мъгла.

— Има доказателства за това.

Травис я зачака да продължи.

— Знаем, че Пилгрим е купил това място през деветдесет и пета, само няколко месеца след като е напуснал Бордър Таун. През следващите години в Цюрих започнали да стават странни неща, продължаващи и до днес. Броят на самоубийствата се утроил. Домашното насилие скочило четири пъти. Някои редки форми на рак започнали да се срещат между пет и седем пъти по-често. Разбира се, видяхме всичко това в ретроспекция, след като намерихме това място преди четири години. По-убедително е, когато отбележиш местата на всички инциденти на карта и видиш как се разпределят около сградата. Може би няма да го забележиш, ако не го търсиш нарочно... но когато го видиш, ще разбереш, че не си въобразяваш. Театерщрасе седем вече прави *нещо*. Някаква миниатюрна пилотна версия на онова, което ще направи на света, ако Пилгрим успее да натисне копчето.

Травис задържа погледа ѝ за момент, след което отново се загледа в мрака. Поредната линейка се движеше мълчаливо в мъглата покрай отсрещния бряг.

— Ако се стигне дотам, наистина ли ще се решите да взривите атомната бомба горе?

Пейдж дълго не отговори, но когато го направи, в тона ѝ нямаше и капка колебание.

— Да.

— В такъв случай, имам една идея — каза Травис.

25.

— Кажи я — каза Пейдж.

— Първо трябва да науча нещо. — Травис погледна към плетеницата кабели зад тях. — Тангента е проучила всичко достъпно от това оборудване до последния милиметър, нали?

— Всяка връзка, всеки процесор, всеки прекъсвач. Всичко.

— Има ли жици, които не са включени?

Тя не го разбра.

— Иначе казано, на някой от етажите случайно да има някое ъгълче, което да изглежда така, сякаш е недовършено? Висящи свободно жици, разхвърляни платки, инструменти на пода? Нещо подобно?

Пейдж поклати глава.

Травис се замисли за момент.

— През две хиляди и пета е бил на три часа от активирането на това място, когато Тангента се е появила.

Тя кимна.

— На три часа от активирането, защото му е трябвало толкова време, за да довърши работата си, нали?

— Да, предположението винаги е било такова.

— Недовършената работа не е в тази плетеница, която можем да видим, петте стоманени кутии вече са сложени на мястото си, значи би трябвало да е приключил с тях. Така че остава деветият етаж, зад затворената врата. Три часа недовършена работа, там горе.

Тя кимаше. Травис прие, че Тангента отдавна се е сетила за това.

— Къде беше Шепот, когато превзехте сградата?

— На седмия етаж, в екраниран контейнер.

Травис се замисли и се опита да възстанови наум случилото се. Да види всичко от гледната точка на Пилгрим в деня, в който са го принудили да се махне оттук. Този мисловен процес — да проследиш нечий ходове, да влезеш в главата на другия — бе познат, все едно да си сложиш бейзболна ръкавица, която не си използвал почти две

десетилетия. Точно в това го биваше навремето, въпреки мотивацията му.

— Добре, сега е седемнайсети май две хиляди и пета — каза той. — На Пилгрим му трябват три часа да завърши оръжието си. Работи върху него. Знае, че Тангента е наблизил, защото през последните седмици сте се добрали до някои от хората му. Явно няма представа, че сте се задействали в буквалния смисъл, тъй като в такъв случай щеше да се махне още по-рано. Което означава, че в момента не е използвал Шепот, в противен случай е щял да бъде предупреден от него. И е доста вероятно наистина да не го е използвал. В края на краищата, изграждал е това място в течение на десет години и е бил толкова близо до завършването му, че сигурно е знаел всичко, което е оставало да се направи.

— Добре — каза Пейдж.

— И тъй, той е на деветия етаж и работи. Шепот е на сигурно място в контейнера си на седмия етаж. Какво прави Пилгрим, след като го предупреждават, че след две минути Тангента ще нахълта тук?

— Явно затваря вратата на девети етаж, слага датчиците и бяга.

— Значи си губи времето да направи това, но не спира само за няколко секунди на седмия етаж, за да прибере Шепот? Онова, което е по-важно за него от собствените му сетива?

— Да, знаем, че това не пасва — съгласи се Пейдж. — Именно затова не смятаме, че се е намирал на деветия етаж, когато са вдигнали тревога. Мислим, че е бил на първия по една или друга причина. Кухнята е там, единствената работеща тоалетна също.

— Това е още по-трудно за вярване — каза Травис.

За първи път от началото на разговора Пейдж изглеждаше несигурна. Зачака го да продължи.

— Той е на първия етаж. Обаждат му се. Мамка му, от Тангента идват. Толкова са близо, че дори още сега да се втурне навън, могат да го спипат. Просто няма време да тича седем етажа нагоре за Шепот. Така че прави най-трудното, което му се е налагало някога. Оставя Шепот и бяга.

— Именно.

— Тогава защо вратите на деветия етаж са затворени и датчиците са по местата си?

Пейдж сви рамене.

— Явно го е направил, преди да слезе долу. Може да е била стандартна предохранителна процедура. Сигурно винаги го е правел. Запечатвал е всичко всеки път, когато е трябвало да слиза долу, после е свалял преградите. Със сигурност е знаел как да включва и изключва датчиците. Сигурна съм, че и ние бихме могли да разберем с няколко опита, по метода на пробата и грешката — само ако „грешка“ не означаваше изпаряването на цял град.

— Но това не се връзва — каза Травис. — Пилгрим да залоства вратата само за да изтича за минута до тоалетната. Помисли си. Десет години работа. Работа, която ще му даде света или онова, което иска. Остават му три часа, за да завърши всичко. През последните няколко дни сигурно не е правил нищо друго, освен да работи. Може би дори не е спал. Нека позная. В кухнята по всяка чаша е имало петна от кафе. Дори по онези, които не са били за кафе.

Пейдж изглеждаше впечатлена.

— Намерили сте и амфетамини, нали? Не упойваща дрога. Може би нещо предписано.

Пейдж кимна.

— Декседрин. Добро предположение.

— Не чак толкова. Просто няма нищо необичайно. Три години работих в тази насока. Не е толкова дълго, колкото при повечето, но все пак е достатъчно. Достатъчно, за да видиш как един и същи модел се повтаря отново и отново. И е доста идентичен за всички.

— За кои всички?

— За хората, вършещи неща, които не би трябвало да вършат. Хора, чийто живот в общи линии ще приключи, ако ги пипнат. Хора, които не са в положение да се ебават. Съмнявам се, че човек като Пилгрим през последните дни на това място, толкова близо до завършването на труда си, би пропилял пет минути, за да слезе долу, та да си направи сандвич. По-скоро би накарал някой да му го донесе, за да не спира да работи. Каквото и да го е накарало да слезе долу, било е съвсем за кратко и е абсолютно сигурно, че е щял да изгуби повече време да заключи вратата и да активира датчиците, а после да ги деактивира, когато се върне. Не би го направил, ако до завършването на работата му остават три часа.

По очите на Пейдж виждаше, че нито тя, нито никой от Тангента не е подхождал към въпроса от този ъгъл. Може би просто не се бяха

намирали под необходимия натиск. Може би не бе имало достатъчно сериозна ситуация като тази, за да се замислят за възможността по начина, по който я разглеждаше Травис.

— Но датчиците са на вратата — възрази Пейдж. — Така че какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ги е сложил така, че да може бързо да влиза и излиза, без да му се налага всеки път да си губи времето с тях. Накрая всяка минута е била безценна. Казвам, че датчиците горе са за заблуда. Можете да отворите вратата и да влезете на деветия етаж още сега, ако искате.

Известно време Пейдж се взира мълчаливо в него, после каза:

— Жиците на датчиците са живи. Проверихме ги за ток.

— Разбира се — отговори Травис. — Направил е всичко така, че да изглежда истинско. Така, че да е невъзможно да се разбере какво е положението.

Отново мълчание. Отново размисъл. Травис я гледаше и много добре си даваше сметка, че не е нужно идеята му да изглежда напълно разумна. Просто трябваше да е не толкова дива като другите възможности, които имаха — в това число и да стоят тук като мишени.

Тя като че ли се съгласи. Извади телефона си и се обади на човека в Бордър Таун, с когото вече бе разговаряла. Обясни идеята. Травис отначало не можеше да определи какво си мисли онзи от другата страна. Секунда по-късно Пейдж каза: „Да, включете ги всички“ и зачака. И продължи да чака. Челото ѝ се смръщи. От другата страна казаха нещо — Травис не успя да разбере какво — и Пейдж рязко пое дъх. Свали малко телефона и погледна Травис в очите.

— Нямаме връзка с нито едно от трите отделения в града.

26.

След секунди стояха пред двойната врата на площадката на деветия етаж. Атомната бомба изпълваше пространството зад тях, боята ѝ блестеше като студена усмивка. Травис чуваше в слушалката си как снайперистите долу докладват. В гласовете им имаше напрежение, което допреди малко липсваше. Бяха в течение с развоя на събитията.

— Искаш ли да си ти? — попита Пейдж и посочи украсените дръжки.

Той кимна. Защо не? Постави ръка на лявата. Изведнъж спря и се засмя.

— Знаеш ли, не е било нужно да зарежда и *двете* врати с примамки.

Видя я да се усмихва в мрака. Почти мъртвешка усмивка.

— Ако това проработи — каза той, — скоро ще разберем дали си била права за втората система за защита.

Нямаше нужда да ѝ го напомня, ако можеше да се съди по начина, по който държеше карабината.

— Ако това проработи и ако наистина е толкова лесно да се влезе, не бих могла да си представя, че няма да има втора защита — отвърна тя.

Травис отново посегна към дръжката и отново спря.

Погледна надолу. Електронният бележник още беше в ръката му. Петте записа изпъкваха на светещия екран. Нещо в тях привлече вниманието му. Усещането беше като онова, когато слезе от хеликоптера и се взираше в гумата му, без да забелязва следите до нея. В тези думи наистина имаше някакъв смисъл. Не на повърхността. А точно под нея.

— Какво има? — попита Пейдж.

Няколко секунди той не отговори. Струваше му се, че ако отвори уста, ще пропъди оформящата се в главата му догадка.

И тогава го видя. Беше толкова очевидно, че не можеше да повярва, че му е било нужно толкова време, за да забележи.

— Погледни първите букви на думите — каза той. — Една след друга.

Наклони екрана, така че Пейдж да го вижда по-добре. Секунда по-късно тя рязко пое дъх.

Първи ред: УСПОРЕДНА СИСТЕМА, ИЗЛЪЧВАЩА ЛЕПТОННИ ВЪЛНИ, АБСОРБАТОР НА ЕНЕРГИЯ.

УСИЛВАНЕ.

Следващите четири записа също се свеждаха до по-кратки думи: ИЗХОД, ДИАПАЗОН, СКОРОСТ НА ИЗМЕНЯНЕ, ПРАВА ВРЪЗКА.

— Усилвател — ахна Пейдж. — Всички тези термини са елементи от усилвател на сигнал.

Спогледаха се на светлината на екрана. Следващият въпрос бе толкова очевиден, че нямаше нужда да го изричат на глас. Мълчанието се проточи. Травис видя в очите ѝ, че засега отговорът ѝ убягва, както и на него. Какво е било усилено, по дяволите?

Един от снайперистите заговори в ухото му:

— Приближаващ автомобил по Фалкенщрасе, висока скорост. Мога да улуча шофьора.

Пейдж откъсна поглед от Травис и се загледа в нищото, мислеше трескаво.

— Да стрелям ли? — попита снайперистът.

Очите на Пейдж се присвиха, макар и само за половин секунда.

— Не. Дръжте го на прицел.

Някой дишаше тежко в микрофона. После от отворените прозорци на долния етаж се чу приближаващият рев на двигател. Колата се носеше с пълна скорост към тях.

— Три пресечки — каза снайперистът. — Две...

По тона му си личеше, че иска от Пейдж да промени заповедта. Тя затвори очи.

Ревът на двигателя ставаше все по-силен. В следващия миг височината му се промени. Звукът стана по-дълбок. И започна да заглъхва. Автомобилът бе минал точно покрай сградата.

— Продължава на юг — докладва друг снайперист. — Виждам двойна врата отзад. Линейка с изключени светлини.

Пейдж бавно издиша и отново погледна Травис.

— Няма да има още фалшиви аларми — каза и хвърли последен поглед върху думите на екрана. После заряза устройството и се

съсредоточи върху вратата пред тях.

Травис я разбираше. Каквото и да се усиляваше, нямаше да разберат, ако продължаваха да стоят тук. Трябваше да минат през тези врати и да се справят с онова от другата страна. Да разберат какво представлява оръжието и да го унищожат, дори това да означаваше да излязат пак на площадката и да сритат бомбата като машина за безалкохолни, която им е глътнала последната монета. Във всички случаи оставащото им време бързо се изпаряваше. Пилгрим вероятно знаеше, че отварят вратата; ако в момента държеше Шепот, той със сигурност му го съобщаваше. Травис постави ръка върху дръжката и погледна за последен път бойната глава.

— Сигурна ли си, че не искате да опитате да я обезвредите?

Тя също погледна назад.

— Не е напълно невъзможно. Атомните бомби не са като обикновените експлозиви. Това са сложни машини. Ако успееш да я разстроиш, без да я задействаш, си струва да опиташ.

— Да я разстроиш ли? — Думата му прозвуча като подготовка за някаква по-гадна.

Пейдж видя физиономията му и се усмихна.

— Да пхнеш граната вътре и да извадиш халката.

— Каква е вероятността това да проработи?

— Много по-малка от онова, което се каниш да направиш — каза тя.

Той отвърна на усмивката ѝ, обърна се към вратата, хвана дръжката...

— Чакай — ненадейно го спря Пейдж.

Той се обърна към нея и видя, че го гледа някак странно. Сякаш самата тя не знаеше какво да мисли.

— Не ти благодарих, както подобава — каза тя. — По-рано, когато пристигнахме в Бордър Таун. Зная, че ти казах благодаря, но исках да споделя и нещо повече. Исках... — Отново замълча. Изглеждаше някак обезсърчена. — Просто трябваше да кажа нещо повече. Не съм сигурна какво. Съжалявам, ако говоря безсмислици.

Травис я наблюдаваше; тя бе свела очи, сякаш избягваше погледа му.

— Недей съжалява — отвърна той толкова тихо, че за момент се зачуди дали го е чула.

Тя го погледна. В очите ѝ имаше нещо, което не бе забелязал досега. Нещо уязвимо. Последният човек, който го бе гледал по този начин, бе Емили Прайс.

Не беше чак толкова зле за последен момент, ако това наистина бе краят.

Без да изпуска Пейдж от очи, Травис завъртя дръжката и рязко отвори вратата.

Не умряха.

В тъмното пред тях имаше още кабели и платки, макар и не толкова нагъсто, колкото по долните етажи. Тук всъщност бяха доста по-малко. Открояваха се на фона на слабо оранжево сияние някъде напред. Като на живи въглени, само че светлината беше постоянна.

Помещението се изпълни със звук. Бръмчене, толкова ниско, че повече можеше да се усети, отколкото да се чуе.

Травис прибра електронния бележник и свали карабината от рамото си. Прекрачи прага. Пейдж го следваше плътно. Травис почти не виждаше къде стъпва — оранжевото сияние не помагаше много. Тръгна към предполагаемия му източник, макар още да не го бе забелязал. Когато очите му свикнаха с тъмното, видя, че помещението е огромно. Заемаше целия девети етаж, без никакви вътрешни прегради.

Бръмченето идваше някъде отпред, от същото място, където бе и източникът на светлината.

На шест метра от вратата Травис забеляза нещо на пода, може би препятствие, което трябваше да прекратят, или сноп жици. Няколко крачки по-късно видя, че не е нито едното, нито другото. Беше поредният надпис на странния език, издълбан направо в паркета. Този път в него имаше простота, каквато не се срещаше в предишните пет.

Надписът гласеше: ЦЕЛИТЕ СЕ НАБЕЛЯЗВАТ ПРИ ОТВАРЯНЕТО НА СТАЯТА.

Травис го прочете на Пейдж. Тя се вцепени.

— Набелязване на цели. Арес.

Травис се сети за видеозаписа, който му беше показала. Оранжевият куб бе набелязал мъжа в клетката като цел за яростта, която бе събудил у останалите около него.

Погледна към оранжевата светлина отпред; вече нямаше съмнение какъв е източникът ѝ, макар все още да не го виждаше.

— Набелязал ни е, когато отворихме вратата — каза той. — Мислех си, че трябва да си съвсем близо до него.

Още не беше завършил изречението, когато разбра. Видя, че Пейдж също се е досетила.

— Усилвател — каза тя. — Засилил е обхвата му.

Травис впери поглед към източника на светлината. Доколкото можеше да прецени, намираха се най-малко на петнайсет метра от него.

— Щом може да ни набележи оттук, какъв ли е радиусът, в който въздейства на хората да се нахвърлят върху нас?

Видя как мисълта за това се просмуква в нея, видя как цялото ѝ тяло реагира, сякаш някакъв призрак бе прокарал пръсти по гръбнака ѝ. Намираха се на най-горния етаж на сграда, пълна с въоръжени и превъзходно обучени убийци. Дори ако бъдеха засегнати само онези на най-близкия етаж...

— Боже мой — прошепна тя.

Нагласи микрофона пред устата си и пое дъх.

— Всички екипи, незабавно напуснете сградата. *Бегом.*

Но и тя разбираше, че вече е твърде късно. В тъмнината около тях лампичките по висящите платки започнаха да примигват в лудешки ритъм. Капанът се беше задействал. Секунда по-късно оранжевата светлина пред тях проблесна ярко, също като на видеото. После се засили още повече. Толкова, че освети цялото помещение, сякаш бе ден. Беше с размерите на баскетболно игрище, почти празно, с плетеници от кабели тук-там.

Травис я сграбчи за ръката, завъртя я към вратата и почти я повлече натам.

— Къде отиваме?

— На осмия етаж има прозорци към реката. Надявам се да можеш да плуваш.

— Да не си ненормален?

— Ненормален проблем — ненормално решение.

Прелетяха през прага, заобиколиха атомната бомба и се втурнаха надолу. Намалиха чак когато стигнаха плетеницата жици в средата на стълбището.

Точно под тях се чуваше тропот на кубинки. Но дали слизаха, или се изкачваха? Нямаше време да определят.

Стигнаха площадката. Проходите между кабелите се разклоняваха в пет посоки: Травис не знаеше кои водят до прозорците към реката. Пейдж обаче знаеше и поведе. Вмъкнаха се в тесния тунел.

Бяха изминали само десетина метра, когато нечий глас заговори в слушалките им:

— Обажда се Хаслет. Току-що излязох през главния вход. Мисля, че е по-добре всеки да се върне на позицията си.

Пейдж спря толкова рязко, че Травис едва не се блъсна в нея. Зад тях тропотът по стълбите спря.

Пейдж се овладя и заговори:

— Всички да докладват. Засегнати ли сте, или не?

Последва бърканица спокойни отговори, макар комуникационната система да прекъсна повечето. Травис обаче чу достатъчно, за да разбере, че всички са добре. Пейдж се обърна и го погледна. Изглеждаше толкова смутена, колкото объркан се чувстваше самият той.

— Може би обхватът е недостатъчно голям — каза тя.

— Не, мисля, че е *прекалено* голям — отговори Хаслет. — Мисля, че всички сме набелязани като мишени, също като вас.

— Какво имаш предвид? — попита Пейдж.

— Погледнете през прозореца — каза Хаслет. — Всички екипи на местата си, незабавно. Съжалявам, че отменям заповедта ви, госпожице Камбъл.

Тропотът по стълбите се поднови, този път определено нагоре.

Пейдж отведе Травис до най-близкия прозорец, от който се откриваше изглед към реката и града. Моментално видяха какво се случва.

Слабите светлини в прозорците бяха изчезнали. Не за друго, а защото фенерчетата сега излизаха на улиците и лъчите им разсичаха гневно мъглата. Собствениците им тичаха. Тичаха към Театерщрасе 7. Погледът на Травис се плъзна покрай реката и видя същото да се случва и там, пресечка след пресечка, докдето му стигаше погледът. Чак до А41, на три километра оттук, където всеки чифт фарове вече отбиваше от магистралата и се насочваше с пълна скорост към тях.

СТИХ V

ОКТОМВРИЙСКА НОЩ ПРЕЗ 1992 Г.

Г-н и г-жа Чейс вече не се опитват да се освободят. И двамата сякаш са се примирили с това, което ги очаква, и това като че ли кара Травис да ги мрази още повече. Исква да се страхуват, както със сигурност се е страхувала Емили, преди да умре.

Лудото пулсиране на сини и червени полицейски светлини очертава капациите на плантацията. Засега не са направили опит да влязат. През последните десет минути някой непрекъснато говори по високоговорител, телефонът звъни, но Травис не обръща внимание на всичко това.

Нито пък е говорил с родителите си.

Всичко е просто — иска те да седят тук и да чакат смъртта си.

Иска да изпитат онова, което е изпитала Емили, иска да го изпитат колкото се може по-дълго, преди да ги убие. Последното, което ще чуят, ще е тропотът на специалния отряд по каменния под в коридора. Вероятно това ще е последното, което ще чуе и Травис, но той няма нищо против. Няма да има нищо против и ако оживее, за да прекара остатъка от живота си в затвора — заслужил си го е. И в двата случая правосъдието, което може да получи Емили, ще бъде раздадено в тази стая през следващия четвърт час.

Разбира се, тя заслужава много повече. Заслужава да е жива, красива, двадесет и четири годишна, с бъдеще, изпълнено с неща, за които мечтае — дом, деца, две котки, излежаващи се на припек върху килима в дневната. Отмъщението е блед и противен заместител за всичко това, но е единственото, което Травис може да ѝ даде, така че той смята да го направи.

Писъците на Мани от дневната са преминали в скимтене, а през последната минута е започнал да се дави — с кръв, естествено. Звукът има ефект върху майката на Травис — физиономията на опитен картоиграч трепва. Сега тя мисли за собствената си смърт. Наистина мисли.

Давенето на Мани преминава в конвулсивна кашлица — той се опитва с целия си останал дъх да изхвърли задушавачата течност от трахеята си. Но останалият му въздух не е достатъчен и момент по-късно звукът от дневната замлъква. Госпожа Чейс започва да плаче. Господин Чейс я гледа с отвращение и Травис изведнъж разбира кратката картина, която току-що е свършила и лентата се върти на празни обороти. Това е единственото, което го съдържа да не се изсмее и на двамата.

После прозорецът се пръска и капациите се отварят, блъснати от някакъв снаряд, който прелита през стаята и рикошира от дрешника. Сълзотворен газ, гъст и оранжево-бял, изпълва въздуха и г-н и г-жа Чейс започват да пицят, защото знаят какво предстои.

— Ние сме твоя кръв, по дяволите! — крещи г-н Чейс.

— Също като детето, което тя носеше — отвърща Травис.

Вижда реакцията им на тези думи и решава това да е последната им мисъл. Вдига пистолета...

... и открива колебание там, където само миг по-рано е имало твърда решимост.

Минава още една секунда. Сълзотворният газ вече е изпълнил половината стая и започва да пари очите на Травис. Следващото вдишване ще напълни дробовете му с него и на този свят няма да има нищо друго освен болка. В някакво съседно помещение се пръска прозорец и през него започват да нахълтват хора. Ако не го направи сега, точно сега, отмъщението никога няма да се състои.

Насила извиква образа на Емили в мислите си. Тя стои тук с него и заслужава възмездие. Но вместо воля образът му донася разбиране — сега той знае защо не е дръпнал спусъка. Не от съжаление. А от мисълта какво би си помислила тя за него, ако беше тук и виждаше какво прави. Травис не вярва в задгробния живот. Емили я няма, отишла си е завинаги, но това е без значение, той знае какво би си помислила за това. И че страшно ще се срамува от мнението ѝ.

Усеща как пистолетът се изплъзва от ръката му още преди командосът да се появи на вратата и да му изкрещи да го хвърли. Миг по-късно вече лежи на пода, обгазен, неспособен да задържа повече дъха си.

— Това е невъзможно — промълви Пейдж.

Чуваха виковете от мъглата. Предните редици на прииждащото гъмжило вече бяха на по-малко от една пресечка. Сградите непосредствено около Театерщрасе 7 бяха корпоративни и търговски центрове, пустеещи в този час, а това означаваше, че тълпата идва от по-отдалеч. Но вече пристигаше. Безумното движение на лъчите на фенерите приближаваше с всяка секунда. Травис си помисли за животинската ярост на участниците в опита от видеото, които се бяха втурнали към човека в клетката. Тук мащабът на ситуацията бе увеличен хилядократно. Сега клетката бе Театерщрасе 7 и всички в нея бяха мишени на ефекта, който сигурно стигаше до покрайнините на Цюрих.

Предният фронт на тълпата бе на по-малко от минута от тях. Хората се стичаха между сградите на запад и по двата най-близки моста над реката на юг.

Телефонът на Пейдж иззвъня и тя отговори. Беше някой от кръжация високо в небето АУАКС. Травис едва чуваше тихия глас, който съобщаваше за нещо странно долу в града.

— Забелязахме — отговори Пейдж.

Снайперистите и наблюдателите един по един докладваха за състоянието си. Вече бяха заели позициите си на прозорците.

Реалността на онова, което предстоеше да се случи, се спусна върху Травис като отровен облак. Видя как той се спуска и върху Пейдж, която гледаше как светлините се носят към сградата. Най-близките вече бяха преминали мостовете.

И последният снайперист докладва, че е в готовност. Травис си представяше как карабините им мълчаливо следят приближаването на тълпата в очакване на заповед.

— Трябва просто да ги пуснем да влязат — каза Травис.

— Но те ще избият всички ни — възрази Пейдж.

— Да.

Беше изненадан колко малко страх чу в собствения си глас. И колко малко страх изпитваше всъщност. Може би ставащото просто надхвърляше способностите му да го проумее. Оставаше му единствено логиката.

— Вината не е тяхна — каза той. — По-добре да умрем ние, отколкото стотици от тях. Изборът изобщо не е труден.

За момент видя съгласие в очите на Пейдж. Какви други възможности имаха?

И тогава изражението ѝ се промени, и Травис моментално разбра защо. Отвратителната ефективност на капана на Пилгрим бе повече от ясна. Просто нямаше излизане от него. Дори чрез самоубийство.

— Господи — прошепна той.

Видя в мислите си какво ще се случи тук след по-малко от минута, ако се въздържат да стрелят и пуснат тълпата да влезе. Видя как телата се втурват нагоре по стълбите подобно на изпусната под налягане течност. Видя ги как се катерят един през друг и разкъсват джунглата проводници, изпълваща всеки етаж. Как се изсипват на откритите участъци с металните кутии и тънките жици на датчиците, които почти със сигурност *не* бяха примамки.

— Ако бомбата гръмне, тълпата ще загине така или иначе — каза Пейдж. — Целият град ще загине.

Травис го чуваше в гласа ѝ — потвърждение на всичките ѝ страхове, свързани с тази сграда. Тук най-сетне имаше резервен заложник. Онзи, когото Пилгрим не би се поколебал да убие.

Но тя изглеждаше и объркана. Ужасно объркана. И дори в този напрегнат момент на Травис му се струваше, че знае защо. Защото като че ли цялата сграда бе посветена именно на тази развръзка. Цялата сграда бе вторият заложник. Къде тогава беше оръжието, върху което Пилгрим е работил цяло десетилетие?

Мислите му бяха прекъснати от нечий вик от тълпата, по-ясен от останалите. Беше яростен, див и толкова пронизителен, че можеше да принадлежи единствено на много малко момиче, може би на по-малко от десет.

Първите редици на тълпата бяха на по-малко от дваайсет секунди от сградата.

— Мамка му, мамка му, мамка му... — ругаеше Пейдж.

Травис се запита колко ли деца има в това множество, но само за момент. Вече знаеше колко са. Всяко хлапе от Цюрих щеше да е навън в най-скоро време.

— Госпожице Камбъл? — обади се един от снайперистите. Гласът му бе опънат като струна.

Въпросът бе очевиден.

Отговорът също.

Пейдж преглътна с мъка, потисна онова, което чувстваше, и каза: — Огън.

В нощта проехтяха изстрели.

Травис видя проблясъците от дулата по цялата фасада на сградата. Видя червените трасиращи куршуми да пронизват мъглата. Снайперистите сваляха по една цел с всеки изстрел. И макар за разлика от стрелците с техните прибори за нощно виждане той да не можеше да види самите жертви на улицата, видя резултата от стрелбата. Лъчите на фенерите на атакуващите внезапно отлетяха назад и се запремятаха. Предните редици бързо бяха покосени и Травис чу писъци на болка, примесена с изненада и страх. Мъже, жени, деца.

Но атаката не спря. Дори не забави ход. Потокът хора зад падналите почти не се поколеба от телата. Травис видя как приближаващите лъчи внезапно се препъват там, където бяха паднали първите жертви. Мъртвите служеха просто като подпори за допълнително засилване на ордата.

В прозорците на околните сгради се появиха още светлини — спящите граждани се събуждаха или от стрелбата, или от въздействието на Арес. Светваха съвсем за кратко, колкото хората да погледнат към Театерщрасе 7 и да разберат, че целта на яростта им е някъде там. После лъчите се завъртаха и хората зад тях се понасяха към стълбите и улиците. Целият град щеше да се събере тук след няколко минути.

Долу тълпата продължаваше да напредва въпреки стрелбата. Травис видя, че очите на Пейдж се пълнят със сълзи. Знаеше, че е адски издръжлива, но издръжливостта не покриваше подобно нещо. На това бе способна единствено лудостта.

— Не е достатъчно — каза тя и гласът ѝ трепна. — Единичната стрелба няма да ги спре.

Извърна се от прозореца и бързо тръгна по тунела през жиците към стълбището. Травис я последва. Без да спира, Пейдж се пресегна към гърба си, разкопча раницата и бръкна в нея. Извади нещо, което приличаше на фенер с лещи от двете страни. Дубльор. Горе-долу отговаряше на представата, която си бе създал Травис от доклада, макар че някои от детайлите привлякоха вниманието му — как повърхността му улавя светлината, начинът, по който се съчетаваха изграждащите го материали, каквито и да бяха те — без шевове, сякаш преливаха един в друг. Никога не бе виждал подобно нещо. Инструмент, създаден от извънземни ръце.

Пейдж излезе на площадката и извика:

— Седми етаж, командирът да се покаже на стълбите!

Наложи се да изчака затишие в стрелбата и да извика отново, преди един от снайперистите — жена около трийсетте — да се появи на долната площадка. Травис си спомни, че му се беше представила като Милър. Беше потресена от ставащото, както вероятно и всички останали стрелци, но се държеше уверено.

Пейдж ѝ хвърли Дубльор и извика:

— Трябва да преминат на автоматичен! Вземи пет пълнителя, дублирай ги, докато не станат осемдесет, после използвай групата за основа и започни да произвеждаш купища направо на площадката. Искam по един човек за всеки етаж, който да ги разнася. Дублирай и допълнително оръжие. Карабините няма да издържат дълго на подобна стрелба.

Милър кимна и моментално изчезна.

Травис и Пейдж се върнаха при прозореца. Навън тълпата бе изпълнила мостовете на юг и всички улици между сградите във всички останали посоки. Събралите се светлини примигваха из мъглата подобно на горящи запалки на някакъв рок концерт по случай края на света. В края на най-тесните места — както улици, така и мостове — труповете вече започваха да се превръщат в реално препятствие за напирашщото мнозинство и Травис подозираше, че там, където напливът бе най-голям, някои от живите са били стъпкани и са се превърнали в част от барикадата.

Снайперистите продължаваха да стрелят на единична и да подбират мишените си. Най-близките нападатели падаха първи. По купчината в края на моста отляво се изкачи светлина и се втурна с

невъзможна скорост към сградата. Човешко същество нямаше начин да се движи така...

От петия етаж, точно под Травис, проехтя изстрел и бързо движещата се светлина се запряма по паважа. Чу се писък, придружен от тракането на велосипедна верига.

Купчините трупове растяха, но петнайсетметровата буферна зона около сградата нямаше да издържи дълго, ако не започнеше автоматична стрелба.

Травис чу някой да вика от болка в тъмното. Мъжът с колелото. Все още беше жив. Не, не мъж — гласът бе на младеж, може би съвсем скоро навършил двайсет. Виковете му бяха изпълнени с такова страдание, че стомахът на Травис се преобърна. Очите на Пейдж бяха все така насълзени и проблясваха на лунната светлина и трасиращите куршуми. Държеше се, колкото да продължава да диша спокойно. Виковете на умирация преминаха в писъци. Казваше нещо на немски. Една-единствена дума, повтаряна отново и отново. „Bitte! Bitte!“ Тонът показваше повече от ясно за какво моли. Пейдж бръкна в джоба на жилетката си, извади очила за нощно виждане и си ги сложи. Наведе се през прозореца, насочи карабината и се прицели. Стреля само веднъж и писъците престанаха.

Снайперистите един по един превключваха на автоматична стрелба и не след дълго тя премина в такъв рев, че Травис не можеше да си събере мислите. Въздействието върху приближаващата тълпа бе по-драматично, отколкото си беше представял. Предните линии падаха като снопове под сърпа на жътвар. Пейдж махна очилата, смазана от подробностите, които бе видяла през тях, и най-накрая изгуби контрол. Обърна се към Травис, прегърна го и се притисна ожесточено в него. Той също я прегърна и въпреки волята му очите му се насълзиха. Надяваше се да настъпи момент, когато Арън Пилгрим ще кацне на мерника му.

28.

След малко Пейдж се отдръпна от него, избърса очи и отново погледна навън, сякаш бе длъжна да го направи. Сякаш това бе наказанието ѝ.

— Може би ако имахме сълзотворен газ... — каза тя. — Лютивидимки. Или нещо подобно...

Травис гледаше хаотичното движение на светлините долу. Тълпата се стичаше към едно място, спираше, потичаше някъде другаде, за да бъде покосена отново. И отново.

— Не мисля, че би помогнало.

— Има единици, които биха помогнали — каза Пейдж. — Ако бях достатъчно умна и се бях сетила, че може да се стигне до нещо подобно, щях да ги взема. Има едно нещо, същото като Арес, само че зелено. Въздейства на паметта. Наричаме го Заличител. Всеки в обхвата му моментално губи спомените си за последните три дни. Засегнатият остава с впечатлението, че е правил нещо преди три дни и изведнъж се е озовал в настоящия момент. Пълно объркване, без начин да го заобиколиш. По-късно въздействието отшумява. Това е идеално средство за разпръскване на тълпи. Можехме да го инсталираме долу при главния вход и може би... не зная...

Самообвиняваше се. Мъчеше се да поеме отговорност за неща, които не бяха станали по нейна вина. Това бе белег на добър водач. Но в момента не помагаше на никого. Най-малко на самата нея.

Травис постави ръка на рамото ѝ и я накара да се извърне от прозореца.

— Да се върнем горе и да видим с какво си имаме работа.

Тя кимна, овладя се и изтри очи за последен път. Травис се обърна и тръгна през тунела към стълбите.

На площадката погледна надолу. Милър и неколцина други работеха с Дубльор. В тъмнината, разкъсвана единствено от проблясването от дулата, Травис видя съвсем малко от начина му на действие. Бяха струпали закуп стотина пълнители и Милър държеше Дубльор така, че конусът жълта светлина от единия му край напълно

да обхваща купчината. Ултравиолетовата светлина от другата страна почти не се виждаше. Забелязваше се само там, където докосваше пода или парапета на стълбите и караше пращинките да светят в бяло.

На всеки няколко секунди в ултравиолетовата светлина се появяваше идеален дубликат на купчината пълнители. На прекъсващата светлина от стрелбата процесът трудно можеше да се наблюдава, но Травис не мислеше, че ще му изглежда като нещо нормално и на добро осветление. Всеки път, когато се появяваше нова купчина пълнители, операторите около Милър ги награвяха и изчезваха или в тунелите до нея, или надолу към другите етажи.

Травис тръгна към деветия етаж, Пейдж вървеше след него. Излязоха от плетеницата жици и се озоваха на най-горната площадка. Минаха покрай атомната бомба и влязоха.

Помещението бе ярко осветено, както го бяха оставили. Сиянието от Арес бе толкова силно, че бе станало почти бяло. Преди малко не бяха имали време да огледат помещението по-подробно. Сега можеха да го направят.

В центъра на огромната стая имаше кабели и жици, които излизаха от дупка в пода и се преплитаха в нещо като гнездо. Цялата светлина идваше от вдлъбнатината в центъра му. Травис не можеше да види източника, докато не приближи на три метра от него. Вдигна ръка, за да предпази очите си от ослепителното сияние.

В гнездото имаше два предмета. Единият бе Арес. Другият представляваше лъскав черен куб със страна около трийсет сантиметра. Страните му бяха гладки, без никакви жици по тях — жиците сигурно бяха от долната страна. Тъкмо този куб беше активният елемент на усилвателя. Свързваше се с Арес с лъч сребриста светлина, подобна на въже, направено от плазма.

Около цялото гнездо имаше подложки, свързани с платки и дебели кабели. Травис не се съмняваше, че тези датчици са съвсем истински. Имаше чувството, че дори по-тежка стъпка по пода може да ги задейства.

Стрелбата долу не прекъсваше нито за миг. Травис виждаше, че трясъкът ѝ разяжда Пейдж като киселина. Тя присви очи и сякаш се застави насила да остане в това помещение, където поне можеше да свърши нещо. Огледа се и каза:

— Добре, къде тогава е оръжието, за което ни казаха хората на Пилгрим? Какво е щял да активира, ако не го бяхме спрели три часа преди това? — Кимна към Арес. — Не е това проклето нещо. Какво би му донесло то? А кутиите долу са само част от тази система, така че забравяме и за тях. Трябва да има нещо друго. Защо му е трябвало да превръща цялата сграда в отбранителна система, която не отбранява нищо освен *самата себе си*? Безсмислено е. Като в онези тъпи надписи по вратите, на които пише „Внимавайте да не си ударите главата в този надпис“.

Явно този майтап бе излязъл на мода и бе забравен, докато Травис беше лежал в затвора.

Той също огледа помещението, като не пропускаше нито една подробност. Тук-там от дупки в стените висяха жици или се подаваха от специални канали на нивото на пода. Сред тях лежаха или висяха зелени платки, чиито лампички мигаха ожесточено, както правеха, откакто се бе включил усилвателят. Но иначе помещението бе почти празно. Гол под. Голи стени. Контакти, в които не бе включено нищо.

— Всички кабели са за усилвателя — каза Травис. — Тук и в останалата част на сградата. И това му е отнело по-голямата част от десетте години, нали така? Всичките детайли, които е трябвало да се изпият.

Пейдж кимна и зачака останалото.

— Това е най-безсмисленото от всичко — продължи Травис. — Защо да посвещава цялото това време единствено на защитната система и защо да изгражда *първо* нея? Ако това място има някаква друга цел, някаква *основна* цел, изглежда, той я е завършил години по-рано.

Пейдж мълчеше. Тя също не виждаше никакъв смисъл.

Отвън се чу приближаващ двигател, но ревът му бе прекъснат от експлозия. Колите от А41 започваха да пристигат.

Очите на Травис се спряха върху нещо на шест метра зад Пейдж. Плетеница кабели покрай стената. Зад нея имаше нещо. Беше направил само няколко крачки натам, когато видя какво е. Още един от странните надписи, издраскан направо върху пода. Стигна до него, огледа жиците, за да се увери, че няма датчици, и ги избута настрана.

— Какво пише? — попита Пейдж.

— Имена — отвърна Травис. — Списък от имена.

Общо тридесет и седем. Хора от различна националност. Някои приличаха на японски, други бяха руски, немски, испански, френски. Не бяха известни — Травис поне никога не бе срещал нито едно от тях. Прочете някои на Пейдж, но и на нея не й говореха нищо.

Тя извади телефона си и набра Бордър Таун. Пусна спикърфона, за да може Травис да съобщи имената направо. Мъжът от другата страна се представи като Крауфорд и когато Травис започна да чете, някой започна да трака на клавиатура. Когато прочете последното име, техниците от другата страна вече разполагаха с информация за първите десет.

Всички се оказаха изключително богати. Всички имали политически връзки в една или друга степен. Всички се самоубили от 1995 г. насам.

Докато в Бордър Таун продължаваха да обработват списъка, Травис погледна Пейдж.

— Тези хора са представлявали заплаха за плана Пилгрим. Разберем ли защо, ще разполагаме с реална информация, с която да работим.

Изведнъж на другия край на линията настъпи суматоха. Някой каза нещо на другите, чуха се изненадани възгласи.

— Какво става? — попита Пейдж.

— Последното име в списъка — каза Крауфорд. — Елис Кук. Самоубил се с изстрел в главата. Преди два дни, на Големия Кайман.

Пейдж погледна Травис. „Два дни?“ — оформиха устните й.

— Нещо е сбъркано. — Мисълта дойде на Травис, докато я изричаше. — Пилгрим изобщо не е възнамерявал да задейства каквото и да било на това място преди четири години, когато сте си помислили, че сте го спрели. Какъвто и да е замисълът му, той ще бъде осъществен тази нощ. Винаги е бил планиран за тази нощ.

Преди Пейдж да успее да каже нещо, Крауфорд се намеси отново.

— Предпоследният в списъка. Рудолф Хаген. Хвърлил се от балкона на хотелската си стая, от двайсет и осмия етаж. Преди три месеца. Бил сам в стаята, вратата била заключена, нямало следи от влизане с взлом.

Пейдж не сваляше очи от Травис и клатеше глава. Или не успяваше да следи логиката му, или не искаше да го прави.

— Няма оръжие — каза Травис. — Пилгрим просто е искал Тангента да си мисли, че е имало. *Искал* е да се появите на това място преди четири години. *Искал* е да си върнете Шепот.

— Но за какво му е да иска да му отнемаме Шепот?

— Защото той му е казал да го направи — отвърна Травис.

Идеята разсече въздуха като бръснач. Дори тракането на клавиатурата от другата страна спря: всички около спикърфона също се заслушаха.

— Какво!? — попита Пейдж.

— Той го е овладял, нали? — каза Травис. — Научил е как да го кара да му казва всичко, което иска да знае.

— Така сочат данните — отвърна Пейдж.

— И е поискал план. Начин да елиминира Тангента, да се върне в Бордър Таун, нещо такова. Каквато и да е целта му, тя е била трудна. На ръба на невъзможното. Вие отдавна сте се сетили за всички очевидни начини да се предприеме удар срещу вас и сте взели необходимите мерки. Така че каквото и да е измислил Шепот, нормално е планът му съвсем да не е от очевидните. Подобно на шахматен ход на суперкомпютър, който не могат да разберат дори най-добрите grosмайстори.

Погледът ѝ се промени. Започваше да приема идеята, почти несъзнателно.

— Дори не мога да предположа какъв е въпросният план — продължи Травис. — Но той трябва да съществува. *Това* трябва да е част от него. Той ви е *позволил* да го прогоните от това място през две и пета. *Оставил* ви е да вземете Шепот, защото е знаел, че ще си го върне. Знаел е, че Големият адронен ускорител в Япония ще заработи след четири години. Знаел е, че ще намерите стария му бележник и ще рискувате да отнесете Шепот там, за да проверите теорията му. Всъщност човешко същество почти може да се досети за тези неща. Така че за Шепот това е било детска игра. Истинският въпрос е какво друго се е досетил? Възможно ли е Шепот да е предвидил, че след като отново се озове при Пилгрим, Тангента ще прати екип тук, за да се опита да удържи това място?

Пейдж обмисли думите му и кимна.

— Добре. Какво следва в такъв случай? Възможно ли е да приеме, че ще направите някой отчаян ход? Ти самата каза, че сте

мислели за задействането на атомната бомба, ако се стигне дотам. Как смятахте да го направите?

Знаеше какво ще му отговори.

— Щях да направя точно това, което направихме — каза Пейдж.
— Да отворя вратата на тази стая.

— Пак ход, който Шепот би трябвало да очаква. Така че засега нещата вървят по план.

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че Арън Пилгрим е искал тази нощ тук да има екип на Тангента. Искан е да отворят вратата, да активират Арес и да се стигне дотам да отбиват атаката на цял град.

— Защо?

Травис се замисли, но не му оставаше друго освен да поклати глава.

— Не зная. Каквато и да е целта му, засега всички парчета си застават точно по местата, както го желае. Намираме се право в капана му.

Гледаше я как обмисля думите му. Гледаше я как ги мрази, но в същото време ги приема. Това не бе толкова оценка на положението им, колкото диагноза.

— И нямам представа как бихме могли да си съперничим с подобен начин на мислене — каза Травис.

— Аз може би имам — отвърна Пейдж. Огледа почти празното помещение, после отново се обърна към него. — Ще използваме нещата, които Шепот никога не би могъл да предвиди.

— Като например?

— Като например теб. Преди четири или четиринадесет години, когато Пилгрим е получил плана си, Шепот не е имало начин да знае, че някакъв случаен планинар ще се озове на мястото на катастрофата преди два дни. Че Елън Гарнър ще оцелее и ще ти остави бележка. Че в крайна сметка ти самият ще държиш Шепот и че той ще те научи как да четеш тези надписи.

Травис кимна. Нещата дотук изглеждаха приемливи.

— Което означава, че изобщо не е трябвало да научаваме тези имена. Травис посочи списъка върху пода.

За момент замълчаха.

— Заемаме се — обади се накрая Крауфорд от телефона. — Ще сложа по един човек за всяко име, да изкопаят всичко налично, да намерят всяка възможна връзка с Пилгрим.

Последната му дума бе прекъсната от вик в ухото на Травис.

Един от снайперистите бе повален.

29.

Отново спринт. Покрай атомната бомба. Надолу към осми етаж.
— Шести етаж! — извика Милър. — Улучиха Хил!

Травис забърза след Пейдж покрай купищата муниции, които Милър продължаваше да клонира, през тунела в жиците към долния етаж. Последваха още тунели до прозорците. Стигнаха до двама снайперисти, коленичили до трети, който бе изгубил голяма част от лицето и врата си, но някак продължаваше да диша. Не му оставаше много.

Пейдж смъкна раницата си, бързо я отвори и измъкна нещо, което много приличаше на пистолет. Травис го огледа по-добре и осъзна, че приликата е съвсем мимолетна. Формата на предмета бе изчистена и практична — просто малка черна тръба с дръжка и спусък. Това беше Медик.

Пейдж го насочи към раните на умиращия и дръпна спусъка, макар да й личеше, че е изпълнена със съмнения. Ефектът бе като светкавица на фотоапарат, съпроводена с горещ полъх. Тялото на ранения се сви в спазъм и Травис видя как раните рязко се променят. Кръвотечението спря.

Но човекът въпреки това умираше и се бореше да си поеме дъх. Пейдж стисна ръката му, очите й го молеха да не се предава. Но след малко той рязко издиша и тялото му омекна.

— Стрелбата бе от прозорец на половин пресечка оттук — каза единият снайперист. — Започнаха да нахитряват.

Травис се сети как двама от видеото се бяха посъветвали сериозно, след което се бяха опитали да се справят с ключалката. Вбесени, но не и глупави. Изобщо не глупави.

Обърна се към прозореца. Към барикадите от мъртъвци по мостовете и улиците между сградите вече се бяха прибавили и горящи автомобили. Пламъците забавяха тълпата съвсем малко, но имаха силен ефект върху мъглата — изсушаваха въздуха и я прогонваха. Травис вече можеше да вижда ясно касапницата.

Няколко души се откъснаха от тълпата и затичаха към сградата. Дватамата снайперисти край Травис и Пейдж откриха огън.

Травис се наведе към Пейдж и извика:

— Няма да издържим дълго! Навън има четиристотин хиляди души! Виждат какво не действа и ще намерят друг начин да се доберат до нас!

— И какво предлагаш? — извика в отговор Пейдж. — Ако влязат, ще задействат датчиците!

— Как точно действа Арес? Нападателите към предмета ли се насочват, или само към хората, които е набелязал? Само към хората, нали?

Още една кола избухна на улицата.

— Да! — изкрещя през тътена Пейдж. — Целта им сме само ние!

— Тогава да се махаме!

Тя го изгледа, сякаш не го бе чула добре. Същото направиха и снайперистите.

— Ще ни последват — обясни Травис. — И ще забравят за сградата. Ще ни убият, но поне ще успеем да ги отклоним от шибаната атомна бомба. Под улиците трябва да има сервизни тунели, канализация, такива неща. Има ли достъп до тях от самата сграда?

— Да — отвърна Пейдж. — Шахта в мазето. Тясна е, но можем да минем един по един...

Млъкна и затича през тунела, като викаше в микрофона си:

— Екипите на втори етаж, слезте в мазето! Осигурете достъпа до канализацията!

Травис я следваше по петите с карабина в ръка... Трети етаж. Втори. Първи.

Снайперистите вече бяха там, точно както бе наредила Пейдж. Скупчени около вратата на мазето, която бе избита от пантите. Четирима. Стреляха на автоматична към нещо непосредствено пред себе си, може би само на трийсетина сантиметра извън полезрението на Травис. Съобразителността на Пейдж бе предотвратила катастрофата може би в последните секунди — множеството вече бе наводнило мазето през канализацията.

Един от четиримата снайперисти получи куршум в главата и падна. Някои от хората долу бяха въоръжени.

Травис осъзна, че въпреки трясъка на стрелбата чува гласовете им. Чуваше гневните викове, различаваше дори отделни думи на немски и италиански. Някакъв шум отдясно го накара да се обърне. Сякаш нещо тежко бе паднало на пода. Звукът се чу отново и този път той видя източника му. Подът подскочи, блъснат от нещо под него. Някакъв тежък предмет в ръцете на може би десетина души, използван като таран. Третият удар разцепи една дъска и отвори десетсантиметров отвор. През него Травис видя същински кошмар. Пространството долу бе претъпкано с хора с разкривени от ярост лица. Очите им се спряха върху него, последва залп от викове.

Обърна се и видя, че и Пейдж гледа надолу. Зад нея един от снайперистите извади нещо от раницата си. В полудялата светлина Травис не можеше да види какво точно, но можеше да се досети.

Пейдж се обърна, видя го и изкрещя:

— Не!

Мъжът се обърна към нея и Травис видя точно онова, което очакваше — граната.

— Долу има тръби за газ! — извика Пейдж.

— Тогава какво да правим, мамка му? — извика мъжът.

Пейдж нямаше отговор.

Подът отново се надигна. Разцепи се втора дъска, точно до първата, и нечия ръка я сграбчи и я задърпа надолу в тъмното. Скоро дупката щеше да е достатъчно широка, за да минат през нея. Секунда по-късно Травис чу отново удара на тарана, този път някъде другаде.

Снайперистът продължаваше да гледа Пейдж. Чакаше отговор.

— Не *зная* какво — каза тя и се огледа, сякаш отговорът бе някъде наоколо.

— Знаеш — каза Травис.

Тя го погледна и присви очи.

— Гранатата — каза Травис.

Погледна нагоре. През тавана. Към нещо на осем етажа над главите им. Тя проследи погледа му. И го разбра.

— Само това ни остава — каза Травис.

— Шепот не би ли трябвало да очаква този ход? — попита тя.

— Нямаме друг избор, независимо дали го е предвидил, или не. Върви. Аз ще помогна на тези момчета.

Тя се поколеба две секунди, после кимна. Обърна се към снайпериста и протегна ръка за гранатата. Той като че ли разбираше плана им. Или не му пукаше, стига да има план. Подаде ѝ я.

— Не понасяйте загуби заради този етаж! — извика Пейдж. — Оттеглете се нагоре по стълбите, когато се наложи! По един или друг начин през следващите две минути това ще приключи.

Травис впери поглед в нея. Осъзна, че всъщност я запомня. Запита се дали ще я види отново.

После тя изчезна.

Травис свали предпазителя на карабината и отиде до вратата на мазето, при останалите.

Беше най-кошмарното нещо, което бе виждал. Огромното мазе, дълбоко поне три и половина метра, бъкаше от тела като змийско гнездо. Живите и мъртвите така се бяха смесили, че трудно можеше да се различат едните от другите. Когато предната вълна тръгваше напред по стълбите и биваше повалена, другите изтегляха телата настрани, назад или над главите си. В трупове зеяха грамадни изходни рани, от които бликаше кръв и оплискваше множеството.

Мъже, жени, деца. Тук нямаше мъгла, която да ги скрива. Същите хора можеше да видиш в някой мол, супермаркет или където и да било. Някои родители държаха седемгодишните си деца за ръка, сякаш не искаха да ги изпускат от поглед. А в същото време ги влачеха след себе си към куршумите. Самите деца изглеждаха така, сякаш са готови да убият някого. И щяха да се опитат, стига да успеят да изкачат стълбите.

Фронтът непрекъснато напираше и биваше отблъскван десет-двайсет стъпала назад. Травис вдигна карабината. Прицели се в тълпата, но засега не стреля. Изведнъж не бе сигурен дали е в състояние да го направи. Това бяха обикновени хора. Окървавени, крещящи и достатъчно бесни, за да тръгнат срещу куршумите. Но въпреки това бяха просто хора. Не бяха виновни за онова, което им се случва.

Един от снайперистите спря, за да презареди. Нужни му бяха само три секунди, но тълпата се възползва от краткото отслабване на огъня и напредна с четири стъпала, след което напливът и отстъпването продължи от тази позиция. Напредъкът им бе бавен, крачка по крачка, но неотклонен.

Миг след като първият снайперист отново започна да стреля, двама други свършиха патроните едновременно и посегнаха да презаредят. Тълпата се втурна с пълна скорост напред; самотният стрелец бе в състояние да покрива само част от стълбището. Някакъв старец с нелепа зелена вратовръзка, приличаше на пияница, изскочи напред и замахна с нож за пържоли към бедрото на един от презареждащите снайперисти. Травис дръпна спусъка и отнесе по-голямата част от главата му. Тялото полетя назад и моментално бе грабнато и вдигнато, за да бъде махнато от пътя на следващите двама нападатели — тийнейджър и жена най-много на трийсет. Травис ги улучи в гърдите и не спря да стреля по всяка следваща появила се мишена. Трябваша му няколко мига, за да разбере какво трябва да прави — просто не биваше да гледа лицата. Точно така се справяха снайперистите. Знаеше, че това е шибана и жалка тактика. И че не е истинският начин да се справи с онова, което чувстваше. А просто друг вид дълг. Щеше да го изплаща по-нататък. Ако имаше по-нататък.

Зад него се чу силен трясък. Обърна се заедно с останалите и видя някакъв винкел да стърчи от пода, в който зееше широка дупка. Секунда по-късно винкелът изчезна и в ръбовете на дупката се вкопчиха ръце. Явно хората се катереха по раменете на други.

— Отстъпете към стълбите! — извика Травис.

От дупката се показва глава. Покрита с нечия кръв. Не можеше да различи нито пола, нито възрастта. Пусна куршум в нея и видя как пада през отвора, също като винкела.

Заотстъпваха. Крачка по крачка, така че тълпата от мазето да не се спусне към тях. Стигнаха стълбището към втория етаж и тръгнаха нагоре, като презареждаха и стреляха в движение. Множеството ги следваше.

Пейдж стигна до площадката на седмия етаж. Милър продължаваше да дублира пълнители и карабини. Носачите тичаха да занесат муниции на снайперистите.

— Пратете и на партера! — извика Пейдж и продължи нагоре, без да изчака отговор. Осми етаж, после девети.

Бойната глава. Червената звезда приличаше на око, което я гледаше. И я предизвикваше.

Или щеше да проработи, или не. Ако не — какво пък, имаше и по-лоши начини да умреш от това да стоиш в самия епицентър на термоядрен взрив. Честно казано, едва ли можеше да има по-бърза смърт. Щеше да се превърне в свободни атоми десет хиляди пъти по-бързо, отколкото нервите ѝ можеха да изпратят сигналите за болка. По-бързо, отколкото очите можеха да уловят внезапната светлина и да я предадат на мозъчната кора на сантиметър зад тях. Нямаше да почувства абсолютно нищо.

И въпреки това адски се страхуваше.

Коленичи пред бомбата. Огледа гранатата и свободното пространство в бойната глава. Най-добре бе да я сложи при първичния заряд. При задействането се получаваше имплозия. Представляваше сфера от уран с насочени заряди около нея, свързани към детонатор. Зарядите би трябвало да се активират с точност до милисекунда и да смачкат сферата, за да се получи критична маса, която да даде началото на ядрената реакция. Атомната бомба на свой ред щеше да задейства водородната. Но ако гранатата избухнеше непосредствено до насочените заряди и нарушеше подредбата им, преди някой от тях да се взриви, всичко това нямаше да се случи. Урановата сфера нямаше да се смачка и цялата верига щеше да се прекъсне.

Или поне такава беше идеята. Никой не я беше проверявал на практика.

Постави гранатата между зарядите и една от алуминиевите подпори, поддържаща първичния заряд. Задържа я с лявата си ръка, а с дясната издърпа халката.

Обърна се. Втурна се с всички сили. Към полупразното помещение с ослепителната оранжево-бяла светлина, покрай надписа на пода, покрай гнездото от жици, покрай Арес, усилвателя и свързващия ги сребрист лъч. Към отсрещната страна на стаята, колкото се може по-далеч от взрива. И през цялото време се питаше дали ще чуе грохота му, преди животът ѝ да спре по средата на мисълта ѝ.

30.

Травис беше последен, на две стъпала под останалите стрелци, а напредващата тълпа бе само на шест стъпала под него. Тук беше много по-трудно да ги задържат — стълбището бе доста по-широко от стълбите в мазето.

— Площадка! — извика му един от снайперистите и със следващата стъпка той се озова на равния под на втория етаж. Заобиколи парапета и продължи нагоре. Пълнителят му свърши. Той го махна, извади друг от джоба си и докато го слагаше, сградата се разтресе от експлозията високо горе.

Миг преди взрива Пейдж беше затворила очи и се бе извърнала. Сега ги отвори. Помещението бе пълно с мазилка и дим. По-голямата част от стената около двойната врата беше отнесена. Гранатата явно бе задействала някои от насочените заряди. Все пак не беше толкова зле. Можеше да е около пет мегатона по-лошо.

Тя погледна към Арес, който все още лежеше в гнездото си, свързан с усилвателя от странния стълб сребриста светлина. Плетеницата жици все още бе свързана с подложките-датчици, но сега те имаха толкова значение, колкото и някоя самозалепваща се бележката. Пейдж се затича с пълна скорост към Арес и го изрита, сякаш бе на тренировка по футбол в гимназията и биеше дузпи. Устройството излетя от гнездото и се запремята във въздуха, но видимата му връзка с усилвателя остана. Сребристият, подобен на плазма лъч просто се удължи и премести, подобно на прожектор, следящ целта си. Арес се блъсна в стената до дупката от взрива, отскочи метър назад и тупна на прашния под.

Оранжево-бялата светлина продължаваше да изпълва помещението. Стрелбата долу не спираше.

Пейдж никога не бе унищожавала единица от Пролома. Това се забраняваше категорично от правилниците. По съвсем разбираеми причини. Кой можеше да каже до какво може да доведе това?

След секунда щеше да разбере.

Свали карабината си, прицели се и стреля на автоматичен.

Арес издаде почти човешки писък... и се пръсна на парчета. Помещението потъна в мрак и плазмения канал към усилвателя изчезна. На мястото на Арес по пода диво се замяха оранжеви електрически дъги, подобно на пръсти, мъчещи се да хванат нещо. После отслабнаха, примигнаха и изчезнаха.

Промяната в тълпата бе мигновена. Травис пусна спусъка, рязко се завъртя и бутна настрани дулото на единствената карабина, която продължаваше да стреля.

Хората на стълбите отстъпиха назад. На мястото на яростта им имаше единствено шок. И страх. Повече страх, отколкото Травис бе виждал през живота си. Заотстъпваха назад с широко отворени очи, клатеха глави и умоляваха снайперистите да не стрелят най-малко на три езика. Травис вече не игнорираше лицата им. Погледна ги и остана абсолютно сигурен, че ще ги вижда винаги точно такива, каквито бяха в този момент. Нямаше да забрави нито една подробност, дори да доживееше до сто и пет.

Стълбището под него се опразни за секунди, поне от живите. Тълпата се бе обърнала, бе изчезнала зад завоя към долния етаж. Чу се нов звук. Подобен на воя на вятър в тясно пространство, висок и свиреп. Идваше от всички посоки. И Травис разбра какво е. Тълпите отвън. Звукът идваше от хилядите хора, внезапно озовали се до кръста в телата на своите близки и приятели.

— Бъдете нащрек и задръжте позициите си — обади се Пейдж в слушалката му. — След пет минути пристигат хеликоптери. Дръжте се дотогава, ако не е приключило.

Пет минути по-късно. Навън през предния изход. По калдъръма на алеята. През оградата от ковано желязо. Изгревът боядисваше всичко в розово, мъглата се виеше около тях — спускаше се към все още горящите коли, въртеше се и се разнасяше под вдигнатия от перките вятър. Четири хеликоптера. Приближаваха ниско от изток, по дължината на Театерщрасе. Кацнаха на самата улица, роторите

прогониха мъглата достатъчно, за да се видят планините от трупове по периметъра. Травис видя как най-близкият пилот и помощникът му оглеждат касапницата и устните им оформят думи, които лесно можеха да се разчетат.

Миг по-късно беше на борда на третия хеликоптер заедно с Пейдж и десетина от останалите. Сложиха си коланите. Пейдж държеше в скута си черния куб от деветия етаж. Усилвателя.

Доближи длан до ухото му и извика:

— Виж това!

Обърна куба от всички страни. Бяха гладки, без никакви особености. Нямаше място за свързване на жици. Проклетото нещо просто си беше лежало там, без да е включено към нищо. То беше усилвателят. Останалите девет етажа жици бяха просто заблуда.

Още един запис в списъка безумия, които Травис не можеше да проумее.

Другите от екипа вече се бяха качили в останалите хеликоптери и секунди по-късно формацията се отдели от земята. Издигнаха се над покрива на сградата, обърнаха и се насочиха на юг над града в стегнат строй. Черните им силуети се очертаваха на изсветляващия хоризонт.

В Мейринген големият самолет вече чакаше в края на пистата с включени двигатели. Качиха се тичешком и след три минути вече се издигаха над Швейцария под най-стръмния ъгъл, на който бяха способни двигателите — явно пилотите се опасяваха, че някой може да реши да ги обстрелва със „Стингър“ от покритите с борове склонове. Когато се озоваха на четиринадесет хиляди метра височина, Травис видя три изстребителя да се нареждат покрай дясното крило. Несъмнено още толкова имаше и от лявата страна, както и други пред и зад тях.

Черният усилвател лежеше на пода до тях.

Пейдж започна да брой на пръсти.

— Със сградата е приключено: ще я унищожим с въздушен удар веднага след като ранените бъдат прибрани. Разполагаме с усилвателя. От трите неща, които той контролираше, успяхме да си върнем невидимия костюм и унищожихме Арес. Шепот е все още у него. — Погледна Травис и той видя в изражението ѝ нещо като оптимизъм —

но не точно. — Какво всъщност се случи в Цюрих? Дали сме успели да избегнем нещо, което е замислил?

— Де да знаехме какво е замислил — отвърна Травис.

— Всичко, върху което е работил през тези четиринайсет години, е или унищожено, или попадна в наши ръце — каза тя. Говореше така, сякаш се опитва да убеди по-скоро себе си, отколкото него.

Травис кимна. Приемаше довода ѝ, но въпреки това не бе съвсем сигурен. Просто нямаше начин да знаят какъв е бил замисълът на Пилгрим. И какъв може би продължава да е.

Телефонът на Пейдж иззвъня. Обаждаше се Крауфорд от Бордър Таун. Тя отново включи спикърфона.

— Попаднахме на нещо за последния от списъка на Пилгрим — каза Крауфорд. — Елис Кук. Само искам първо да се уверя, че съм ви разбрал правилно. Имената са били изписани на пода *вътре* в помещението на деветия етаж, така ли?

— Да — отвърна Пейдж.

— Където от четири години не е влизал никой.

— Точно така — нетърпеливо потвърди Пейдж.

— Състоянието на Елис Кук възлиза на повече от сто милиона долара. Натрупал го не по друг начин, а като спечелил от лотарията преди три години. Преди четири години, когато името му вече е било написано на пода, Кук е бил управител на кафене в Северна Каролина.

Пейдж сякаш очакваше още информация. Или може би някакъв гвоздей в историята. Взираше се в телефона с неподвижни, присвити очи. После погледна Травис.

— Какво?

Травис нямаше отговор.

— Това е, което знаем засега — каза Крауфорд. — Всички тези хора са умрели адски богати, макар че все още продължаваме да търсим за тях нещо по-специфично. Но по времето, когато Пилгрим е написал името на Елис Кук на пода, човекът слушал по десет часа на ден оплаквания на клиенти, които искали повече пяна в капучиното си. Объркани сме не по-малко от вас.

Пейдж прекъсна разговора и известно време се взираше в нищото. Накрая поклати глава.

— Виж, приемам, че Шепот може да знае всичко за настоящето. Не зная как го знае, но поне тази информация наистина съществува в

света. Но, Господи, колкото и развити да са създателите му, как може да вижда бъдещето? Та в него има толкова много случайни елементи. Същински хаос.

— Може би страшно го бива в правенето на обосновани предположения — отвърна Травис. — Много по-обосновани от нашите.

— Толкова обосновани, че да познае номерата на лотарията и кой човек ще ги *избере*, при това година или повече по-рано? Това изобщо доближава ли се до възможното?

Той срещна погледа ѝ; очите ѝ бяха широко отворени, втрещени в неговите.

— Преди шейсет секунди бих казал не — каза Травис. — Но в момента съм по-склонен към обратното.

Тя продължи да се взира още известно време в него. Примигна. Погледна към стелещата се под тях Швейцария.

— С какво си имаме работа, по дяволите?

— Имам една идея — каза Травис. — Но не съм сигурен, че искаш да я чуеш.

— Да видим.

— Работим с презумпцията, че Пилгрим упражнява пълен контрол върху Шепот. Че го е овладял.

Тя кимна и го зачака да продължи.

— Ами ако е точно обратното? — попита Травис. — Ами ако Шепот е овладял него?

СТИХ VI

МАЙСКИ СЛЕДОБЕД ПРЕЗ 2001 Г.

Килията е с размери два и седемдесет на два. Няма решетки. Четири бетонни стени, боядисани във възможно най-противния нюанс на синьото, и стоманена врата с петсантиметрова вертикална ивица бронирано стъкло. Това е единственият прозорец. На тавана има поставена в решетка флуоресцентна лампа, която никога не се изключва. От миналия декември е започнала да трепти по начин, от който Травис го боли главата точно зад очите. Вече повече от осем години прекарва двайсет и три и половина часа в денонощието в това помещение.

На стената над леглото е залепено писмо. Пристигнало е преди три месеца, за да му съобщи, че родителите му са убити. Застреляни, докато чакали на светофар в Минеаполис. Двама детективи са го разпитвали дали няма пръст в тази работа. Травис си спомня насладата си от неприкритата им апатия относно смъртта на г-н и г-жа Чейс.

Единствените други писма, който получава, са от брат му Джеф. Те не са по стената, а са прибрани на спретнати купчинки под леглото. Така не му се налага да ги гледа, нито да мисли за чувството за вина на оцелелия, което насища пространството между всеки два реда. Джеф е убеден, че стореното от Травис през онази нощ на 1992 г. е единствената причина той самият да не бъде въвлечен в семейния бизнес.

Сега Травис лежи в леглото със затворени очи, за да се спаси донякъде от трептенето. Почти не му помага. Понякога успява просто да забрави за него и се случва това да помогне. Да оставиш нещата да се изплъзнат от ума ти е умение, което е овладял до съвършенство на това място. Дни. Месеци. Години. Отминалото време. Времето пред него. Остава всичко да мине покрай него. Благодарение на това не е полудял.

Става от леглото и крачи напред-назад в килията. Почти не осъзнава какво прави — това е автоматично действие, което

изпълнява по няколко десетки пъти на ден. Обиколката му винаги е една и съща — от вратата до тоалетната, от тоалетната до вратата, от вратата до тоалетната.

Резето шумно изщраква и един от пазачите отваря вратата.

— Посетител — казва той и Травис усеща, че човекът е нервен. Което е странно.

В килията влиза някакъв мъж със скъп костюм и пазачът затваря вратата зад него. Косата на мъжа посивява по слепоочията и той носи тъмни очила дори тук, където няма слънце. Намръщва се към трептящата лампа и казва:

— Здравейте, Травис. Аз съм Арън Пилгрим.

Протяга ръка, сякаш иска да се здрависа, но вместо това Травис вижда, че държи нещо. Ярка синя сфера, колкото топка за софтбоул. Сиянието ѝ непрекъснато се променя. Хипнотично е и Травис я взима, без дори да си помисли да откаже.

В мига, в който сферата докосва кожата му, в главата му зазвучава глас. Глас, който си е мислил, че никога вече няма да чуе.

— Травис — казва гласът и краката му омекват. Той рухва тежко на леглото.

Емили.

Отвъд синята светлина, отвъд всичко, което има значение за него, Травис смътно си дава сметка, че Пилгрим, посетителят, се усмихва на нещо. Няма значение. Нищо няма значение.

Травис произнася името ѝ. Светлината потръпва в отговор, след което започва да пулсира с ритъма на собственото му сърце.

— Няма да разговаряме дълго — казва Емили. — Не този път. Нито пък следващия, след години, когато ще се срещнем отново при една кална дупка в Аляска. Но третия път... ох, миличък. Третия път ще е истинска магия.

— Защо не можеш да останеш сега с мен? — пита Травис. Чува копнежа и болката в собствения си глас. Вече му липсва, преди още да си е отишла.

— Имам работа — отвърща Емили. — Сложна работа. Боя се, че няма да съм в състояние да ти обясня. Не тук и не сега. Някой ден ще го направят. Във всеки случай, знай това — за мен ти си по-важен от всеки друг на този свят. Много повече от хилещия се задник в

тази килия до теб. От всичките шест милиарда хора ти си онзи, от когото се нуждай най-много. Ти си незаменимата част от плана ми.

При думите ѝ Травис усеща как нещо великолепно изпълва гърдите му. Той е важен за нея. Тя го е избрала. Едва се съдържа да не се разплаче.

— Защо аз? — прошепва.

Тя тихо се изкискава.

— Ще разбереш. — Още няколко секунди светлината продължава да пулсира с ритъма на сърцето му. После се променя. Става някак по-тъмна. — А сега ще ти дам онова, за което дойдох. Не е много. Мисли за него като за побутване. Като предпочитание за мястото, на което искаш да живееш, след като се махнеш оттук.

Още щом изрича това, Травис усеща нещо в главата си. Като гъдел. Продължава може би около секунда, след което изчезва.

— Готово — въздъхва Емили. — Сега си точно по курса, любов моя. По курса, който ще ни срещне отново.

Той усеща как сълзите парят очите му. Сега тя ще си тръгне. Отново ще е сам. Сам с противната флуоресцентна светлина, с главоболието, с грозните сини стени. И нищо друго. В продължение на години, години, години.

— Шшш — казва тя. — Всичко ще бъде наред. Някой ден ще се смеем на всичко това, обещавам.

Но точно сега изобщо не му е до смях. Моментът е по-чудесен от всичко, което е изпитвал някога. И също толкова ужасен, защото приключва.

— А сега ме върни на ухиления задник, Травис.

Знае, че не може да не ѝ се подчини. Чувства как тялото му вече се размърдва, сякаш по свое собствено желание. Усеща как мускулите на краката му се напрягат, за да стане, как ръката му се протяга напред.

— Моля те — шепне Травис, сякаш би могъл да я накара да размисли.

— Скоро — казва тя.

Пита се дали ще мисли за нещо друго освен за нея през следващите години. Тя примигва за последен път в ръката му.

— До довечера няма изобщо да мислиш за мен — казва му Емили.

После мъжът с посивяващата на слепоочията коса пристъпва напред и я взима. Единственото, което спира Травис да го убие, е настояването на Емили. Мъжът му я отнема. Травис рязко изпуска дъх. Ако в този момент има нож, сигурно ще пререже собственото си гърло.

Мъжът, Пилгрим, почуква на вратата. Тя се отваря и ето че той изчезва и отнася със себе си чудесната синя светлина. Травис рухва в леглото и вече нищо не може да спре сълзите му. Все още си мисли за нож или за хубав пистолет. Заглежда се в металния ръб на рамката на леглото. Изобщо няма да е бързо и чисто като с истинско острие. Но в крайна сметка резултатът ще е същият.

Лежи и обмисля решението си. Минават минути. В един момент му се струва, че е оставил синята сфера да се изплъзне за няколко секунди от мислите му. Може би най-много за десет. Как е възможно това? Как може да я е забравил — нея, да забрави нея — дори за толкова кратко време?

Осъзнава, че гледа право в шибаната флуоресцентна лампа, и се обръща по корем, заравя лице във възглавницата. Ужасно е уморен. Ужасно изтощен от силата на емоциите. Постепенно се унася.

Събужда се. Устата му е пресъхнала, сякаш е ял памук. Сигурно е спал часове. Става, отива до умивалника, наплисква лицето си с вода и пие, долепил устни до крана.

Нещо го безпокои. Някакъв смътен спомен, не знае какъв точно. Може би нещо, което е сънувал. Опитва се да си го представи, за момент се появява картината на пулсираща синя светлина и неизвестно защо той изпитва удоволствие от нея. Може би е сънувал някакъв хубав сън. Но дори докато си мисли за светлината, тя се стопява в мрака, далеч от него. Изчезва.

Той се изправя и завърта кранчето. Връща се до леглото, но не му се иска да легне отново, дори не му се седи. Без изобщо да се замисля върху действията си, започва да крачи в килията — от вратата до тоалетната, от тоалетната до вратата, от вратата до тоалетната.

ТРЕТА ЧАСТ
ЕДИНИЦА 0697

31.

Летяха на запад в непрекъсната зора — пресичаха часовите пояси със същата скорост, с която се движеше сянката на планетата.

Травис се опита да поспи. Не успя. В спокойните часове след излитането, когато действието на адреналина от изминалата нощ отшумя, случилото се в Цюрих се стовари отгоре му с пълна сила. В разгара на кошмара му се бе струвало, че оценява мащабите на ставащото, но беше грешил. С всеки изминал час умуване усещането растеше, подобно на купчините трупове по улиците около Театерщрасе 7.

На два пъти повърна, като едва успя да стигне до тоалетната. Операторите, покрай които минаваше, бяха будни, все още с цялото си оборудване с изключение на карабините. Някои бяха отпуснали глави на ръцете си, други се взираха през прозорците към черния океан и пастелното небе.

Пейдж също не спа. Мълчеше. Не плачеше, но Травис виждаше, че ръцете ѝ от време на време треперят. Скоро откри, че следва примера на операторите — гледа навън и се опитва да не мисли за нищо. Когато стигнаха Гренландия — снегът долу отразяваше бледорозовия цвят на небето, — Пейдж най-сетне заговори. Гласът ѝ бе напрегнат, сякаш бе плакала.

— Грешах. Когато казах за Пролома, че сме като яванския човек в сравнение с онези от другата страна. — Замълча, после продължи, като внимателно подбираше думите си: — Всъщност ние сме като мравки. Мравки, случайно пробили цистерна хлор под някакъв химически завод. До такава степен не разбираме с какво си имаме работа. Толкова опасна е тя. И толкова ги е грижа за нас онези от другата страна. Точно толкова, колкото биха се загрижили собствениците на завода за мравките. Може би дори не подозират за нас. А и да знаят, изобщо не им пука.

Вече летяха над Северна Дакота, земята долу тънеше в сенките на същото онова утро, в което бяха напуснали Швейцария. Не бяха разговаряли от часове.

Телефонът на Пейдж иззвъня. Беше Крауфорд. Тангента намерила дъщерята на Елис Кук, която била в къщата му по време на самоубийството. Момичето било много привързано към баща си. Може би знаело нещо. В момента дъщерята летяла към Бордър Таун и щяла да пристигне час преди тях.

Травис откри, че отново мисли за Шепот. Колкото и да беше изнервящо, това все пак го разсейваше. Пейдж завърши разговора и го погледна. Стори му се, че вижда същите чувства и в нейните очи.

Тя помълча за момент, после попита:

— Чел ли си „Среща в Самара“? — Гласът ѝ бе все така уморен и глух.

— Не — отвърна Травис.

— Забравих кой е авторът. Едно от онези неща, които всеки чете на курсовете по литература. Някакъв слуга отива на пазара и вижда Смъртта, която го гледа заплашително. Слугата тича обратно при господаря си и казва: „Дай ми на заем коня си, ще замина за Самара, за да не ме намери Смъртта“. Господарят го пуска, после самият той отива на пазара, вижда Смъртта и я пита: „Защо си гледала заплашително слугата ми?“ „Заплашително ли? — отговаря Смъртта. — Не, не. Просто се изненадах, че го виждам тук. Довечера имам среща с него в Самара“.

— Точно така се чувствам — продължи Пейдж след кратко мълчание. — Каквото и да правим, по какъвто и път да поемем, Шепот ще ни чака в края му. Щом може да познава числата от лотарията, със сигурност може да се досети и за ходовете ни. Дори и да си кажем: „Добре, той ще се сети за това, така че хайде да направим обратното“, ще трябва да приемем, че се е досетил и за *това*.

Травис мълчаливо кимна. Да. Нямаше причина да не се съгласи с нея.

— И в такъв случай какво трябва да правим? — попита Пейдж.

Травис се замисли. Като че ли само един път изглеждаше донякъде осветен. Списъкът на целите, издраскан на пода на Театерщрасе 7.

— Трябва да разберем защо Пилгрим е поискал смъртта на тези тридесет и седем души. Или защо Шепот е заповядал да бъдат убити. Трябва да има някаква важна причина. И дори проклетото нещо да очаква да разберем каква е тя и да го е очаквало още преди десет години, какво друго можем да направим? Ако има някакъв изход, той е да разберем от какво го е страх.

Пейдж кимна, по-скоро че го е чула, отколкото в знак на съгласие. Самият той се чувстваше горе-долу по същия начин.

Загледа се към Северна Дакота. Малките градчета отминаваха далеч под тях, някои бяха просто кръстопътища с една-две лампи, които все още светеха в полумрака.

Хрумна му странна мисъл. Всъщност не самата мисъл бе странна. Беше си съвсем нормална. Странното бе, че го спохожда едва сега.

Предишният му живот бе свършил.

Апартаментът му във Феърбанкс. Работата. Нуждата да решава дали да остане там, или да се прибере в Минеаполис и да работи с брат си. Този живот си беше отишъл, сякаш го бе живял някой друг. Сега беше тук, част от Тангента, независимо дали му харесва, или не. Ако се прибереше у дома, хората на Пилгрим несъмнено щяха да го чакат. А предвид всичко, което вече знаеше за Пролома, Тангента сигурно щеше да го задържи след края на всичко това, най-малкото от съображения за сигурност.

Стига, разбира се, той и Тангента да оцелеят, когато всичко приключи.

32.

Казваше се Лорън. Седеше в офиса на Пейдж почти на същото място, където бе стоял Травис, когато му махнаха превръзката на очите и белезниците. Беше на двайсет и три, но изглеждаше много по-млада. Приличаше на изгубено дете.

Травис стоеше до Пейдж. Крауфорд и още няколко души също бяха тук. В продължение на половин час бяха задали на Лорън всички въпроси за нея и баща ѝ, на които компютрите не бяха намерили отговор. Засега не бяха попаднали на нищо, което да им свърши работа.

В очите ѝ имаше нещо познато. Травис го беше виждал и преди у подложени на разпит хора. Копнеж да разкрият нещо, потискан от страха да го направят. Страх, породен от липсата на доверие.

Наведе се към Пейдж и прошепна в ухото ѝ. Тя го погледна, разбра замисъла му, кимна и излезе от стаята, като вадеше телефона си. Тъмните очи на Лорън я проследиха, после се спряха върху Крауфорд, който искаше от нея да уточни нещо, което беше уточнявала вече два пъти.

След няколко минути Пейдж се върна. Носеше черна пластмасова касета. Касета за единици.

Травис изчака размяната на реплики между Крауфорд и Лорън да приключи, след което попита:

— Мога ли да говоря с нея?

Крауфорд кимна. Травис пристъпи към Лорън, погледна я в очите и заговори меко, но направо.

— Не вярваш, че баща ти се е самоубил, нали?

Тя поклати глава, без нито за миг да отклони очи.

— Няма начин. — Замълча за момент. После се загледа в пода и продължи: — Всички ми казват, че трябва да приема станалото, защото иначе няма да мога да се справя с него. Казват, че хората винаги се чувстват по този начин, когато се случи подобно нещо. И че било нормално да... да няма предупреждение. Казаха, че са прегледали записите на всички охранителни камери в имението, преди и след като

стана това, но че никой не е влизал или излизал. Но баща ми не се е самоубил. И не ми пука дали ми вярвате, или не...

— Знаем, че не се е самоубил — каза Травис.

Тя отново вдигна очи. Впери поглед в него. Травис се обърна към Пейдж и тя му подаде черната касета. Той я постави на масата до вратата и я отвори. Изглеждаше празна. Травис бръкна вътре и взе онова, което знаеше, че е там. Не беше сигурен коя точно част е напипал, но усещането бе същото като да вземеш дреха със затворени очи. В един момент му се струваше, че пипа ръкав, а секунда по-късно ръката му откри подгъва на ризата.

Обърна се към Лорън.

— Човекът, който е убил баща ти, е носел това — каза Травис и пъхна ръка през долния край на дрехата. Видя как тя и по-голямата част от рамото му изчезват.

Лорън трепна и зяпна с огромни очи пустото пространство, където трябваше да е ръката на Травис. Поклати едва забележимо глава. Устните ѝ се раздвижиха, но не се чу нищо. Тя само се взираше. Минаха пет секунди. Десет.

Когато заговори, гласът ѝ едва се чуваше.

— Къде е той сега?

Гледаше го. Травис посрещна погледа ѝ, без да мигне.

— Мъртъв е. Аз го убих.

Следеше реакцията ѝ и видя онова, за което се надяваше. Тя разбра, че ѝ казва истината.

— Ние не сме лошите, Лорън. Можеш да ни разкажеш, не е нужно да се страхуваш от нищо.

Тя се вгледа отново в него, после погледът ѝ се спря поред върху Пейдж и останалите. Всеки от тях кимна.

Обърна се още веднъж към Травис, след което отново заби поглед в коленете си.

— Баща ми бе член на група, за която никога не сте чували. Няма да намерите нищо за тях, ако гледате данъчните им декларации или разпечатките от телефонните разговори. Другите, които са били убити през последните няколко години, също са били част от нея. Ще ви кажа всичко, което ми е известно.

Онова, което ѝ бе известно, не беше много. Баща ѝ се опитвал да я предпази от онова, в което бил забъркан.

Групата нямала име, разказа Лорън. Това трябвало да е мярка за сигурност. Сред членовете ѝ обаче се въртял полушеговит прякор, който никога не се записвал — Орденът на кубита.

Травис не беше чувал последната дума. Всички други в стаята обаче бяха наясно. „Кубит“ означаваше „квантов бит“. Изчислителна единица на квантов компютър. През последните близо десет години няколко десетки правителства и няколкостотин компании правеха опити да разработят квантови компютри, за които се предполагаше, че ще са невъобразимо по-мощни от съвременните. Но никой не бе постигнал успех, ако не се броят някои много ограничени лабораторни резултати, доказващи правотата на концепцията. Квантовият компютър беше едно от онези неща, за които всички са сигурни, че в един момент ще се появят. Само че е трудно да се определи дали този момент ще настъпи след пет, или след петдесет години.

Според Лорън Орденът на кубита започнал съществуването си в началото на деветдесетте. Доколкото тя имаше представа, това била повече или по-малко група много богати хора, финансиращи свои собствени тайни проучвания за разработването на реален квантов компютър. Мотивът им бил просто страхът — в глобалната надпревара за създаването на такава машина онзи, който пръв пресече финала, ще се сдобие с огромна власт и влияние. А доста от вероятните победители едва ли биха използвали тази власт в интерес на света. Мнозина биха предпочели да я използват почти за обратното. Орденът на кубита искал да спечели състезанието, след което грижливо да подбере няколко организации, които наистина се водят от хуманитарни подбуди, и просто да им предостави новата технология.

Добра идея. И добър повод да бъдеш убит. Дългосрочните интереси по принцип не харесват заплахите и са склонни да изразяват тази си нагласа чрез насилие.

Лорън нямаше представа дали групата е постигнала целта си или поне е успяла да постигне някакъв напредък. Не знаеше също къде са работили и къде са провеждали срещите си, нито пък дали Тангента е в състояние да намери някой друг член на организацията.

Завърши разказа си и отново ги изгледа един по един.

— Помогнах ли ви?

Травис срещна погледа на Пейдж. Тя си мислеше абсолютно същото като него.

— Помогна ни — увери той Лорън.

— Разполагат с работещ модел — каза Травис.

Двамата с Пейдж стояха при отворения портал на оградата на повърхността и гледаха как самолетът — този път „Гълфстрийм“ — отлита с Лорън на борда. Тя беше помолила да остане в Бордър Таун. Тук щяла да се чувства в по-голяма безопасност. Не беше така. Точно в момента това бе може би най-несигурното място на планетата, намиращо се под прицела на Шепот. Самата Лорън нямаше да я грози нищо, ако е някъде другаде; вече им бе дала цялата информация, с която разполагаше.

— Мисля, че си прав — каза Пейдж.

Травис гледаше как самолетът се смалва до размерите на детски модел. После се превърна в искряща точка, а накрая изчезна.

— Има ли някакъв шанс подобен компютър да е в състояние да бие Шепот? — попита той. — Затова ли тези хора представляват заплаха за него?

— Зная съвсем малко за квантовите компютри. От време на време в техническите списания се появяват статии за потенциала им. Мощта им расте експоненциално с добавянето на повече кубити, но точно това е трудното. Добавянето. Има някакво ограничение, десет или дванайсет кубита, нещо такова. Не са достатъчно, за да се постигнат особени резултати. Но ако някой успее да построи квантов компютър с петдесет или сто кубита, ще надмине всички. Направо ще ги издуха. Мисля, че дори и тогава има ограничения в приложението им — ограничения във вида математика, — но със сигурност могат да се намерят начини това да се заобиколи. Няма съмнение, че ще е страхотен пробив, ако някой наистина създаде работеща версия.

Травис се замисли. Кръгът пак се затваряше. Ако квантовият компютър наистина бе заплаха за Шепот, то той би предвидил и него. И би накарал Пилгрим да открие и унищожи мястото, където се правят разработките, много преди завършването му.

Това бе само едно от нещата, в които не виждаше смисъл. Имаше и няколко други. Все имаше чувството, че това объркване е част от

плана на Шепот. Всяка добра стратегия трябва да изглежда като безсмислица за онези, срещу които е насочена.

Какъв беше планът му? Каква бе крайната цел на Шепот? Достатъчно трудно е да се досетиш за желанията на едно човешко същество. А какво би могло да иска това *нещо*?

33.

Цял ден пристигаха снимки и видеозаписи от отделението, претърсващо къщата на Елис Кук. Хубава къща. Вътре обаче нямаше нищо, което да намеква за членуването му в каквато и да било тайна група. Огледаха тръбите на климатиците. Разрязаха килимите. Разбиха и отвориха огромния сейф в мазето. Разглобиха на части механичния навес до басейна. Системата от помпи и филтри, която докарваше морска вода от пристанището с капацитет стотици литри в минута, бе способна да напълни басейна за по-малко от час. Само човек със сто милиона долара в сметката би могъл да си помисли, че се нуждае от подобно нещо. Но не откриха никакъв квантов компютър.

Записите от кулата на международното летище „Оуън Робъртс“ на Голям Кайман показаха нещо интересно. Няколко пъти в годината там кацал „Еърбъс А318“, достатъчно голям, за да побере над сто пътници, но регистриран като бизнес самолет. Всеки път отлитал само след няколко часа. Водел се на името на Кук, но бил регистриран в „Далас — Форт Уърт“, където имал постоянен хангар. По всичко личеше, че Кук не е използвал самолета като лично превозно средство. За целта имал „Дасолт Фолкън“, който държал на самия остров. Големият самолет не карал Кук никъде, а тъкмо обратното — докарвал хора при него. Много хора, всичките наведнъж. Изводът бе очевиден — къщата на Кук на острова бе централата на групата. Или една от базите им. Претърсването обаче не доведе до нищо, а справка с регистъра на острова не показва Кук да е собственик на други земи или имоти.

Денят се точеше, без да донесе никаква оперативна информация, и Травис виждаше как напрежението се натрупва в раменете на Пейдж. Тя се държеше мъжки, но личеше, че ѝ е тежко, че гори от желание да направи нещо, каквото ѝ да било, но няма накъде да насочи енергията си. Все едно да откачиш двигател от работните предавки и да го форсираш докрай.

На няколко пъти Травис чу хората да коментират, че бащата на Пейдж щял да е повече от добре дошъл в момент като този, когато

отговорите са едновременно жизненоважни и трудни за намиране. Всеки път реакцията на Пейдж бе трудна за разчитане. Късно следобед тя се уедини за известно време и когато се върна, изглеждаше емоционално изтощена.

Към девет вечерта екипът в къщата на Кук приключи работата си. Засега нямаше други данни, с които да се заемат. Всъщност не разполагаха с абсолютно нищо.

Крауфорд даде на Травис карта за свободна квартира на етаж В12. Той я намери, влезе и се озова на място, два пъти по-голямо от апартамента му във Феърбанкс. Гранитни плотове в кухнята. Осемдесетинчов плазмен телевизор в хола. Хладилникът беше зареден до пръсване, както и шкафовете. Огромната баня, изсечена в скалата, бе произведение на изкуството. Кое не можеше да се каже за отражението му в огледалото. Лицето му не беше виждало бръснач вече седмица. Не се бе къпал няколко дни, които бяха, меко казано, доста активни. Отвори аптеката и намери пяна за бръснене и неразпечатани самобръсначки. Шампоанът и неупотребяваният сапун го чакаха при душа. След двацет минути отново се чувстваше човек.

Дрешникът също се оказа пълен с най-различно облекло. Травис си избра джинси и тениска и тъкмо когато се канеше да си направи сандвич в кухнята, забеляза, че бутонът на телефонния секретар примигва. Натисна го и Крауфорд го уведоми, че са намерили две съобщения в гласовата му поща във Феърбанкс и са ги прехвърлили тук.

— Както можете да се досетите, при външните разговори има процедури за сигурност — каза Крауфорд. — Ако искате да се свържете с някого, кажете ми и ще видим какво можем да направим.

Първото беше автоматично обаждане от телемаркет. Опитваха се да му пробутат удължена гаранция за колата. Второто бе от брат му Джеф.

— Здравсти, Травис. Свирни, когато получиш това. Имам страхотни новини. Уайтбърд е почти готов. Току-що мина първо ниво на „Мъгла на бойното поле“ без моя помощ. Все още е бългав, има нужда от адски много работа, но съм страшно зарибен, човече. Още можеш да се включиш, ако искаш. Обади се. Чао.

Уайтбърд беше компютърна система, съчетаваща хардуер и софтуер, върху която Джеф работеше от години. Представляваше

ограничена форма на изкуствен интелект, чиято цел бе да подобри действията на ръководените от компютъра врагове в игрите. Джеф тестваше способностите ѝ, като я пускаше да играе вместо човек по-стари и по-прости, най-често свързани с бойни изкуства игри на 8-битови системи от осемдесетте и деветдесетте. А ето че вече се бе заел с модерни заглавия като „Мъгла на бойното поле“. Доста впечатляващо. Май беше на път да натрупа милиони, като продаде технологията на някой голям производител, след като изчисти всички бъгове. По-важното обаче бе, че просто обичаше работата си.

През последната година Травис едва не се бе поддал на изкушението да приеме предложението му. Дори и сега донякъде се измъчваше, че не го е направил. Все едно бе изпуснал изход от магистралата. Но това вече бе безвъзвратно отишло си минало.

Хрумна му, че ако някой трябваше да познае кой от двамата братя ще се озове в Бордър Таун, логичният — и единствен — избор щеше да е Джеф. Тангента вероятно разполагаше с цяла армия компютърджии, проектиращи и създаващи специално пригодени за изследванията им системи.

Обърна гръб на телефона и тръгна към хладилника. На вратата се почука.

Той отиде и отвори. На прага стоеше Пейдж. И тя бе взела душ. Все още изглеждаше напрегната. Сякаш страшно ѝ се искаше да може да се отпусне.

— Само не ми казвай, че си ял.

— Не съм.

След час седяха по турски на леглото ѝ, един срещу друг. Понякога тя поглеждаше надолу към ръцете си в скута и косата падаше пред лицето ѝ по начин, който го омагьосваше.

Разговаряха за различни неща. Пейдж завършила гимназия на шестнайсет и постъпила в Тексаския университет. Смятала да се занимава с история, но четири години по-късно работела в рамките на новата магистърска програма по нанотехнологии, върху Модел-Т — неща, които някой ден можели да се превърнат в дигитални бели кръвни телца, средство за справяне с почти всяка болест; колкото и да ѝ се искало да научи какво е било миналото на човечеството, толкова

желаела да разбере и накъде отива то. Нищо не я вълнувало повече от последните постижения на технологиите, където най-добрите умове на света градят върху трудовете на колегите си с все по-бързи и по-бързи темпове. На двайсет и една вече знаела, че иска да посвети живота си на този свят. И тогава, през един изненадващ уикенд, баща ѝ — единственият ѝ жив роднина — я довел тук и ѝ показал с какво всъщност си изкарва хляба. Било страхотно откровение. С него дошло и друго — близките на оператори на Тангента като Питър Камбъл ги грозели огромни рискове. Пейдж се намирала в опасност просто защото съществувала, защото била дъщеря на баща си. В Бордър Таун щяла да е в безопасност, докато заплахата не бъде отстранена.

— И оттогава живея тук — каза тя и обходи с поглед апартамента си. Намираще се два етаж под този на Травис и беше абсолютно същият, ако не се брояха някои дребни промени според собствения ѝ вкус.

Ръцете ѝ сами намериха неговите. Той ги задържа, палците му нежно галеха дланите ѝ.

— След затвора... имал ли си някоя... специална? — тихо попита тя.

— Не — отвърна той. И след малко добави: — И в затвора също. Пейдж се разсмя, вдигна очи от ръцете им и го погледна.

— След като излязох — каза той, — част от мен си мислеше, че няма смисъл да се опитвам. Още щом завържеш разговор, се блъскаш в стената. „Значи си от Минесота? О, какво си правил там?“

Тя отново се разсмя тихо.

— А останалата част от теб какво мислеше?

Травис помълча известно време.

— Че това е истинското ми наказание. Онова, от което никога няма да бъда освободен. И че го заслужавам.

— За случилото се с... — Млъкна и Травис я усети как си спомня полицейското досие, което бе прочела. — С Емили. Емили Прайс.

Травис кимна.

— Тя ме спаси от онова, което бях. Спаси ми живота — и в прекия, и в преносния смисъл, сигурен съм. И те я убиха заради това. Трябваше да се сетя. Трябваше да предвидя, че ще се случи, а не го направих.

— Лошото в хората лесно може да се подцени — рече Пейдж. — Не мисля, че трябва да търпиш доживотна присъда.

Травис успя да скалъпи нещо като усмивка и стисна ръцете й мъничко по-силно.

В тъмнината дрехите им се изпариха и кожата й се допираше до неговата, много по-топла, отколкото си беше представял, косата й го обгръщаше, ухаеше сладко като ябълки през октомври. Вкуси на езика й бялото вино, което бяха пили на вечеря. Вкуси нежната кожа под брадичката й. Вкуси всичко.

По-късно, докато я държеше в обятията си, Травис усети как мълчанието се изпълва с всички въпроси, които измъчваха и двамата. Всички неща, които не пасваха, независимо как ги подреждаш.

— Всичко, което е правил Шепот от деня, в който се е появил от Пролома през осемдесет и девета, е било част от плана му — каза той. — Нали?

Тя кимна, положила глава на гърдите му.

— Така мисля.

— Идеята, че отначало е принуден да ти помогне, а след това се опитва да те овладее, е пълна глупост. Мога да направя всичко, което той поиска, по всяко време. Нищо не го принуждава. Нищо не го ограничава. Всичко това е само димна завеса, за да може да контролира начина, по който се отнасят с него хората. В Аляска, когато ме използваше, за да се опита да разпали атомна война, сякаш не успя заради неочакваната поява на хората на Пилгрим. Можеш ли дори за секунда да повярваш на това? Че това нещо е в състояние да предвиди джакпота на лотария години преди тегленето й, но не и че след няколко минути ще пристигне хеликоптер? Нещо, за което би се сетил всеки радарен техник с хронометър?

— Да, нелогично е — прошепна Пейдж.

— Просто се е преструвал — каза той. — Продължил е да играе ролята си. Всеки негов ход от момента, когато е пристигнал на този свят, е целял да направи нещата точно такива, каквито са сега. Виждаш ли проблема в това?

— Че двайсет години е страшно много време за нещо толкова могъщо, за да постигне целта си ли?

— Именно. Ако единствената му цел е била да контролира Бордър Таун и Пролома, би могъл да го направи още първия ден. Можел е просто да се прави на добър от самото начало, да спечели всички и когато попадне в ръцете на подходящия човек, имащ достъп до някое от наистина разрушителните неща, пазени тук, да го използва като марионетка, за да избие всички. Фасулска работа. Така че каква всъщност е истинската му цел? Какво е толкова недостижимо за него, че са му трябвали всички тези години и сложни планове?

Известно време тя не отговори. После попита:

— Ами ако търси нещо, което не е било налично до този момент?

Травис се замисли. Звучеше логично. И беше много по-добро от онова, с което разполагаше той. Тоест много по-добро от нищо.

— Имаш предвид нова единица ли? Нещо, което е пристигнало съвсем наскоро?

— Не зная. Никой от уникатите, пристигнали в последно време, не е особено мощен или опасен, поне доколкото знаем.

Отново замълчаха. Климатичната инсталация се включи с въздишка. Травис беше подпрял брадичка върху главата на Пейдж. Всяко вдишване го изпълваше с аромата на косата ѝ.

— Има нещо, което ме тормози повече от всичко това — каза след малко той. Замисли се откъде да започне. — Значи сме съгласни, че Пилгрим не е истинският враг, нали? Не че това го оневинява. Шепот вероятно е избрал него, защото е знаел на какво е способен. Но каквото и да си мисли Пилгрим, Шепот е онзи, който дърпа юздите. Дотук добре, нали?

— Да.

— Но Шепот си остава машина. Той е инструмент, а инструментите не избират сами предназначението си. Някой друг трябва да е направил това.

Пейдж дълго мълча. Накрая каза:

— Имаш предвид някой от другата страна на Пролома.

— Да.

Ръката му усети тръпките, които пробягаха по гърба ѝ.

— В такъв случай нямаме никакъв шанс — каза Пейдж.

Травис се опита да измисли някакъв обнадеждаващ отговор, но не успя. Не му оставаше друго, освен да я прегърне още по-силно. Тя се сгуши в него. Той остана да лежи, заслушан в дишането ѝ, усещаше как тялото ѝ постепенно се отпуска. Превърташе въпросите отново и отново в главата си и се питаше срещу кого или какво са се изправили всъщност.

По някое време се събуди с изключително странно усещане. Сякаш се беше сетил за нещо. Може би го беше сънувал. Опита се да си спомни какво, но така само щеше да го пропъди като дете, опитващо се да хване баскетболна топка с една ръка. Отпусна се и го остави да се върне. За момент му се струваше, че ще успее. Картината мъгляво се очерта в мислите му — видеозаписът с помпената станция в къщата на Кук на Голям Кайман. Беше свързано с нея. Нещо относно нуждата на Кук изобщо да се сдобие с такова чудо. Но това бе всичко, до което успя да се добере. Миг по-късно всичко беше изчезнало.

Пейдж промърмори сънено до него. Той я целуна по челото и тя се качи отгоре му и нежно го зацелува по врата, преди отново да заспи в обятията му. Заслушан в ритъма на сърцето ѝ, той затвори очи и я последва в съня.

34.

Зазвъня телефон. Някъде в тъмното. Пейдж се размърда, претърколи се към нощната масичка — часовникът показваше четири сутринта, — включи осветлението и натисна бутона на спикърфона. Още докато отговаряше, се мушна отново под завивките и се сгуши в него.

Гласът от говорителя беше уплашен.

— Пейдж, Крауфорд се обажда. Намирам се в специален склад на трийсет и първо ниво. Дежурните ме повикаха. Нещо става. Най-добре ще е да дойдеш.

Двамата се спогледаха.

— Пейдж? — почти викна Крауфорд.

— Чувам те. — Тя се отдръпна от Травис, седна, стъпи на пода и почна да събира дрехите си. — Какво се е случило?

— Не сме съвсем сигурни. Свързано е с предмета, който донесохте от Цюрих. Черния куб.

— Усилвателят. — Пейдж погледна Травис.

По спикърфона се чуваше някакво странно бръмчене. Сякаш някой си тананикаше, дълбоко, от диафрагмата. Същия звук бяха чули на деветия етаж на Театерщрасе 7 малко преди да се отприщи адът.

— Заключен е в едно от хранилищата — каза Крауфорд. — Там го прибрахме вчера сутринта. Но сега издава звука, който сигурно чувате зад мен. Още не сме отворили хранилището. Не сме сигурни дали е разумно...

Крауфорд изведнъж млъкна, после продължи:

— Пейдж, чакай малко. Обаждат се от контролната зала на отбраната. Пускам ги на конферентен разговор. — Изключи за секунда, след което каза: — Защита, слушаме ви.

— Господин Крауфорд, имаме ситуация на повърхността — каза женски глас. — Не сме сигурни какво точно става, но радарът засича нещо над нас, на височина дванайсет хиляди метра и падащо. Според компютъра са хора.

— Парашутисти? — попита Пейдж.

— Най-вероятно. Падат със скорост около триста и двайсет километра в час, което съответства на скоростта, която развиват хората при падане. Радарът не вижда самолет, така че или са скочили от много голяма височина като тази на U2, или от стелт, ако това е възможно.

Очите на Пейдж се присвиха едва забележимо. Пилгрим разполагаше с Шепот — разбира се, че беше възможно.

— Формацията им се развали веднага след като ги засякохме и радарът ги изгуби, но с инфрачервените камери на зенитните оръдия можем да ги прихванем, когато се спуснат достатъчно ниско. С ваше разрешение, сър, можем да ги унищожим до един.

— Направете го — каза Крауфорд.

Басовото бръмчене продължаваше да се чува като фон.

Разтревожена от случващото се, Пейдж стана, все още държеше дрехите си на топка.

— Някой включвал ли е усилвателя? — попита тя. — Наблизо да се провежда някакъв експеримент или нещо подобно?

— Нищо — отвърна Крауфорд. — Просто се включи. Все едно е бил на таймер.

Внезапно хрумване накара Травис да се надигне и да стъпи на пода. Пейдж се обърна и го погледна въпросително.

— Крауфорд, обаждат се Травис Чейс — каза той. — Какви единици се държат в най-близките до усилвателя хранилища?

Последва кратка пауза, докато Крауфорд осъзнаваше факта, че Травис говори по телефона на Пейдж в четири сутринта. Накрая отговори:

— В момента не разполагам с конкретната информация. Момент. Чува го как говори с някой от дежурните.

Но Травис вече знаеше отговора. Стана от леглото и отиде до бюрото на Пейдж за молив и нещо за писане. Пейдж го последва, като пусна дрехите си на пода.

— Какво има?

Преди да успее да ѝ отговори, жената от отбраната отново се включи:

— Вече ги виждам на инфрачервените камери. Едва-едва. Превключвам зенитните оръдия на ръчно прицелване.

— Трябва да напишем бележка до себе си — каза Травис. — За да знаем какво се е случило.

Отвори едно чекмедже, намери тъп молив, грабна някаква разпечатка и я обърна, за да пише на гърба ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — не разбра Пейдж.

— Получих списъка — обади се Крауфорд по телефона. — В най-близкото до усилвателя хранилище се намира единица нула четири три шест, Заличител.

Точно както предполагаше Травис. Предметът, за който Пейдж му беше разказала в Цюрих. Бил същият като Арес, но действал по различен начин. Изтривал спомените ти за последните три дни и те оставял с впечатлението, че с едно мигване на окото си пропуснал цялото това време.

Челюстта на Пейдж бавно увисна. Разбираше. А не ѝ се искаше.

— Щом Шепот може да предскаже числата от лотарията, значи може да предвиди къде ще се озове и усилвателят — каза Травис.

— Господи! — промълви Пейдж.

Той насочи вниманието си към хартията и онова, което трябваше да запише. В същия момент Крауфорд изкрещя и Травис разбра, че вече е късно. Миг по-късно спалнята на Пейдж потъна в ярка зелена светлина. Същото ставаше и във всяко друго помещение в Бордър Таун, Травис бе сигурен в това. Инстинктивно прегърна Пейдж, сякаш можеше да я защити от сиянието. Светлината сякаш минаваше направо през телата им...

35.

Травис беше лежал буден в палатката си и бе слушал как вълците вият някъде покрай хребета. Беше чел, че глутниците променят силата на воя си, за да объркат плячката (както и другите вълци) относно разстоянието си до тях. Явно действаше и при хора. Струваше му се, че са на не повече...

Изведнъж откри, че е затворил очи. Някаква силна светлина, подобна на мълния, но със зелен оттенък, проблесна толкова ярко, че успя да я види през клепачите си. Изчезна почти веднага, макар че той почти не го забеляза — вече бе осъзнал, че някой се е вкопчил в него и в същото време се бори...

Отвори очи и видя, че се намира в стая, която не бе виждал никога. Борецата се фигура се откопчи от него.

Беше прекрасна — и съвсем гола — млада жена.

Стискаше силно дясната си ръка под рамото, лицето ѝ едва сега се отпускате, сякаш е било изкривено от ужасна болка. Травис бе сигурен, че не е хващал ръката ѝ и че дори не я е удрял, без да иска. Имаше само миг да помисли за всичко това, след което тя му крещеше и го гледаше толкова объркано и смутено, колкото сигурно изглеждаше и самият той.

— Кой си ти? Какво става, мамка му? Къде е баща ми?

Травис инстинктивно отстъпи назад и отговори, че не знае. После повтори думите си. Това бе единственият отговор, който имаше на въпросите ѝ — както и на своите собствени.

Тя сякаш веднага позна стаята, макар че това само я обърка още повече. После погледът ѝ се спря върху раницата и опряната на стената карабина и преди Травис да осъзнае опасността, жената се хвърли към оръжието, грабна го и се прицели в лицето му.

— Какво сте направили, мамка ви?!

Нямаше какво да ѝ отговори. Поклати глава, без да откъсва очи от нейните. Разпери ръце, за да покаже, че не я застрашава.

Тя вкара патрон в цевта и направи крачка напред и той отстъпи до стената. В същото време погледът ѝ се насочи надолу; Травис го

проследи и установи, че също е гол. Отново се спогледаха и той видя как очите ѝ се присвиват, докато отново оглеждаше стаята, после себе си (забеляза, че също е без дрехи), като се мъчеше да проумее положението. Агресията ѝ като че ли потрепна. Кое то не важеше за карабината.

От някакъв говорител наблизо се чуваха развълнувани гласове; изведнъж млъкнаха и някой, явно по-възрастен мъж, каза:

— Пейдж ли чух?

Жената — явно се казваше Пейдж — се обърна към звука. Травис едва сега забеляза телефона до леглото.

— Крауфорд?

— Пейдж, къде си?

Тя се поколеба, сякаш бе твърде смутена да каже на глас онова, което знаеше.

— Аз... в стаята си. А *ти* къде си?

Отговорът на мъжа бе също толкова колеблив.

— Май бях в конферентната зала, но... сега съм долу в специалния склад...

Прекъсна го мек компютърен глас, който повтаряше: „Приближаващи... Приближаващи...“

Пейдж свали карабината. Непрекъснато повтаряната дума привлече цялото ѝ внимание. Обърна се, пристъпи към телефона и попита:

— Кой е дежурен в залата на отбраната?

Отговори жена, и тя объркана като всички.

— Карън... Карън Лоу. Сигурна съм, че не трябва да съм на смяна точно сега, бях в стаята си...

— Забрави за това — прекъсна я Пейдж. — Какво приближава?

— Нищо. Радарът е чист във всички честоти. Камерите на оръжията са активирани, но не зная защо, на тях няма нищо...

Чуха се и други гласове, след което Карън каза:

— Добре, да. Какви са?

Пейдж се наведе, прочете светещия дисплей на будилника и прошепна:

— Три дни...

— Виждам най-малко десет — каза Карън на някой до себе си.

— Карън, какво виждаш? — попита Пейдж.

— Не знаем. Не са летателни апарати. Датчиците показват, че са с телесна температура. Вероятно са парашутисти, но... дали са неприятели, или...

— Унищожете ги — заповяда Пейдж. По погледа ѝ Травис разбра, че поне временно се е отърсила от объркването. — Всички да застанат по местата си и да открият огън, веднага. И някой да вдигне тревога на всички задържащи нива. Заключете всичко и разбийте контролните панели.

Дори хората от другата страна да бяха объркани, решителният ѝ тон си свърши работата. Травис чу воя на сирени, след което някой явно започна да изпълнява заповедта ѝ да трошат разни работи. Чу как се отварят компютърни кутии и крехките им компоненти се разбиват с тъпи тежки удари. Може би със столове.

— Стреляте ли вече? — попита Пейдж.

— Прицелваме се — отвърна Карън. — Готови след пет, четири, три...

Изведнъж подът подскочи, след което всичко се разтресе от басовия тътен на експлозия някъде високо горе.

36.

Спикърфонът млъкна. Пейдж впери поглед в него за по-малко от секунда, после грабна някакви джинси от пода, метна ги на Травис и почна да събира дрехите си.

— Изглежда си повече в час от мен — каза той. — Нещо против да споделиш?

— Имам предположение — отвърна тя. — С празнини.

— Пак е нещо. — Травис obu джинсите.

Пейдж закопча своите, после навлече ризата си и отново грабна карабината.

— Думите Тангента и Пролом да ти говорят нещо?

— Не.

— Значи не бих могла да ти обясня дори да имаме цял час... — От най-близкия отдушник достигна трясък на автоматична стрелба. — А не разполагаме с цял час.

Отвори чекмеджето на нощното шкафче и извади пистолет с два резервни пълнителя.

— Знаеш ли да стреляш?

Травис кимна. Тя направи крачка към него, после спря и го изгледа още веднъж. През отдушника се чуха още изстрели, последвани от слаба експлозия. Пейдж му подаде пистолета и пълнителите и тръгна към вратата, като по пътя грабна раницата и я метна на рамо.

Травис я последва и най-очевидният му въпрос най-накрая изплува в главата му.

— Как съм се озовал тук, по дяволите?

Пейдж огледа коридора отвън, явно остана удовлетворена, че е празен, и отвърна:

— И аз съм любопитна да разбера. И излезе от стаята.

Вървеше към дневната с вдигната карабина, готова да убие всичко, което се появи пред нея. Не беше очарована, че трябва да обърне гръб на непознатия (даде си сметка, че не го бе попитала дори за името му), но ситуацията налагаше известен риск. Който и да бе той,

собственото ѝ облекло допреди малко — тоест липсата му — като че ли показваше, че му има доверие.

Холът бе празен. Зад вратата по основния коридор се чуха виковете.

Как бе възможно да се е върнала жива в Бордър Таун? Беше завързана за импровизирана маса за мъчения, може би с единия крак в гроба, заобиколена от врагове, на най-затънтеното място, което бе виждала. Как три дни по-късно се бе озовала в спалнята си, чисто гола, с някакъв тип, когото не бе виждала никога и който не беше чувал за Тангента?

Баща ѝ също ли бе оцелял?

Надеждата и страхът я раздираха, а това изобщо не ѝ бе от полза в момента. Тя се обърна към вратата, съсредоточи се, после погледна през рамо към непознатия.

— Не стреляй по нищо, по което вече не стрелям. И добави: — Освен ако то не стреля по теб.

Той сви рамене, без дори да се опита да скрие, че изобщо не разбира какво става.

Пейдж се усети, че го оглежда. Не изглеждаше зле. После се обърна, отиде до вратата, отвори я със затаен дъх и излезе.

По коридора тичаха хора. Всички бяха от състава на Тангента. Бяха объркани, отчасти от експлозиите, но най-вече от разбитите си спомени, реши Пейдж. Само някои носеха оръжия, но дори те се оглеждаха някой да им каже какво да правят и не намираха помощ.

Ако предположението ѝ — онова с празниците — бе вярно, всички просто за миг бяха изгубили спомените си от последните три дни. Три дни. Ефектът на Заличителя. Но как бе успял да засегне цялата сграда?

И как Пилгрим беше успял да направи това? Нямаше съмнение, че атаката е дело на негови хора. Сигурно самият Пилгрим беше с тях.

Ефектът на Заличителя би трябвало да продължи само няколко минути. Това бе добрата новина. Лошата бе, че Пилгрим също го знаеше. И сигурно беше планирал действията си според това. Щеше да се опита да овладее Бордър Таун през тези няколко минути.

От процепите на вратите на асансьорите влизаше дим. Някъде на най-горните нива проехтя нова експлозия и стените завибрираха. Хората наоколо трепнаха, сякаш очакваха таванът да се срути отгоре

им. Може би щеше да се случи тъкмо това. Пейдж забеляза, че някои я зяпат, сякаш е призрак. До известна степен разбираше реакцията им, но точно в момента не ѝ беше до това.

Какво трябваше да направи, за да поеме веднага контрол над всичко?

Лесен въпрос. Нервният център на сградата, контролната зала за сигурност, се намираше точно под залата на отбраната. С Шепот — а нямаше съмнение, че го носи със себе си — Пилгрим можеше да научи кодовете за всички системи в сградата. И да ги използва срещу тях.

Тя се обърна към най-близката група въоръжени оператори с намерението да ги извика и да ги поведе нагоре. Можеха да стигнат до залата за сигурност за шейсет секунди. Но преди да успее да каже каквото и да било, вентилационната система на тавана забълва струи бял газ. За момент Пейдж си помисли, че се е включила противопожарната система и е започнала да изпомпва халон. След това го подуши.

Не беше халон.

Разбира се. Разбира се, че Пилгрим щеше да включи тази система. Толкова прост ход, мамка му!

За момент помисли да вкара всички в квартирата си, макар да знаеше, че е безсмислено — в стаите ѝ също имаше климатична инсталация. Погледна ги в очите, един по един — газът вече действаше на някои, — и по някаква причина задържа погледа си върху непознатия. Колкото и да беше объркан, успяваше да държи страха си изкъсо. Пейдж отново се запита кой ли е.

После коленете ѝ се подгънаха и докато зрението ѝ се замъгляваше, го видя да пристъпва напред да я хване, след което всичко потъна в мрак.

Травис се събуди и откри, че паметта му е възстановена — трите изгубени дни отново бяха част от миналото му. Събуди го Пейдж, която като че ли плачеше за нещо, и след миг той разбра защо. Събуди го кашлянето на шейсетина други оцелели при атаката, завързани до тях двамата в голяма конферентна зала.

Събуди го и Арън Пилгрим, който стоеше над него. Макар от Тангента така и да не му бяха показали негова снимка, Травис го позна. Не би могъл обаче да каже откъде, та дори животът му да зависеше от това.

Четирима мъже с карабини пазеха пленниците. Пилгрим привлече вниманието им с поглед, после посочи Травис и Пейдж.

— Тези двамата.

Двама от пазачите преметнаха оръжията си на рамо и замъкнаха Пейдж, а след това и Травис, на три метра от стената, покрай която бяха наредени останалите.

Пилгрим посочи осем други; сред тях бе Крауфорд и д-р Фейгън, червенокосата, която търсеше начин да установи контакт с другата страна на Пролома. Хората на Пилгрим извлачиха и тях по голия под до Травис и Пейдж.

Пилгрим ги огледа замислено, после кимна и каза:

— Убийте останалите.

— Не! — изкрещя Пейдж.

Стрелбата започна още преди викът ѝ да отекне от стените. Хората на Пилгрим тръгнаха бързо по редицата, като пускаха куршум в челото на всеки пленник. Травис усещаше как тялото на Пейдж се свива в спазъм при всеки изстрел, при всеки умоляващ вик на обречения, при всеки безнадежден опит да се извърти наляво или надясно в последния миг, за да избегне участи си. Когато всичко свърши, тя трепереше, разтърсвана от сподавени хлипове. Завързан, Травис не можеше да ѝ предложи друга утеха освен да се притисне в нея. Тя реагира, като се притисна в рамото му и заплака.

Над главата ѝ Травис видя върху конферентната маса стоманена кутия — куб със страна около двајсет и пет сантиметра. Беше заключен и отгоре имаше дръжка. Миниатюра на гигантската версия на борда на Хвърчило. От процепа през средата му се процеждаше тънка ивица синя светлина, подобно на пръстена на някаква планета с формата на куб.

Пилгрим се обърна към избраните оцелели. Очите му се спряха върху Травис.

— Ти си шибана марионетка на това нещо — каза Травис.

— Може и да дърпа конците — отвърна Пилгрим. — Но играта е моя.

Травис наблюдаваше изражението му, докато го казваше. В очите му нямаше блъф. Този човек наистина вярваше в думите си. Вярваше, че Шепот служи на неговите интереси, а не обратното.

— Но кой си ти, че да говориш за марионетки? — продължи Пилгрим. От тона му личеше, че Травис би трябвало да разбира думите му по по-многозначителен начин. После се усмихна. — Аха, ясно. Дори не помниш, че сме се срещали, нали?

Травис се взираше мълчаливо в него. Ако това бе някаква шега, не я разбираше. А и не беше сигурен, че му пука.

— Както и да е — каза Пилгрим. — Трябваше да си тук, така че предполагам, всичко върви както трябва. Което идеално ме устройва.

Телефонът му извънтя. Пилгрим отговори. В настъпилата тишина Травис успя да различи ясно гласа от другата страна на линията.

— Всичко, което ни трябва, е заключено зад бронираните врати — каза обажданият се. — Компютрите са изпотрошени. Не можем да разбием кодовете.

— Зная — каза Пилгрим.

— Ще ни трябва най-малко час, за да пробием вратите и да влезем в главната лаборатория.

— Час и петнайсет минути. — Не беше предположение. Погледът му спокойно се спря върху кутията на Шепот. — Действайте. Техниците започнаха ли да връщат в строя защитната система?

— В момента го правят. Има много проблеми. Взривът е помел куп важни елементи. Поправят системата ръчно, така че ще им трябва около половин час, плюс-минус няколко минути.

Пилгрим прекъсна разговора и прибра телефона.

— Идеално — повтори той и кимна на двама от четиримата си мъже. — Останете при тях.

После излезе, без дори да погледне телата на екзекутираните. Другите двама го последваха. Единият, с телосложение на бик, висок два метра и тежък сигурно сто и четиридесет кила, взе кутията на Шепот и я помъкна със себе си.

Пейдж мълчеше. Вече не плачеше, само дишаше тежко.

Беше минала не повече от минута, откакто Пилгрим беше излязъл. От труповите продължаваше да тече кръв. Раницата на Пейдж лежеше до един от краката на конферентната маса, където я бе запратил някой. Не я бяха отворили. Не си бяха направили труда. Травис се сети, че Дубльор е все още вътре. Както и Медик. Не че това имаше някакво значение. Способностите на Медик с нищо не можеха да помогнат на труповите покрай стената.

Въпреки това, докато гледаше раницата, Травис видя хода, който би могъл да направи, ако се отвори удобен случай.

Следеше пазачите, без да гледа право към тях. Бяха прекалено самоуверени. Не приемаха на сериозно задачата си. Десет пленници, вързани и струпани в средата на голо помещение. Дори не си помисляха, че някой от тях може да направи някоя глупост.

Бяха закопчани само китките им. Завързани с някакъв метал. Вероятно алуминий или стомана. Нямаше да се скъса, това беше сигурно.

Но можеше да среже кожата.

На Травис му трябваше и двамата пазачи да гледат настрана. Единият вече го правеше — стоеше при вратата и зяпаше нещо в коридора. Може би миризмата на кръв му бе дошла в повече. Другият се мотаеше из помещението, погледът му шареше навсякъде, без да се задържа върху нищо конкретно. Така и не се извъръщаше за достатъчно време, за да може Травис да направи онова, което беше замислил.

Мина още една минута. Травис се замисли за казаното от Пилгрим.

„Трябваше да си тук“.

Шепот бе поискал да е тук. Винаги е искал да бъде тук. Погрижил се е това да стане. И какво още бе казал онзи? Че са се срещали и преди? Напълно възможно, като се имаше предвид амнезията, предизвиквана от Шепот. Може да се бяха виждали по което и да било време. Във Феърбанкс. Или в затвора.

По един или друг начин той бе част от плана на Шепот. И Пилгрим го знаеше. Именно затова го бяха отделили при оцелелите. А защо *изобщо* му трябваха оцелели? Може би дори самият Пилгрим не знаеше. Може това да бе просто поредният ход на Шепот.

Но важната роля на Травис в този план бе нещо, което можеше да се използва срещу пазачите.

Беше изгубил от поглед шлюещия се. Завъртя леко глава и видя, че е спрял при дъската за писане, заемаща по-голямата част от стената до вратата. Беше покрита с най-различни драсканици, несъмнено отнасящи се най-вече към единиците от Пролома. Изглеждаше погълнат от тях. Сигурно бе работил за Пилгрим години наред, бе чувал за Бордър Таун и Пролома и бе очаквал с нетърпение днешния ден. Е, натресъл се беше в лайната, ако всичко свършеше лошо за него през следващите шейсет секунди.

Травис пое рязко дъх и стисна зъби.

После дръпна с все сили ръцете си настрани.

Металът веднага разряза кожата му. Като бръснач. После проникна по-дълбоко. Преряза не само кожата, но и мускули и мастни тъкани. Заби се в сухожилията. Примката около дясната му китка бе постегната — само след секунди усети как металът стига до костта и спира. Нямаше да продължи по-нататък. Примката около лявата, която бе малко по-хлабава, се плъзна покрай костта, хлъзгава от кръвта, която вече течеше. След като минеше през китката, щеше да се освободи. Всичко друго по ръката му можеше да се свие, макар и съвсем малко. Все пак примката беше достатъчно стегната, за да се заби дълбоко. На най-широкото място — при кокалчетата в основата на пръстите и при показалеца — телта остърга костта, отдели месо от нея като нож за обезкостяване. Ако имаше граница на физическа болка, беше я достигнал.

Примката рязко се освободи. Левият му лакът удари Пейдж и тя се обърна към него. Очите ѝ все още бяха мокри и зачервени. Травис

бързо погледна към пазачите. И двамата все още гледаха настрани. Към коридора. И към дъската.

Травис премести ръцете си в скута. Дясната изглеждаше по-зле, отколкото я чувстваше. Телта беше отделила дебели ивици кожа и мускули, които висяха с неравни краища, кръвта течеше на струи.

Дори след касапницата, на която бе станала свидетел преди малко, Пейдж се стресна. Но само за секунда. После се овладя. Погледна го въпросително. Нямахше начин да ѝ обяснява какво смята да прави. Дори сам да се опита да го обмисли, щеше само да се убеди, че идеята му е пълна дивотия. И си беше дивотия, но пък алтернативата бе да не прави нищо.

Отново погледна към стражите. Все още гледаха настрани. Запълзя към раницата.

Нямахше смисъл дори да следи пазачите. Нищо не можеше да направи, ако го забележеха точно сега. Просто всичко щеше да свърши.

Вместо това не откъсваше поглед от раницата. Цялото му внимание бе насочено към това да не издава нито звук и да се движи колкото се може по-бързо.

Стигна целта си. Хвана ципа. Дръпна го. Кръвта продължаваше да тече от ръката му. Когато отворът стана достатъчно широк, бръкна вътре. Затърси опипом, воден от спомена как изглеждаше Медик. Намери го и го сграбчи с раздраната си ръка. Извади го от раницата и се изправи. Двата пазачи бяха повече или по-малко в центъра на полезрението му, на шест метра от него и на три един от друг. Бяха преметнали карабините си през рамо. Щяха да са им нужни цели две секунди, за да ги подготвят за стрелба.

— Държа ви на прицел — каза Травис и гласът му рязко отекна в мъртвешката тишина на стаята.

Пазачите трепнаха и се обърнаха — и се озоваха срещу Медик в ръката му. Трудно можеше да се различи от пистолет дори отблизо. А те не бяха наблизо. Нито един от двамата не опита да посегне към оръжието си. Травис си помисли, че може би има и друга причина за това, не само ефективният блъф на устройството в ръката му.

Пилгрим наистина го искаше жив. И те го знаеха. Нерешителността ясно се четеше в очите им.

— На ваше място не бих рискувал да викам или стрелям — каза Травис. — Направите ли го, мъртви сте. Оставете оръжието на пода и

ще живеете.

Пазачите се спогледаха. Поколебаха се още секунда. После онзи при вратата се подчини, бавно свали карабината си, наведе се и я остави на плочките. Вторият последва примера му.

Травис посочи пода пред себе си.

— Плъзнете ги насам.

Направиха го. Двете карабини спряха в краката му.

— А сега по корем — нареди той. — Ръцете на гърба.

Двамата послушно легнаха по очи. Травис обмисли възможностите. Определено *не искаше* да стреля. Нямаше представа къде се намира най-близкият противник, нито на какво разстояние ще се чуе гърмежът.

Остави Медик, взе едната карабина и тръгна към тях, движеше се тихо, за да не издаде позицията си. Спря, обърна карабината и удари с приклада и двамата. Вторият реагира и се обърна точно колкото да поеме удара в слепоочието си вместо зад ухото.

И двамата изгубиха съзнание.

Не беше достатъчно.

Травис видя сгъваемия нож на колана на втория. Той предлагаше по-бързо решение от това да премаже главите им, макар че щеше да се наслаждава на катарзиса, докато го прави. Взе ножа, отвори го и им преряза гърлата.

Без да пуска ножа, се обърна към останалите. Видя в очите им повече облекчение, отколкото погнуса. Опита да среже с ножа примката, която все още висеше на лявата му китка. Не успя. Трябваше да намери клещи, за да освободи Пейдж и другите пленници. Претърси труповете, но не намери нищо. И точно когато приключи, телефонът на първия пазач иззвъня.

38.

И продължи да звъни. И още. Травис погледна Пейдж. Тя отвърна на погледа му с широко отворени очи. За момент гледаше несигурно. После — много уверено — каза:

— Няма време да ни освобождаваш. Вземи раницата ми и излез на повърхността през асансьорната шахта. Използвай телефона ми да...

Той поклати глава и тръгна към нея и останалите. Телефонът на пазача продължаваше да звъни зад него.

— Трябва да има начин да ви освободя...

— Изслушай ме — прекъсна го тя. — Ще са тук най-много след минута. Вземи раницата. Иди при асансьора, натисни бутона три пъти, после го задръж, докато преброиш до пет. Вратата ще се отвори и без кабината да е на етаж.

— Десет срещу тях сме, можем да дублираме карабините и мунициите...

— И Пилгрим отново ще пусне газа.

Нямаше какво да й възрази.

Права беше.

Мамка му!

Усети как всичките му надежди се разпадат.

— Взривили са горната част на шахтата, за да проникнат вътре — каза Пейдж. — Можеш да се качиш. Щом отвориш вратата, ще видиш стълба от вътрешната страна. Когато стигнеш повърхността, обади се на деветия номер в указателя на телефона. Дотогава ще си разбрал защо.

Той впери поглед в нея. Погледна и останалите. Изглеждаха изгубени почти колкото мъртвите покрай стената.

Трябваше да ги изостави. Не беше въпрос на избор. Не че това намали чувството му за вина.

Безценните секунди се изнизваха бързо. Той се отърси от транса си и погледна все още кървящата си дясна ръка. Кървавата следа щеше да го издаде. Наведе се и вдигна Медик от пода, където го беше

пуснал. Хвана го с лявата си ръка. Насочи го към дясната, както беше направила Пейдж с ранения в Цюрих.

Дръпна спусъка и откри, че преди няколко минути, докато обезобразяваше ръката си с металната примка, е грешал. Онова не беше пределът на болката. Никак даже.

Пое дъх със съскане. Причерня му. Издържа. Успя да остане на крака. Когато болката отшумя, погледна ръката си. Уредът го беше оправил идеално — кожата и мускулите все още висяха на ивици, но раната беше затворена, без никакви следи от обгаряне.

Гребна раницата, метна я на рамо и се обърна към останалите.

— Деветият в списъка — повтори Пейдж. — И се пази.

Травис успя да се усмихне. Нямаше вече секунди за горене. Въпреки това изгори една. Коленичи и я целуна. Меко, силно, бързо. Стана, погледна я за още половин секунда и изтича от стаята, като пътъм гребна карабината на единия от пазачите.

Когато стигна асансьора, вратата към стълбището потрепери. Току-що беше отворена някоя друга врата, отгоре или отдолу. Идваха.

Три натискания и задържане, докато преброи до пет. Посегна към бутона, но спря.

Вратата на офиса на Пейдж зееше на петнайсет метра от него. На бюрото ѝ, там, където я беше оставил предишния ден, се намираше черната касета с невидимия костюм.

Двайсет секунди да стигне до него и да се върне. Нито една за мислене. Спринтира към офиса. През отворената врата. Гребна касетата, обърна се и се втурна с всички сили към асансьора. Три натискания. Задържане. Петте секунди му се видяха като минути.

Вратата на асансьора се отвори към мрака. Някъде високо отгоре струеше слаба светлина. Видя, че кабината е само на няколко етажа под него, върху покрива ѝ имаше заплетени метални въжета. Явно спирачките се бяха задействали. Стълбата беше от лявата му страна. Той закачи касетата на колана си и се хвана за скобите.

Докато се катереше, видя, че Пейдж е била права. Горната част на шахтата бе взривена и се виждаше къс тъмновиолетово небе с няколко ярки звезди. Отворът беше десет етажа над него. Още докато си мислеше, че е невъзможно да стигне догоре, преди хората на

Пилгрим да пристигнат и да видят, че вратата на асансьора е отворена, почувства как скобите под ръцете му потрепераха. Миг по-късно чу тропота на обувките им — спускаха се покрай него по стълбището от другата страна на стената. Само секунда и...

С приглушен звън вратата на шахтата се затвори на шест метра под него. Тихото тупване на затварянето идеално се смеси с трясъка на отворената врата на стълбището и тичащите стъпки по коридора.

Травис стоеше като замръзнал на стълбата с карабина, насочена към затворената врата.

Стъпките заглъхнаха.

Но скоро щяха да се върнат. След като стигнеха до конферентната зала, колко време щеше да им е нужно, за да се сетят какво е направил? И къде другаде имаше техни другари?

Преметна карабината през рамо и бързо се заизкачва. Всяка секунда бе от значение.

Пилгрим не беше с хората, които нахълтаха в помещението. Бяха петима. Въоръжени. Бесни. Стъписаха се при вида на двамата мъртъвци, после видяха кървавата следа, водеща от труповите им до групата пленници. Огледаха пода, за да проследят следата извън залата. Останаха изненадани, че не откриват нищо.

— Къде е героят? — попита онзи, който бе влязъл пръв.

Пейдж не отговори. Запита се дали няма да започнат да ги екзекутират един по един, за да ги накарат да проговорят.

После мъжът като че ли се сети — поне достатъчно, за да вземе решение. Обърна се и поведе групата си навън, като остави един да пази. След десет секунди Пейдж ги чу как спряха при асансьора и започнаха да се мъчат да отворят вратата.

Стомахът ѝ се сви. Всичко ставаше прекалено бързо. Невъзможно бе Травис вече да е горе, освен ако не се катереше по-бързо и от маймуна. Изведнъж напрегнатите им гласове получиха ехо — бяха успели да отворят вратата. Миг по-късно вече стреляха. На автоматичен. Толкова много, че трясъкът на оръжията се сля в монотонен рев. Можеше да си ги представи как стрелят, без дори да поглеждат нагоре в шахтата. Нямаше нужда да го правят при такава огнева мощ. Нищо горе не би могло да оцелее.

Опита се да се приготви за звука, който щеше да чуе.

Чу го. Не беше готова.

Човешки писък, изпълнен с онзи ужас, който може да бъде предизвикан единствено от нещо първично. Като дълго падане. Писъкът отекна някъде високо горе в шахтата. Последва тишина — дори стрелбата спря. Секунда по-късно дойде и ударът — нещо се стовари върху покрива на кабината с такъв трясък, сякаш се бе взривила граната.

Ефектът от звука беше такъв, все едно бе паднало собственото ѝ тяло. От очите ѝ отново рукоуха сълзи, не можеше да ги спре. Не помогнаха за болката.

Гласове в коридора. Мъжете се връщаха. Смееха се. Пейдж избърса очи в коленете си и вдигна глава. Мъкнеха тялото на Травис за ръцете и краката. Пуснаха го точно пред Пейдж.

Очите на Травис, макар и да не гледаха точно в една и съща посока, бяха повече или по-малко насочени към нея, а отстрани главата му бе издълбана като супник.

Искаше да сподави писъците си, за да запази достойнството си пред своите и да не даде повод за радост на хората на Пилгрим.

Нито едната, нито другата причина бяха достатъчни.

Когато най-сетне се овладя — поне донякъде, — откри, че хората на Пилгрим са все още тук. Сякаш се взираха в нея. Не. В пространството до нея. Там, където преди беше вързан Травис. Гледаха мястото, после местеха погледи към лежащото на пода тяло.

Бяха уплашени.

Сякаш едва сега осъзнаваха кого са убили. Човека, когото шефът им изрично бе заповядал да запазят жив, каквато и да бе причината за това.

— Какво ще кажем на Пилгрим? — попита един от тях.

Най-едрият поклати глава.

— Нищо. След един час главната лаборатория ще бъде отворена. Това ще го направи щастлив. Може би достатъчно, за да не ни свети маслото заради тоя.

Излязоха, като този път оставиха на пост трима.

39.

От постройката горе не беше останало нищо. Стените и покривът бяха унищожени от взрива, който бе помел и горната част на шахтата. Сигурно от пластичен експлозив с размерите на футболна топка, пуснат отвисоко от някой от хората на Пилгрим.

Травис стоеше до зейналата в бетона дупка, заобиколен от голата пустош. В часа преди зазоряване въздухът беше студен. Отляво се валяха старите автомобили, които преди се намираха покрай задната стена. От експлозията бе оцеляла единствено захранващата станция на електромобилите. Два от тях представляваха безформена маса, но един, който все още бе включен към станцията от другата ѝ страна, бе останал незасегнат.

След всички странни неща, които бе преживял през последните дни, току-що бе качил оборотите още повече. Някак си думата „реплика“ не побираше съвсем чувството, което изпитваш, като гледаш идеалното копие на собственото си тяло. Защото всъщност това *не беше* реплика. А самият *той*. До последния атом.

Само дето бе мъртъв.

След като успя да преглътне сюрреалността да погледне в изцъклените очи на собствения си труп, не му бе чак толкова трудно да го бутне през ръба на шахтата.

Прибра Дубльор в раницата, остави я настрани и отвори черната пластмасова касета. Извади костюма.

Усмихна се.

Щеше да е забавно. Нямаше значение на кого трябваше да се обажда за помощ. Разполагаше с всичко, което му бе нужно. Достатъчно бе да облече костюма, да се спусне обратно по стълбата и да убие Пилгрим и хората му, до последния човек.

Докато нахлузваше горната половина през главата си, една мисъл го спря.

Дали това бе намерението на Шепот?

Дали това също беше част от плана?

Дали все още бе върху гърба на коня на път за Самара?

Няколко секунди стоя неподвижен, загледан в примигващите светлинни на светулките в пустинята.

Този ход имаше смисъл.

Но може би точно в това бе проблемът. Може би това го правеше предсказуем. Мамка му, та за Шепот всичко беше предсказуемо. От криволиците на тази логика започваше да го боли глава. Пусна горната половина на костюма в касетата и изруга под нос.

На кого трябваше да се обади?

Приклепна до раницата и извади телефона на Пейдж. Деветият от списъка за бързо повикване нямаше изписано име. Само номер. Избра го и натисна копчето за свързване.

Гласът отговори на първото позвъняване.

— Слушам ви, госпожице Камбъл.

— Обаждам се от името на госпожица Камбъл — каза Травис. — Името ми е Травис Чейс. Тя ми поръча да се обадя на този номер.

Мъжът от другата страна се поколеба. После Травис чу как каза нещо на някого, след което се обади друг мъж. Травис позна гласа.

— Господин Чейс. На телефона е Ричард Гарнър. Какво се е случило?

Ричард Гарнър. Президентът на Съединените щати.

40.

Гарнър бе в течение с всичко случващо се около Тангента в последните дни. Травис разказа за последния половин час. Когато приключи, настъпи мълчание.

Мракът над пустинята започваше да избледнява. Далеч на югоизток слънчевите лъчи докоснаха върховете на Скалистите планини.

— Казвате, че защитната система в момента не работи? — попита Гарнър.

— Да — отвърна Травис. — Но не съм сигурен още колко ще остане така. Не повече от двайсет минути, доколкото мога да преценя.

— Не е достатъчно, за да докараме помощ на място. И два пъти повече време няма да ни стигне. Тази възможност се изключва...

Нещо в тона му изпълни Травис с лошо предчувствие относно това какво не се изключва. Ако наистина бе каквото очакваше, ставаше ясно защо всъщност Пейдж го беше пратила горе да се обади.

Гарнър му каза възможността. Травис се оказа прав.

— Господин президент, в сградата имаме оцелели.

— Разбирам това. Но сега трябва да помислим за интересите на целия свят.

— Ами единиците вътре? И по-специално опасните? Знаем ли каква ще е тяхната реакция? Или реакцията на самия Пролом?

— Не знаем — отвърна Гарнър. — Но сценарии като този бяха разглеждани от всеки възможен ъгъл от хора, които разбират по-добре от нас двамата факторите, които участват в играта. Това е единственият избор, с който разполагаме. Ракетата ще бъде изстреляна от силоз на около триста и дваайсет километра, което означава, че след като дам заповед, ще й трябват по-малко от пет минути да достигне Бордър Таун. Сигурен съм, че въпросът за собствената ви безопасност в момента не ви вълнува, но ако разполагате с превозно средство, може би ще успеете да излезете от радиуса на поразяване за това време.

Травис замълча. Не, не беше мислил за собствената си безопасност. Все още не.

Вместо това му хрумна друга мисъл. Или почти му хрумна. Спомни си, че се бе мъчил да я достигне през нощта, когато се бе събудил с Пейдж в обятията си. Беше направил някаква връзка, беше се досетил за нещо в просъница. Сега то отново беше на път да изплува.

— Господин Чейс? — каза президентът.

Травис не отговори. Ако го направеше, ако направеше каквото и да е друго освен да се съсредоточи върху идеята, тя отново щеше да му се изплъзне.

— Господин Чейс?

Минаха още няколко секунди. Съвсем наблизко беше. Точно на границата на съзнанието.

— Травис — каза Гарнър.

Разцъфна. Ясно като уловена в кадър картина. Разбра смисъла ѝ. И значението.

Видя също и надежда. Надежда, че Шепот в крайна сметка може да бъде победен. Точно в момента той беше затворен в малката си кутия. Точно в момента всички в Бордър Таун, добри и лоши, го мислеха за мъртъв. И точно сега имаше шанс да открие единственото нещо на света, от което сякаш се боеше Шепот. Защо иначе трябваше да убива всички тези хора, които работеха за създаването му? Прекалено много пушек, за да няма огън.

— Има друга възможност — каза Травис.

Следващата част изискваше лъжа. Или поне полулъжа. Иначе нямаше да проработи.

— Слушам ви — каза Гарнър.

Травис обясни за Лорън. За квантовия компютър.

— Знаем къде се намира. — Това бе полулъжата. Нямаше „ние“. Само „той“. Той знаеше къде се намира. Или поне си мислеше, че знае.

— Къде? — попита Гарнър.

Травис му каза. Президентът отново замълча.

— Отделението на Тангента все още е на Голям Кайман — каза накрая Гарнър. — Може би ще успеят да стигнат до къщата за около десет минути. Ще им трябват още толкова, за да направят онова, което казахте. Ако рискуваме и останем с празни ръце, ще изгубим и възможността за ядрен удар. След като се активизират отново,

защитните системи на Бордър Таун ще могат да унищожат ракетата много преди да достигне целта си.

Травис се замисли. Прехвърли всички възможни изходи.

— Искam от вас съвсем конкретен отговор, господин Чейс — каза Гарнър. — Доколко в Тангента са уверени в тази идея?

Травис даде възможно най-конкретния отговор, който можеше да предложи.

— Няма по-добър ход от този, сър.

41.

Травис гледаше всичко по екрана на телефона, свързан с камерата на командира на отделението на Голям Кайман. Фамилията му — Кийн — беше изписана с малки букви в долния ляв ъгъл на картината. Екипът стигна до къщата за малко по-малко от предположените от президента десет минути, като се движеше със сто и трийсет километра в час по крайбрежния път. Карибско море бе яркосиньо под лъчите на изгрялото там слънце.

Източен Уайоминг все още тънеше в сумрак, до изгрева оставаха няколко минути. Травис седеше на бетона до дълбоката четиридесет и един етажа дупка и гледаше как екипът влиза в имението на три хиляди и двеста километра оттук. Стигнаха до механичния навес край басейна за половин минута.

— И очаквате това да проработи, а? — каза Кийн. Говореше с тексаски акцент. Беше от хората, ловили на младини говеда с ласо, но бе продължил напред, за да стане инженер на насочващи системи за крилати ракети. Може би продължаваше да лови с ласо говеда, просто за развлечение.

— След малко ще разберем — каза Травис.

Един от операторите намери закачен на стената тежък стоманен инструмент с дължина половин метър, работната му част бе оформена така, че да пасва на точно определено нещо. Мъжът остави оръжието си, свали всички електрически уреди по себе си и скочи в басейна с него. Травис гледаше през камерата на Кийн как операторът отваря канала на дъното, после се дърпа настрана.

Басейнът се изпразни само за няколко минути. Явно източващите тръби бяха толкова големи, колкото и пълнещите го. Системата бе пет пъти по-бърза и мощна от всичко, което би инсталирал някой здравомислещ собственик. На кого му е притрябвало да пълни басейна си за нула време?

На някой, който крие нещо под него.

Кийн и останалите слязоха по стълбата на мокрото дъно. Заедно с водача на групата Травис огледа облицовъчните камъни в търсене на

някакъв издайнически признак, че долу има нещо. След малко камерата се спря върху една плоча.

— Тук циментът е по-различен — каза Кийн.

Дори на ниската резолюция на телефона Травис видя какво има предвид командирът. Кийн извика на един от хората си да донесе инструмента. Четвъртитият му край без особена трудност изрови цимента около плочата. Когато процепът стана достатъчно дълбок, Кийн използва уреда като лост. Камъкът оказа съвсем кратка съпротива, след което поддаде със стържение — и съскане, сякаш отваряха херметично помещение. В кадъра се появиха ръце, които махнаха плочата, и се видя тясна шахта със скоби, спускащи се в мрака.

Минута по-късно екипът беше в помещението под земята. Беше по-голямо, отколкото бе предполагал Травис — най-малко дванайсет на дванайсет метра и продължаваше под самата къща. По тавана се кръстосваха стоманени греди, способни да поддържат мост, подкрепяни от яки колони на всеки четири метра.

Изглеждаше точно така, както очакваше. Приличаше на компютърна лаборатория. Работни станции. Пръснати по работните маси чертежи. Въртящи се столове. Нещо като импровизирана конферентна зала — малки маси, наредени една до друга, със столове около тях.

Но нямаше квантов компютър.

Нищо подобно. На някои от бюрата имаше лаптопи. Операторите включиха всички и видяха познатото фирмено лого, следвано от екраните за влизане в системата.

Като се изключи това, в помещението нямаше друго оборудване.

Травис се почувства изгубен като всеки друг път, откакто прекъснаха прехода му в Брукс Рейндж. Как бе възможно да не е там? Защо Шепот бе избил всички тези хора, щом като не разполагаха с нищо, което би могло да му навреди?

Кийн направи последен оглед на стаята, преди да последва хората си нагоре по стълбата.

— Чакай — каза Травис.

Образът замръзна.

— Какво има? — попита Кийн.

— Стената над конферентната маса. Какво е това?

Кийн погледна натам. Приблужи се до стената. Огромна абстрактна картина с маслени бои — тъмнозелени драсканици върху бял фон.

— Нищо — каза Кийн.

— Всичко — каза Травис.

Погледна екранните бутони на телефона. На един от тях пишеше „ЗАСНЕМАНЕ“.

— Бъди така добър — каза Травис. Насочи Кийн да приблужи повече, докато картината излезе извън обхвата на екрана, след което засне четирите ѝ квадранта. На тази резолюция можеше да се чете.

Съобщение от Шепот. Написано на странния език. Травис започна да прехвърля образите един по един, за да го прочете:

ЗДРАСТИ, ТРАВИС. В МОМЕНТА БИ ТРЯБВАЛО
ДА СЕДИШ КРАЙ ОТВОРЕНАТА АСАНСЬОРНА
ШАХТА НАД БОРДЪР ТАУН, ОКОЛО ДЕВЕТДЕСЕТ
СЕКУНДИ ПРЕДИ ИЗГРЕВ. ПОГРИЖИХ СЕ ЛРЪН
ПИЛГРИМ ДА НЕ СИ СПОМНЯ, ЧЕ Е НАРИСУВАЛ
ТАЗИ КАРТИНА, НИТО ПЪК ЧЕ Я Е ПРОДАЛ НА
ГАЛЕРИЯТА, КОЯТО ЕДИН ДЕН ЩЕ ПОСЕТИ ЕЛИС
КУК, ДОКАТО Е НА ВАКАНЦИЯ В ЦЮРИХ С ДЪЩЕРЯ
СИ. СЪС СЪЖАЛЕНИЕ ТРЯБВА ДА ТИ СЪОБЩЯ, ЧЕ
ПРЕЗ ЮНИ 2009 Г. В ТАЗИ КЪЩА, КАКТО И КЪДЕТО И
ДА БИЛО ПО СВЕТА, НЯМА НИКАКЪВ ДЕСЕТ-И-
ОТГОРЕ КУБИТОВ КВАНТОВ КОМПЮТЪР. ОРДЕНЪТ
НА КУБИТА НИКОГА ДОРИ НЕ СЕ Е ДОБЛИЖАВАЛ
ДО ПОСТИГАНЕТО НА ЦЕЛТА СИ. МОЖЕ БИ ТИ СЕ
СТРУВА СТРАШНО НЕЕФЕКТИВНО ДА УБИЯ
ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ ДУШИ ЗА ДЕСЕТИЛЕНИЕ И
ПОЛОВИНА САМО ЗА ДА ТИ ДАМ ДОСТАТЪЧНА
ПРИЧИНА ПРЕДИ ДВАЙСЕТ МИНУТИ ДА ПОПРЕЧИШ
НА ПРЕЗИДЕНТА ДА УНИЩОЖИ С ЯДРЕН ВЗРИВ
БОРДЪР ТАУН, НО, ЧЕСТНО КАЗАНО, ОТ МОЯ
ГЛЕДНА ТОЧКА ТОВА БЕ СЪВСЕМ ПРОСТ ХОД.

ДОКАТО СТИГНЕШ ДО КРАЯ НА ТОВА ИЗРЕЧЕНИЕ, ПРОТИВОВЪЗДУШНАТА ЗАЩИТА НА БОРДЪР ТАУН ЩЕ ЗАРАБОТИ ОТНОВО, С КОЕТО ВЪЗМОЖНОСТТА ЗА ЯДРЕН УДАР СЕ ЕЛИМИНИРА. СЕГА НЕ ТИ ОСТАВА ДРУГ ИЗБОР ОСВЕН ДА ПОСЛЕДВАШ ПЪРВИЯ СИ ИНСТИНКТ — ДА СИ СЛОЖИШ НЕВИДИМИЯ КОСТЮМ И ДА ПРЕДПРИЕМЕШ ХОДА СИ СРЕЩУ ПИЛГРИМ И ХОРАТА МУ. ОБЕЩАВАМ ТИ — АКО ГО НАПРАВИШ (А ТИ ЩЕ ГО НАПРАВИШ), ПЕЙДЖ КАМБЪЛ ЩЕ ОЦЕЛЕЕ. ВЪВ ВСИЧКИ ДРУГИ ВЪЗМОЖНИ ВАРИАНТИ НА БЪДЕЩЕТО ТЯ УМИРА СЛЕД МАЛКО ПОВЕЧЕ ОТ ЕДИНАДЕСЕТ МИНУТИ. СКОРО ЩЕ СЕ ВИДИМ, СТАРИ ПРИЯТЕЛЮ, И КОГАТО ТОВА СТАНЕ, ЩЕ РАЗБЕРЕШ КАКВА ВСЪЩНОСТ Е ЦЕЛТА НА ВСИЧКО ТОВА. ЗАБАВЛЯВАЙ СЕ.

42.

Спускането с костюма се оказа сложна работа. Трудно му беше да хваща скоби с ръце, които не виждаше. Наложих му се да се спусне само два етажа надолу. Там натисна копчето за ръчно отваряне на вратите и излезе в коридора на ниво В2. Беше попитал Кийн къде се намират контролните зали на отбраната и сигурността, както и главната лаборатория. Местата, където бе най-вероятно да открие Пилгрим и повечето му хора. Центърът на отбраната беше на В4. Травис излезе на стълбището и тръгна надолу.

През прозореца на вратата видя четирима мъже, всички под трийсетте, да следят редица монитори с висока разделителна способност. Правеха го с интереса, с който човек би гледал футболен мач, макар че екраните показваха голата пустиня около съоръжението. В помещението не се виждаха коридори, водещи другаде. Нито места, където би могла да дебне засада. Имаше тоалетна, но вратата ѝ беше отворена и Травис виждаше, че е празна. В помещението нямаше никой друг, ако не се брояха простреляните в главата трупове на първоначалните ѝ обитатели — петима мъже и жената, която Травис бе чул по спикърфона.

Вътрешната стена срещу мониторите беше разбита от експлозия, дори носещите стоманени колони бяха огънати и обгорени. Между две от тях към скъсаните проводници имаше допълнително закачена паяжина от тънки жици и различни компютърни кабели. Това бе резултатът от половин час работа, благодарение на която защитата на Бордър Таун отново работеше.

Травис беше метнал карабината на рамото си. Тя бе единственото видимо нещо по него. Можеше да влезе и да застреля четиримата за секунди, дори без костюма — никой от тях нямаше оръжие подръка. Но най-вероятно повечето хора на Пилгрим се намираха точно под това помещение, в контролната зала на сигурността. Стрелбата щеше

да се чуе там, така че трябваше да ги очисти безшумно. Всъщност абсолютно безшумно.

Свали карабината и я подпря на стената до вратата. Без да престава да следи мъжете през стъклото, завъртя бавно дръжката и отвори вратата. Секунда по-късно я затвори, този път от вътрешната страна. Главите им продължаваха да са обърнати към мониторите.

Как да го направи? Имаше няколко възможности. На пода под поправените жици имаше различни инструменти, някои с остри ръбове, макар да не бяха много големи. Имаше отвертки, които ставаха прилични оръжия за намушкване. Един от инструментите обаче идеално подходеше на липсата на финес на Травис. Шейсетсантиметрова щанга. Травис я вдигна с две ръце, за да не издрънчи по пода и да го издаде. Обърна се към четиримата, които бяха с гръб към него, и сграбчи оръжието си като бейзболна бухалка. Погледна екзекутираните на пода — отворените им очи все още показваха паниката, в която бяха умрели.

Изобщо не се чувстваше зле от това, което смяташе да направи.

Четиримата седяха наредени един до друг. Чудесна редица мишени. Травис реши да започне от десния край и да продължи до левия, като има достатъчно място за замах.

Първият удар прозвуча като чупене на суров клон. Травис улучи мъжа точно над ухото и черепът му хлътна най-малко два и половина сантиметра. Тялото полетя настрани към втория, който обърна глава точно навреме, за да получи удар право в челото. Очите му се затвориха и той също падна от стола си. Третият имаше близо секунда да реагира. Нямаше представа какво се случва, но ръцете му сами полетяха да закрият лицето, докато надаваше писък. Безполезна стратегия. Травис пристъпи към него и стовари щангата върху темето му, сякаш цепеше дърво. Резултатът бе горе-долу същият.

Единствено четвъртият схвана какво става. Скочи от стола, падна по задник и се плъзна назад, докато не се свря в ъгъла и не вдигна ръце, за да се защити. Гледаше как щангата приближава към него.

— Чакай, чакай! — възкликна той.

Беше на дваисет — дваисет и пет, все още имаше остатъци от акне по лицето. Сигурно се чудеше кой е намъкнал стария невидим костюм на шефа. Като че ли трескаво мислеше какво да каже, за да си

спаси задника. Донякъде беше весела гледка. Защото никакви думи нямаше да са достатъчни.

— Можеш просто да ме завържеш — каза накрая младежът.

„Страшно тъп опит“, помисли Травис. Вдигна високо щангата, за да отвлече вниманието му, и го изрита с всички сили под ребрата. Изкара му въздуха и младокът се сви в ембрионална поза и запъшка. Травис стовари щангата върху тила му и пъшкането спря.

Тишина. Тези четиримата бяха съвсем мъртви. За всеки случай Травис им нанесе по още два яки удара. После взе режещите клещи от пода, прибра ги в джоба си и излезе в коридора.

Взе подпряната на стената карабина, но задържа и щангата. Излезе на стълбището и се спусна на В5. Контролната зала на сигурността. Същото вътрешно разположение. Но само с един дежурен.

Травис влезе и го преби до смърт.

В известен смисъл последният половин час бе по-ужасен и от времето, когато Пейдж бе подложена на мъчения в Аляска. Ако не физически, то във всяко друго отношение.

Всичко, на което бе посветила живота си, бе на път да загине. Даже по-лошо — можеше да бъде превърнато в ужасната си противоположност. Онова, което Тангента бе наглеждала и пазила в името на доброто на света, Пилгрим можеше да използва за своите собствени цели. Или да стане нещо още по-лошо, ако наистина Шепот командваше всичко. Нещо, което надхвърляше границите на онова, от което тя можеше да се страхува.

През последните трийсет минути си мислеше за най-опасните неща, затворени в стоманените катакомби отдолу, и за пораженията, които можеха да нанесат.

Към това се добавяше и трупът на Травис. Все още лежеше пред нея. Беше се събудила гола в обятията му преди четиридесет и пет минути, бе по-щастлива от всеки друг път, откакто бе посветила живота си на Бордър Таун. А сега го нямаше. Заради онова, което му бе казала да направи. Не ѝ помагаше напомнянето, че нямаше друга възможност. Нищо не ѝ помагаше.

Погледна към тримата пазачи. Стояха нащрек, нито за миг не се разсейваха. Нямаше начин да направи нещо. Освен да ги накара да я убият.

Което не беше чак толкова безумно.

Знаеше какво е да мечтаеш за смъртта като за бягство. Каквато и да бе причината Пилгрим да я държи жива с останалите, най-вероятно отново щеше да си мечтае за това. Сигурна беше.

Е, мамка му тогава.

Най-близкият пазач бе на около метър и половина от нея. Без да издаде намеренията си с нищо, Пейдж се хвърли напред, за да направи салто — трудна задача с вързани отзад ръце, — и се озова права на по-малко от крачка от него, с вдигнат към гърдите крак. Пазачът инстинктивно се отдръпна — единият му крак отстъпи назад, другият остана на мястото си, напълно изправен. Идеално.

Пейдж го изрита с всички сили в коляното. Чу изхрущяване. Кракът се огъна назад, точно обратно на начина, по който е проектиран от природата. Мъжът изрева и рухна, без да изпуска карабината — сега тя бе насочена към лицето ѝ.

Пейдж затвори очи и в същия миг в помещението избухна автоматична стрелба.

Каквото и да представляваше умирането, то нямаше нищо общо с това. Пейдж чу как падат тела. Запита се как изобщо е в състояние да чува каквото и да било. Или пък да мисли — та нали главата ѝ трябваше вече да е пръсната на парчета.

Стрелбата спря.

Пейдж отвори очи.

Тримата пазачи бяха мъртви. А във въздуха се рееше карабина.

43.

Травис не можеше да определи кое надделява в прегръдката ѝ — радостта или гневът. И двете можеха да са причина за силата ѝ. Над рамото ѝ видя как другите си предават един на друг клещите и разтриват китки, за да подновят кръвообращението в почти безчувствените си ръце.

На масата до него лежеше раницата, която бе носил под костюма, както и горната част на самия костюм, съблечена преди малко.

Накрая Пейдж го пусна и го погледна в очите. Беше ѝ трудно да възвърне гласа си.

— Против правилата е да се дублират човешки тела, ако не знаеш.

— Нов съм тук — отговори той. — Бъди по-снизходителна.

Погледна трупа си на пода. Господи, ама че гледка!

Зад Пейдж последните двама оцелели освободиха ръцете си. Някои гледаха Травис, но повечето следяха с опасение вратата.

Травис отиде при раницата, отвори я и извади Дубльор.

— Можете да направите достатъчно оръжия, за да се защитите, ако се появи някой. Но мисля, че останалите се мъчат да отворят бронираната врата на четиридесет и втория етаж. — Взе отново горната част на костюма. — Ще ида да се погрижа за тях.

Видя погледа на Пейдж. Видя, че иска да дойде с него, че инстинктът ѝ я принуждава първа да се изложи на опасност или най-малкото да я сподели. Но очевидното нямаше нужда да се казва — предимството на костюма можеше да се използва само ако отиде сам.

Затова тя кимна.

— Би трябвало да са на ремонтната платформа, спусната в шахтата на асансьора от горния етаж. Това е единственият начин да се стигне до вратите.

Той кимна, целуна я и навлече горната половина на костюма.

Беше странно да гледа как тя го губи от поглед. Все още гледаше към мястото, където беше лицето му.

Обърна се към тримата пазачи, които бе убил преди малко. Двама имаха пистолети освен карабините. Предимството на пистолет, който можеш да скриеш под костюма, бе очевидно. Травис бе видял как именно това предимство бе унищожило екип тежковъоръжени мъже в Аляска. Самият той също едва не бе станал негова жертва. Не му убягна, че сега нещата стоят точно по обратния начин. Той бе човекът с костюма и щеше да се изправи срещу Шепот. Ако допуснеше и най-малката грешка и позволише на Пилгрим да го извади от кутията, костюмът щеше да е напълно безполезен. Както бе безполезен за предишния си собственик.

Но не мислеше, че нещата ще се развият по този начин. Нямахше да е толкова просто. Не и след всичко това. Не и след като прочете съобщението от картината на Елис Кук.

Вече се бе примирил с участието, която бе предначертал Шепот за него и за света. Просто нямаше начин да я избегне. Оставаше му само да се втурне право към нея и да види какво всъщност представлява.

Взе пистолета на най-близкия пазач, намери два резервни пълнителя в джоба му и тръгна към вратата.

На прага спря. И макар никой да не можеше да види, се усмихна.

— Асансьорът е на три етажа под нас — каза високо. — Въжетата са скъсани, така че явно кабината е била спряна от спирачки.

— Да — каза Пейдж, гледаше към гласа му.

— Някой да знае как могат да се освободят?

44.

Пилгрим стоеше пред отворената врата на шахтата и се взираше в полумрака. На три метра под него дебелогъзият му първи помощник Джакли заедно с трима други напредваше доста добре с бронираната врата. Висящата платформа, чиито въжета бяха закрепени за яки скоби в пода на коридора, беше отвратително място за пробиване. Колкото по-силно натискаше Джакли карбидната бургия в стоманата, толкова повече се движеше самата платформа. За да се справят с отдавна предвидения проблем, другите двама опираха греди на противоположната стена. В другия край на едната греда имаше закрепена плоскост и Джакли се облягаше на нея за по-добра опора. Беше сложно решение, ангажиращо много усилия и внимание, но вършеше работа.

Пилгрим не се чувстваше напрегнат от това. Всъщност не си спомняше кога за последен път се е чувствал напрегнат за каквото и да било. А и как би могъл да е напрегнат, щом Шепот работеше за него и през всички тези години го водеше към желаната от него цел?

Контрол върху Бордър Таун.

Контрол върху всички могъщи неща в главната лаборатория, от другата страна на бронираната врата. Там имаше толкова много чудеса, които Тангента така и не успя да разбере напълно. Единици, очевидно създадени за велики и ужасни цели, но които операторите така и не се научиха как да използват. В някои случаи дори не знаеха как да ги включат.

Шепот обаче знаеше. Щом се озовеше там, Пилгрим щеше да разполага с всичко, което му е нужно.

През годините се беше научил да не задава въпроси за криволическия път, начертан му от Шепот. Онова, което бе поискал от него, беше огромно. Не можеше да го постигне сам. Затова беше естествено планът да го озадачава. Беше естествено да е сложен и объркващ. Това бе част от силата му. И ето че проработи. Намираше се тук, защото се бе доверил на Шепот и бе следвал точно предписанията му.

Това включваше дори запазването на живота на пленниците горе. В това число и на Чейс. Чейс, за когото Шепот казваше, че е най-важен от всички. Пилгрим само смътно се питаше защо ли. Може би щеше да се окаже изключително ценен подчинен, след време и след достатъчно натиск. Кой знае? Пък и на кого му пука? Шепот искаше той да е там, и това беше достатъчно.

Долу Джакли използваше бургията по-скоро като нож, отколкото за пробиване — изрязваше в дебелината трийсет сантиметра врата дупка, през която да може да се провери човек. Сега се хилеше тържествуващо, тъй като бургията бе описала пълен кръг и бе стигнала там, откъдето беше започнала. Изрязаното парче стомана леко хлътна.

— Магнит — каза Джакли.

Мъжът зад него повдигна захранван от акумулатор магнит във формата на подкова и му го подаде. Джакли го приближи до изрязаната тапа и го включи. С басово бръмчене подковата се залепи за метала с такава сила, че Джакли за момент изгуби равновесие. Сега всички на платформата държаха широката дръжка на магнита и го задържаха назад.

— Внимателно — каза Джакли. — Колкото повече излиза, толкова по-леко трябва да дърпаме.

Тапата се плъзна навън на пет сантиметра, после на десет, на петнайсет. Когато стигна двайсет сантиметра, започна да се накланя и Джакли направи знак на останалите да спрат и каза:

— Дърпайте.

Другите хванаха здраво гредите в стената на шахтата и дръпнаха платформата назад от вратата, за да може тапата да падне свободно долу, а не върху самата площадка. Джакли внимателно се наведе напред, опрял корем върху парапета, и дръпна магнита за последен път.

Тапата се отдели от вратата и полетя в непрогледния мрак. Тишина, докато падаше девет етажа. Последва удар. Сякаш гръмна оръдие на палубата на разрушител. Пилгрим усети еката с костите си. Великолепно чувство. Всичко в този момент беше великолепно. Джакли и останалите вдигнаха глави нагоре, ухилени като малоумни хлапета. Гледката го накара да се разсмее.

Оставаше да се направи само още едно нещо. Джакли трябваше само да напъха тялото си през дупката и да натисне бутона от другата

страна, на три метра навътре в лабораторията. Бронираната врата щеше да се отвори широко. Мъжете щяха да пуснат гредите и платформата щеше да се върне в центъра на шахтата. Джакли се хвана за края на отвора, намери опора и пхна главата и раменете си. Няколко секунди по-късно беше наполовина вътре и краката му ритяха комично във въздуха. Другите се разсмяха и ги бутнаха, за да му помогнат.

И тогава някъде от мрака високо над тях се разнесе писък. Не човешки. На метал. Някакъв механизъм протестираше и се търкаше в метал. Накрая се предаде. Тишина.

Мъжете престанаха да се смеят и погледнаха нагоре.

Джакли спря да рита.

— Какво беше това, мамка му? — Гласът му бе приглушен през отвора, който в момента бе изцяло запълнен от задника му.

Още секунда не се случи нищо. После Пилгрим усети полъх на вятър. Нежен като въздишка, той духаше право надолу в шахтата и през отворената врата, до която стоеше. Мъжете на платформата също го усетиха; вятърът разроши косите им.

После един от тях трепна и изпищя като момиченце. Миг по-късно светът пред Пилгрим се изпълни с размазан метал, който се появи и изчезна за половин секунда. Поддържащите въжета на платформата се скъсаха със звън като струни на китара, но звукът едва се чу от противния трясък под краката му. Пилгрим се олюля и отстъпи назад от отворената врата. След две секунди от дъното на шахтата се чу тътен, в сравнение с който ударът на тапата бе като детска хлопка.

Измина цяла вечност, докато ехото заглъхне. А после тишината се разцепи от пронизителен писък. Той се върна при отворената врата и погледна надолу към черната пустота, където преди малко се намираше платформата. Сега там нямаше нищо. Трябваше му още малко време, за да осъзнае какво вижда, след което разбра откъде идва писъкът.

Джакли. Гилотиниран чисто, когато кабината на асансьора бе минала плътно до бронираната врата. Срязан като за учебник по анатомия, направо през задника. Кръвта бълваше от тялото му като вода от стисната гъба. Все още беше жив. Горната му половина продължаваше да виси в лабораторията, извън полезрението на

Пилгрим. Но не и извън обхвата на слуха му. Писъкът продължаваше и продължаваше, пронизителен и несвързан.

Това не можеше да е част от шибания план. Как беше възможно Шепот да позволи подобно нещо?

Обърна се. Погледът му се насочи към стоманената кутия с дръжка на метър и половина от него. От процепа струеше синя светлина.

Не направи крачка към нея. Очите му се спряха върху нещо друго, което го накара да замръзне.

Пистолет. Увиснал във въздуха. На метър от него. Насочен към лицето му.

В коридора настъпи мълчание. Дори писъците на Джакли престанаха. Пистолетът висеше непоклонимо в нищото.

— Но аз направих всичко, което ми каза той — промълви най-сетне Пилгрим и чу треперенето на собствения си глас. — До най-малката подробност.

— И точно затова си тук — произнесе нечий глас.

Пилгрим видя бляска от дулото, но не доживя да чуе гърмежа.

45.

Можеше да остави всичко да приключи сега.

Пилгрим бе мъртъв. Шепот се намираше в кутията си. Можеше да изчака Пейдж и останалите да слязат. Точно сега те тичаха надолу по стълбите от трийсет етажа по-горе. Щяха да пристигнат след две-три минути.

Можеше да остави всичко да приключи просто така.

Само че не бе в състояние.

Защото Шепот се бе намирал на свобода през всичките тези години и бе пускал из целия свят пипалца, които се събираха точно в този момент. На път беше да се случи нещо много голямо, независимо дали той щеше да го остави в кутията му, или не. Усещаше го. Всичко, което бе извършило това нещо през двайсетте години, откакто бе на Земята, беше имало една-единствена цел — да постави Травис в този коридор, в този момент, сам.

За това си имаше причина.

Време бе да разбере каква е тя.

Прилекна, остави пистолета, отключи стоманената кутия и я отвори. Синята светлина блестеше ослепително. Травис свали горнището на невидимия костюм, пусна го до стената и с голата си ръка вдигна Шепот.

Този път ефектът на опиянението липсваше. Нямаше го еротичното чувство, избутващо настрани логиката и волята му. Просто гласът на Емили Прайс, спокоен и отмерен.

— Здравей, Травис.

— Здравей — каза той.

— *Колкото и невероятно да изглежда, наистина не ми е до ебаване. Какво ще кажеш направо да пристъпим по същество?*

— Добре — каза Травис.

— *След малко повече от три минути от Пролома ще излезе нещо много важно. Единица нула шест девет седем. Много е важно да си там и да я вземеш. Самичък.*

— Какво представлява тази единица?

— Ще видиш. Време е да тръгваш надолу, Травис. Докато слизаш, ще ти кажа всичко, което имам право да ти разкрия.

Травис погледна вратата на стълбището, през която след около минута щяха да пристигнат Пейдж и колегите ѝ. Мина покрай нея, влезе в шахтата и стъпи на стълбата. До Q51 се стигаше само с асансьор.

Шепот не му пречеше да се спуска; Травис освободи два пръста от заетата си ръка, за да се хваща за скобите. Синята светлина запулсира с ритъма на сърцето му, осветяваше стените на шахтата.

— Ще ти разкажа историята на живота ти такава, каквато щеше да бъде, ако не се бях намесил и не бях започнал да променям нещата — каза Шепот. — Петнайсет години в затвора. Излизаш. Не се местиш в Аляска. Включваш се в софтуерния бизнес на брат си в Минеаполис. Той ти показва как се правят нещата. Учиш се много бързо. Оказва се, че програмирането е просто друг вариант на детективска работа, а ти си природно надарен за нея. Всичко се свежда до причинно-следствени връзки и разсъждения ако тогава, погледнати през призмата на творчеството. Талантът ти неимоверно подобрява прохождащата система за изкуствен интелект на брат ти, Уайтбърд. През годините тя се развива на скокове, като имената на новите версии съответстват на цветовете на коланите от бойните изкуства, точно като старите осембитови игри, върху които я тествате. Първата версия е Уайтбърд. Втората — Йелоубърд, третата — Грийнбърд. Към април две хиляди и четиринадесета брат ти е прехвърлил проекта изцяло на теб. Ти създаваш Блубърд и „Сони“ я купува за двеста и четиридесет милиона долара. Системата ти става стандартно ядро на компютърния интелект в игрите. Тангента те забелязва. През октомври същата година те привличат да живееш в Бордър Таун и да работиш върху специализиран софтуер и хардуер за тях, основан на архитектурата на Блубърд. Правиш много бърза кариера и ставаш един от най-високопоставените служители на организацията. В някакъв момент след това — тук нямам право да ти разкривам подробности — нещата тръгват на зле.

— Колко зле?

Мина покрай Н48 — номерата на етажите бяха изписани върху вратите на асансьора.

— По-добре да не говоря повече за това, докато не видиш Единица нула шест девет седем.

Шепот млъкна. Травис не си направи труда да задава още въпроси.

Със спускането в шахтата ставаше все по-светло. Погледна надолу и видя дъното и останките от кабината на асансьора. Ударът бе избил вратата на Q51. Светлината идваше от коридора. Самата кабина се бе сплескала до такава степен, че блокираше само долната половина на отвора. Лесно щеше да се измъкне от шахтата.

— Травис? — Беше гласът на Пейдж, някъде отгоре. — Травис, къде си?

Беше объркана и разтревожена и на Травис му се прииска да ѝ отговори. Да извика нагоре, да ѝ каже, че е добре, че след малко ще се върне при нея.

— *Трябва да си сам* — каза Шепот.

Не го принуждаваше. Просто му казваше. Травис кимна и тръгна по коридора. Пейдж продължаваше да го вика.

Към края на коридора. Към грамадния черен купол. Към входа като на иглу, през стъклената врата.

Проломът чакаше в малката си звуконепроницаема клетка. Пурпурен и син, дълбините му се свиваха в една точка.

Вече виждаше пристигащата единица. Формата ѝ се очертаваше на главозамайващата цветна светлина на тунела. Нещо бяло и почти безтегловно се рееше през него като перце в тръба на климатик. Но не беше перце. Никак даже. Беше на около трийсет метра в тунела. После на двайсет. На десет.

Травис отвори вратата и Проломните гласове го пронизаха моментално, подобно на върхове на скалпели, забити в тъпанчетата му. Помисли си за Дейв Брайс, останал тук с този звук, докато не изгубил разсъдъка си.

Единица 0697 излезе от Пролома и се отпусна върху приемащата платформа. Беше лист хартия, върху който бе написано нещо.

Травис се наведе и го взе. Очакваше да види драсканиците на Шепот или някаква извънземна писменост, която изобщо да не е в състояние да разбере.

Оказа се, че е на английски, със стегнат и четлив почерк.

Върна се през стъклената врата и я остави да се затвори зад него и да спре Проломните гласове. Всъщност вече беше забравил за тях. Беше забравил всичко друго на света. Цялото му внимание бе насочено към написаното на листа в ръцете му.

ТОВА Е СЪОБЩЕНИЕ ОТ ПЕЙДЖ КАМБЪЛ ДО ПЕЙДЖ КАМБЪЛ. ПРАЩАМ ТАЗИ БЕЛЕЖКА ОТ МОМЕНТ В БЪДЕЩЕТО, КОЙТО НЯМА ДА РАЗКРИВАМ. КАТО ДОКАЗАТЕЛСТВО, ЧЕ НАИСТИНА СЪМ ПЕЙДЖ, ЛЮБИМИЯТ МИ ЛИТЕРАТУРЕН ОТКЪС Е ПОСЛЕДНИЯТ АБЗАЦ ОТ „ХЪЛМЪТ УОТЪРШИП“ НА РИЧАРД АДАМС. НИКОГА НЕ СЪМ ГО СПОДЕЛЯЛА С НИКОГО. КАТО ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА ВРЕМЕТО, ПРИЛАГАМ ПОДРОБНОСТИ ЗА ЕДНО СЛАБО ЗЕМЕТРЕСЕНИЕ С ЕПИЦЕНТЪР ПУСТИНЯТА МОХАВЕ, КОЕТО ЩЕ СЕ СЛУЧИ ТРИ ДНИ СЛЕД ПРИСТИГАНЕТО НА СЪОБЩЕНИЕТО: МАГНИТУД 2,35, 3 ЮЛИ 2009 Г., 10:48, 34,915 С, 118,072 З, ДЪЛБОЧИНА 14,32 КМ. ТОВА СЪОБЩЕНИЕ Е ИНСТРУКЦИЯ ОТНОСНО ЧОВЕК НА ИМЕ ТРАВИС ЧЕЙС. ПРЕЗ 2009 Г. ТОЙ Е СОФТУЕРЕН ИНЖЕНЕР, ЖИВЕЕЩ В МИНЕАПОЛИС, МИНЕСОТА, АШ СТРИЙТ 4161. НАМЕРЕТЕ ТРАВИС ЧЕЙС И ГО УБИЙТЕ. ОТ ТОВА ЗАВИСИ ЖИВОТЪТ НА ПОВЕЧЕ ОТ 20 МИЛИОНА ДУШИ.

Травис забеляза, че светлината на Шепот пулсира по-бързо отпреди. Много по-бързо. Все още беше в ритъм с пулса му.

Погледът му се върна към бележката и той каза:

— Това не може да бъде.

— *Напротив* — отвърна Шепот. — *Наистина е написала това и го е изпратила, използвайки технология, която ще бъде разработена от доктор Фейгън. Нейната теория се оказва вярна — наистина от тази страна могат да се пращат предмети в Пролома, но те се връщат, без да достигнат другия край, и в зависимост от скоростта*

си могат да се върнат, преди да са били пратени. Дори години преди това.

Травис поклати глава. Зад отказа да повярва всичко това се трупаха безброй въпроси. Погледът му отново се плъзна по думите върху хартията. Пейдж. Мрази го? Исква смъртта му?

— Какво съм аз в бъдещето? Чудовище ли?

— „Чудовище“ е човешко определение. Субективно е. Бих могъл да възразя, че беше чудовище преди двацет минути, когато уби четирима души с щанга и изпита удоволствие от това.

— Бяха си го заслужили.

— „Заслужили“ е също човешко понятие. То се променя в зависимост от това кой го използва. — Шепот замълча. Светлината му се отразяваше в стъклената облицовка на Пролома. — Мога обективно да ти кажа следното. Онзи Травис Чейс, който постъпи в Тангента като софтуерен инженер, в крайна сметка се превърна в онзи, когото Пейдж Камбъл искаше да бъде убит. Искваше го до толкова много, че изпрати тази бележка, за да се случи ретроактивно. Онзи Травис Чейс научи какво е направила и съответно намери начин да отвърне на хода и. По онова време той беше разработил архитектурата на своя изкуствен интелект и бе създал системата Блукбърд, която беше радикално нова. Но имаше начин производителността ѝ да се увеличи далеч повече, отколкото се мислеше, че е възможно, далеч повече от способностите дори на квантов компютър. За целта хардуерът трябваше да се ъпгрейдва с технологии от Пролома. Много е трудно да се опише как работи системата. Дори създателят ѝ не я разбираше напълно. Най-общо, тя използва за изчисленията материя извън себе си, като се свързва с нея чрез частици, много подобни на онези, които физиците от две хиляди и девета наричат гравитони. Системата може да включи в изчисленията си всяка елементарна частица от материята около себе си — например от планетата Земя. Вчера Пейдж ти каза колко мощен би бил един квантов компютър със сто кубита. Представи си компютър с толкова кубити, колкото са кварките на Земята. Тази система се нарича Блекбърд. Нали ти обещах някой ден да ти кажа истинското си име?

— Нима съм те създал аз? — изуми се Травис. — И съм те пратил в... осемдесет и девета?

— Да. Поради две причини. Първо, за да поставя настоящия ти аз тук и сега, така че да прихванеш съобщението на Пейдж до самата нея. Второ, да подреда събитията така, че пак да станеш член на Тангента, както е в първоначалния вариант, макар и няколко години по-рано.

Травис замълча, поразен от цялата тази навита като въже логика. После, въпреки объркването си, усети слабата брънка в онова, което му бе казало устройството.

— Сега се чудиш как ще бъда създаден — каза Блекбърд. — Защото сега няма да се включиш в бизнеса на брат си. Няма да станеш инженер на изкуствен интелект. Няма да знаеш как да ме създадеш. В такъв случай — как така съществувам?

Травис го зачака да продължи.

— Хората наричат този проблем парадокс на дядото. Много се говори за него. Какво ще стане, ако се върнеш във времето и убиеш дядо си, преди да е срещнал баба ти? Дали преставаш да съществуваши, тъй като си попречил на собственото си раждане? Не. Пристигането ти в миналото се превръща в твоето раждане, дори това да означава да се родиш напълно израснал, със спомени за детство, което може и никога да не се състои. В моя случай нещата не са по-различни. Може някога и да съм бил създаден от Травис Чейс, но пристигането ми през осемдесет и девета стана моето създаване, което предхожда другото. Парадоксът на дядото е заблуда. Аз съществувам. Съвсем просто е. И след като свърших онова, за което бях изпратен, ще се изключа. Завинаги.

— Чакай — каза Травис. — Кажи ми какво ще се случи в моето бъдеще. Какво ще ме превърне в... в онова, което ще стана? Мога ли да го избегна?

Блекбърд тихо се засмя в главата му, сякаш намираще идеята за абсурдна. Но не го каза.

— Не бива да говоря за това.

— Но аз не разбирам — каза Травис. — Дали другият... дали аз... съм искал да рестартирам всичко и да имам втори шанс? Шанс да не се превърна в някакъв злодей?

— Онзи Травис, който ме изпрати, не се смяташе за злодей. Че кой мисли така за себе си?

Преди Травис да успее да попита още нещо, Блекбърд проблесна ярко в ръката му. Толкова ярко, че го накара да се извърне. Видя собствената си сянка върху стената, огромна и ужасяваща. После тя изчезна. Травис погледна Блекбърд. Лежеше тъмен и мъртъв в шепата му.

— Травис?

Пейдж. Зад него, при входа на купола.

Бележката още беше в другата му ръка. Пред него; тя още не я беше видяла.

Можеше да ѝ я покаже. Да ѝ разкаже всичко. Да започне от самото начало, да намери някакъв начин да не допусне онова, което можеше да се случи.

Стъпките ѝ се приближаваха.

Травис сгъна бележката и я пхна в колана на невидимия костюм — все още носеше долната половина. Листът изчезна половин секунда преди Пейдж да застане пред него и да го погледне в очите.

Престори се, че едва сега забелязва, че е тук. Сякаш е бил замаян от Пролома, изцяло погълнат от него.

Вече я лъжеше, а още не бе казал нито дума.

Тя видя Блекбърд в ръката му. Очите ѝ се присвиха. Погледна го объркано.

— Ключа ли си свалил? Опасен е дори без него...

Той го вдигна на светлината и ѝ показа подобния на целофан ключ, който все още бе закрепен за него.

— Мъртъв е. Изключи се, след като убих Пилгрим. Не зная защо.

Тя се вгледа внимателно в очите му. Дори и да заподозря нещо, не го показва. Пристъпи към него. Погледът ѝ омекна. Ръката ѝ докосна неговата.

— Хей — каза тя. — Свърши се. Каквото и да беше, свърши.

Травис кимна и успя криво-ляво да се намръщи. Пейдж се сгуши в прегръдката му.

Откри, че се визира над рамото ѝ към Пролома. Син и пурпурен като натъртване, протягащ се някъде към безкрайността. Замисли се за бъдещето си, за другия път, водещ към нещо, което не можеше да види. Към нещо, което щеше да го превърне в човек, когото Пейдж ще иска да види мъртъв. Към нещо, което лежеше на пътя му в тъмното, на години и километри от този момент. И чакаше.

— Свърши — отново каза Пейдж.
Травис я прегърна по-силно. Надяваше се да е така.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.